Alan Dean Foster

ALIEN

Al 8-lea pasager

IN SPATIU, DACA STRIGI NU TE AUDE NIMENI

Alan Dean Foster

Alien

Al 8-lea pasager

În românește de Marian Mirescu

CAPITOLUL 1

Şapte visători.

Să ştiţi că nu erau visători profesionişti. Aceştia din urmă sunt bine remuneraţi şi respectaţi, talentul lor este foarte apreciat.

Nu, cei şapte adormiţi, ca mai toţi dintre noi, visau fără efort şi disciplină deosebite. Visul profesionist, care poate fi înregistrat şi difuzat pentru distracţia celor mai mulţi, este o meserie extrem de căutată. E nevoie de capacitatea de regularizare şi canalizarea impulsurilor creatoare semi-conştiente, de stratificare a imaginaţiei în straturi paralele, uşor de observat. E vorba de o combinaţie extraordinar de greu accesibilă. Această combinaţie, atunci când se realizează, face din visătorul profesionist cel mai organizat dintre toţi artiştii, dar şi cel mai spontan: un fel de ţesător subtil de speculaţii, numai nuanţe, nicidecum împrăştiat şi stângace, ca mine sau ca voi.

Sau ca aceşti şapte adormiţi.

Printre ei, doar Ripley ar putea revendica acest potenţial special. Avea darul visării şi o flexibilitate imaginativă mai mare decât tovarăşii ei. Ce nu avea ea, inspiraţia profundă a maturităţii deosebite a gândirii caracteristică visătorului profesionist.

Se dovedea neîntrecută în organizarea magaziilor, depozitului şi încărcăturilor. Plasarea cutiei A în încăperea B. Menţinerea la zi a listelor de materiale erau operaţii de intendenţă la care se pricepea cel mai bine. În schimb, în magazia creierului, reţeaua de distribuţie mergea anapoda. Speranţe şi temeri, extrapolări de tot felul şi creativitate pe jumătate dezvoltată lunecau la întâmplare dintr-un compartiment într-altul.

Ripley, master principal, avea nevoie de mai mult autocontrol. Gândurile ei repezite necesitau o mai mare acuitate pentru a produce combinaţia dorită.

Cu un mic efort, cât şi cu o mai mare încredere în ea însăşi, ar

putea deveni o foarte bună visătoare profesionistă. Oricum, îi plăcea câteodată să-şi închipuie această posibilitate.

Acum, căpitanul Dallas. La prima vedere, ar părea un trândav; era totuşi cel mai organizat. Dar nu în detrimentul imaginaţiei. Dovadă, barba. Nimeni nu-şi lăsa barbă în compartimentele criogenice. Nimeni, în afară de Dallas. Barba făcea parte din natura lui intrinsecă, explicase el de-atâtea ori colegilor de navă. Relaţia emoţională cu antica podoabă facială era mai puternică decât cu oricare altă parte a *anatomiei* sale. Dallas era căpitanul a două nave: de-o parte, remorcherul interstelar *Nostromo,* de cealaltă, propriul corp. Cele două rămâneau intacte atât în somn cât şi în timp de veghe.

Avea deci capacitatea necesară de regularizare şi o ceva de imaginaţie. Nu era deloc suficient, fiindcă un „pro" necesită o mare cantitate din cea de-a doua, iar deficienţa înregistrată n-are cum să fie compensată de o parte disproporţionată din cea dintâi.

Dallas nu reprezenta o personalitate susceptibilă de a evolua, în nici un caz mai mult decât Ripley.

Kane îşi controla mult mai anevoie gândirea cât şi acţiunea decât Dallas. Iar despre imaginaţie, să nici nu mai vorbim. Era un bun ofiţer executant care nu va fi niciodată avansat căpitan de navă. Acest post cu răspundere cere o anumită stăpânire dublată de îndemânarea reală de a conduce oameni. Kane nu era hărăzit cu niciuna din aceste calităţi. În comparaţie cu acelea ale superiorului său ierarhic, visele-i hălăduiau ca nişte umbre confuze, răzleţe, străvezii, aşa cum Kane era ecoul mai fin, mai puţin vibrant, al căpitanului. Dar vai, un „pro" are nevoie de o mare risipă de energie, iar Kane n-avea decât de pe o zi pe alta.

Visele lui Parker nu erau nicidecum ofensive, dar nici atât de pastorale ca ale lui Kane. Nu aveau, ca să spun aşa, nici o câtime de imaginaţie într-însele. De fapt, erau marcate profund de o prea precisă specializare şi nu se confruntau decât arareori cu probleme omeneşti. Nu te poţi aştepta la altceva de la un inginer de bord.

Visele îi erau directe, fără nuanţe şi câteodată urâte. La veghe, când inginerul se supăra sau enerva, carnea nu-i trăda sentimentele care o rodeau. Dispreţul şi mânia, acumulate şi fermentate în străfundurile sufletului, erau bine ascunse. Tovarăşii de navă n-au pătruns dincolo de ceea ce plutea la suprafaţa lui Parker, n-au prins nici un semn a ceea ce fierbea înăuntru.

Lambert folosea mai mult inspiraţia visătorilor, deşi nu era o visătoare. În hipersomn, meditaţiile ei neliniştite se mulţumeau cu releveuri parametrice şi factori de sarcină anulate imediat sau bifate de consideraţii arzătoare pe care trebuia să le rezolve numaidecât. Câteodată imaginaţia îi mai stârnea structurile mentale rigide, fără a aţâţa cât de cât pe ceilalţi.

Parker şi Brett îşi doreau ca sistemul lor să fie conectat cu al acesteia. Au întors pe toate părţile chestiunea factorilor de sarcină şi de juxtapuneri spaţiale în aşa hal că ar fi scandalizat-o dacă ar fi ştiut. Nişte speculaţii prea puţin conforme cu uzanţele în vigoare… încât ei preferau să le păstreze pentru ei, de teamă să n-o îngrijoreze peste măsură. Tulburarea lui Lambert era strict interzisă. Ca navigator al lui *Nostromo,* era răspunzătoare, cea dintâi, de întoarcerea lor integrală la cuibuşor şi nimeni de la bord nu-şi putea închipui o perspectivă mai exaltantă şi mai dorită.

Brett era înregistrat ca simplu tehnician, modalitate amabilă de a spune că era necioplit ca Parker, dar mai tânăr. Cei doi formau o pereche de originali, discordantă, absolut diferită de tovarăşii lor. Cu toate acestea, coexistau şi funcţionau împreună fără probleme. Înţelegerea lor la nivelul muncii şi prieteniei consta într-o mare măsură în faptul că Brett îşi interzicea orice amestec în domeniul mental al lui Parker. „Tehul" era tot atât de grav şi flegmatic pe cât de volubil şi slobod era coechipierul său. Acesta din urmă putea să bată câmpii despre defecţiunea unei piese de micro-circuit şi, tunând, să o trimită la strămoşii ei din solul Pământului din care au fost extraşi constituenţii ei. Brett comenta răbdător: „Adevărat."

Pentru Brett, acest cuvânt avea mai multă valoare decât orice părere amănunţită. Îi certifica prezenţa mai bine decât ar fi făcut-o un discurs. Pentru el, tăcerea reprezenta forţa superioară de comunicare, fiindcă în vorbărie sălaşuia nebunia şi urâţenia.

Mai era şi Ash, ofiţerul ştiinţific, şi nici gradul şi nici funcţia nu-i făceau visele mai plăcute şi nici mai haioase, de altfel. Erau organizate cel mai profesional din tot echipajul. Numai el, dintre toţi, putea să se măsoare cu conştiinţa lui mereu la pândă. Visele lui Ash nu se încurcau niciodată cu vreo iluzie…

Dacă l-aţi cunoaşte, nu v-aţi mira deloc. Dar cine, de la bordul remorcherului, s-ar lăuda că l-a dibuit? Despre caracterul său, Ash ştia totul. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi explicat fără ezitare din ce motive nu va deveni niciodată un „pro". Nimeni nu s-a gândit să-l întrebe, deşi ofiţerul ştiinţific era fascinat de acest domeniu.

A, mai era şi motanul. Jones se chema. Un motan obişnuit, de casă, adică, în acest caz, de navă. Jones avea o blană galbenă de rasă nesigură şi fire independentă, familiarizat de multă vreme cu capriciile navei cosmice şi cu idiosincrasiile oamenilor care călătoreau prin univers. Şi el, ca şi tovarăşii lui ocazionali, îşi făcea somnul de gheaţă şi visa locuri calde şi îmbietoare… având o creativitate mărginită la şoareci.

Dintre toţi membrii echipajului, era singurul fericit, deşi nu putea fi declarat inocent.

Ce păcat că niciunul nu avea calificarea necesară, având în vedere timpul liber pe care-l aveau la dispoziţie! Fiindcă, în ciuda încetinelii scurgerii impulsurilor mentale datorate hibernării, aveau parte de mai mult răgaz decât zece profesionişti. Visul devenise, vrând-nevrând, principala lor ocupaţie. Adormit, închis în congelatoare, un echipaj în hăul cosmic nu putea *decât* să doarmă şi să viseze. În materie de vis profesionist, vor rămâne pentru totdeauna nişte amatori, dar de un nivel competitiv.

Şapte dintre ei aşa erau, într-adevăr. Şapte visători liniştiţi în că-

utarea unui coşmar.

Deşi avea un fel de conştiinţă, *Nostromo* nu visa. Nu ăsta era rolul său, nici n-avea nevoie de efectele conservante ale congelatoarelor. Dacă ar visa, astfel de meditaţii contemplative ar fi scurte şi şovăielnice. Funcţiona, analiza şi avea grijă ca oamenii care hibernau în cuvele lor să fie feriţi de moarte, acea moarte care pândea îndărătul somnului îngheţat, ca un imens rechin cenuşiu urmărind o corabie pe mare.

Evidenţa veghei neîncetate, mecanică şi electronică, a lui *Nostromo,* se vedea şi se auzea pretutindeni în interiorul liniştitei nave, în acest zumzet domol şi în aceste lumini care alcătuiau respiraţia unei sensibilităţi instrumentale. Care pătrundea în inima astronavei, trimitea captoare pentru verificarea fiecărui circuit, fiecărei grinzi. Şi în exterior, înfruntând vidul, o gamă completă de senzori captau pulsul cosmosului. Aceştia tocmai au detectat o anomalie electromagnetică.

O parte din creierul lui *Nostromo* era în mod special calificată pentru declararea şi filtrarea sensului unei iregularităţi, a unui fenomen bizar pitit în prăpastia întunecată. Intrase în funcţiune, străpunsese această iritantă enigmă, examinase rezultatele analitice şi hotărâse o linie de acţiune. Instrumentele adecvate, în letargie, fură activate; unele circuite în repaos porniră regularizarea scurgerii electronilor. Ca pentru a celebra această reînviere, şiruri lungi de semnalizatoare se aprinseră, aidoma unor semne de viaţă, ale unei respiraţii mecanice agitate.

Un sunet cu totul aparte se iscă şi porni să străbată culoarele pustii. Numai membranele timpanelor artificiale îl interceptară şi-l recunoscură. Era un zgomot care de multă vreme nu mai fusese auzit pe *Nostromo.* Semnaliza o intruziune neobişnuită.

În acest mănunchi de clinchete şi străluciri, univers logic de procese ce conversează şi-şi răspund, se găsea o sală specială. Înăuntrul acestui habitaclu de metal lucios se odihneau şapte coconi de plastic

alb ca zăpada.

Ţipătul unei sirene umplu acest spaţiu, urmat imediat de o exalaţie explozivă care cuprinsese compartimentul, într-o atmosferă răcoroasă, înţepătoare. Omul se pusese cu bună ştiinţă în această situaţie, încrezându-se orbeşte în micii zei de fier şi titan, precum acest *Nostromo,* pentru a le asigura respiraţia vitală. El nu putea străbate hiperspaţiul şi învinge anii-lumină.

Extensii ale acestei fiinţe electronice semi-sensibile testau acum aerul eliberat adineauri şi-şi spuneau satisfacţia întreţinerii vieţii în organismul lipsit de experienţă al oamenilor. Semnalizatoare adiţionale sclipiră, altele se stinseră. Fără fanfară, capcanele celor şapte crisalide se deschiseră, iar omizile dinlăuntru ieşeau din nou la lumină.

Rupţi de visele lor, cei şapte membri ai echipajului lui *Nostromo* apăreau mai puţin impresionanţi ca atunci când erau adânciţi în hipersomn.

Încă buimăciţi de această bruscă schimbare de mediu, se scuturară mai întâi, istoviţi, de baia criogenică care le protejase corpul. Serul analeptic nu va întârzia.

Într-un timp secund, se aflară goi, cu mintea înceţoşată, iar lichidul care-i acoperea nu era decât un vag substitut al acelor piei artificiale care se numesc veşminte.

— Isuse, murmură Lambert, cu gura încleiată, ştergându-şi cu scârbă fluidul lipicios de pe umeri şi şolduri. Mi-e frig!

Făcu un pas în afara cufărului care o prezervase şi bâjbâi spre un compartiment alăturat. Acolo dădu peste un ştergar şi începu să-şi şteargă zeama transparentă care i se scurgea pe picioare.

— La naiba! De ce Mama nu încălzeşte *înainte* de a ne scoate din hibernare? bombănea, ştergându-şi picioarele. Încercă să-şi amintească unde-şi pusese hainele.

— Ştii bine de ce! (Parker era mult prea ocupat cu propriul corp unsuros şi sleit, pentru a-şi mai pierde vremea cu examinarea furişă

a anatomiei navigatoarei). Asta-i politica celor din Companie, continuă el. Economie de energie, sau altfel spus, rentabilitatea Companiei. La ce bun să cheltuiască un plus de energie pentru încălzirea compartimentului congelatoarelor? Cu cât mai târziu, cu atât mai bine! Şi oricum, e frig întotdeauna când ieşi din hipersomn. Ştii la ce temperatură scăzută menţine coconul organismul nostru.

— Da, ştiu! Dar tot mi-e frig! o ţinea una şi bună Lambert.

Ea ştia foarte bine că Parker zicea adevărul şi se răzbuna că trebuia să o recunoască. Niciodată nu a avut prea multă stimă pentru inginer.

Mamă! se gândi descoperind plăcile roşii de pe antebraţ, dă puţină căldură!

Dallas se ştergea cu grijă, înlăturând ultimele resturi ale băii criogenice, încercând să nu fixeze un punct pe care ceilalţi nu-l puteau zări din locul în care se aflau. Îl remarcase înainte de a se extrage din cuvă. Locul pe care îl avea în compartimentul de hibernare era altfel dispus încât avea acest punct în faţa ochilor. Făcea parte din prerogativele comandantului.

— Munca ne va încălzi foarte repede, zise Dallas. (Într-un colţ, Lambert bombăni ceva.) Fiecare la postul său. Îmi asum responsabilitatea să vă amintesc că pentru asta sunteţi plătiţi. Aşa că lăsaţi-o mai moale cu problemele voastre.

Nimeni nu zâmbi şi nici nu se osteni să comenteze ordinul foarte hotărât. Parker aruncă o privire spre coechipierul care abia se ţinea pe picioare.

— Salut! Mai eşti cu noi, Brett?

— Păi!

— Norocul nostru! (Ripley făcuse mişto. Se întinse ceva mai estetic decât colegii ei amorţiţi). Sunt fericită să văd că marele nostru orator este la fel de vorbăreţ.

Brett se mulţumi să zâmbească. Era cam tot atât de volubil ca şi maşinile pe care le avea în primire, ceea ce nu însemna mare lucru.

Echipajul obişnuia să-l tachineze mereu cu chestia asta. În aceste ocazii râdeau cu el, nu de el.

Dallas se scutura, se răsucea. Îşi punea sângele în mişcare. Auzea parcă muşchii cum scârţâiau, după atâta timp de inactivitate. Strălucirea unui indicator galben, mai elocvent decât o voce, îi monopoliza atenţia. Acest soare miniatural, acest ochi de ciclop, era modalitatea graţioasă a Mamei de a-i anunţa că nu fuseseră treziţi pentru a asista la întoarcerea pe Pământ. Dallas se întreba care era cauza schimbării de program.

Ash se ridică, privi în jur cu ochi inexpresivi. După cât de însufleţită-i era faţa, părea să fie încă adâncit în hipersomn.

— Parcă sunt mort, zise măsurându-l pe Kane.

Ofiţerul secund, nu tocmai întors din lumea cealaltă, căsca de-i trosneau fălcile. Ash, ca profesionist călit, îşi zicea că lui Kane îi plăcea hipersomnul şi că acesta şi-ar petrece toată viaţa în cuvă, dacă i s-ar da voie.

Neluând în seamă părerea ofiţerului ştiinţific despre „exec", Parker îl privi şi-i zise zeflemitor:

— Chiar că parcă ai fi mort.

Ştia că şi el arăta la fel. Hipersomnul zbârcea şi pielea şi muşchii. Se întoarse către cufărul lui Kane. Ofiţerul executant se ridică în sfârşit în picioare.

— Ce bine că m-am întors, zise făcând cu ochiul.

— Lăsaţi poveştile, că ştim noi cât îţi trebuie să te trezeşti.

Kane păru şocat.

— Asta-i calomnie, Parker! Sunt doar ceva mai încet decât ceilalţi, şi-atâta tot.

— Da. (Inginerul nu insistă şi se răsuci spre căpitan, în continuare gânditor.) Înainte de a arunca ancora ar trebui, poate, să revenim asupra chestiunii beneficiului, nu credeţi?

Făcând dovada unui entuziasm cam şubred, Brett supralicită:

— Da.

Încălţându-şi espadrilele, Parker îşi continua bombăneala.

— Brett şi cu mine credem că meritǎm o împărţire mai echitabilă. O primă completă pentru misiunea noastră dusă la bun sfârşit, plus salariul şi partea de beneficiu.

Ştia că personalul sălii maşinilor nu-şi pierduse spiritul ofensiv în timpul somnului. Dallas dădu din cap. Nu-şi dădeau seama că de trei minute se văitau deja.

— Veţi primi amândoi ceea ce este scris în contract. Nici mai mult, nici mai puţin. Ca toată lumea.

— Numai că fiecare primeşte mai mult decât noi, rectifică Brett.

Această propoziţie constituia un tur de forţă. Dar n-avu nici un efect asupra căpitanului. N-avea timp de nimicuri şi jocuri de cuvinte. Indicatorul galben îi reţinea întreaga atenţie şi-i stârnea curiozitatea.

— Ceilalţi merită mai mult decât voii doi la un loc. Mergeţi să vă plângeţi trezorierului Companiei dacă doriţi! Acum ieşiţi de-acolo.

— Să ne plângem la Companie, murmură Parker către Brett care ieşea din cufărul lui deşelat. Mai bine ne-am plânge direct lui Dumnezeu!

— E tot aia, grăi Brett supraveghind semnalizatorul slab de pe panoul congelatorului său.

Abia dezmeticit, despuiat, cu corpul încă ud, se pusese pe treabă. Putea merge zile întregi cu un picior rupt, dar nu putea să suporte o funcţionare proastă a aparatului său de reanimare. Dallas făcu un pas către compartimentul central al ordinatorului. Peste umăr le reaminti de existenţa motanului:

— Să se ocupe cineva de el.

Ripley scoase o formă gălbuie, fleşcăită, dintr-unul din congelatoare. Ea-i zise lui Dallas, supărată:

— Nu fiţi atât de nepăsători. Nu este o piesă de echipament. Jones este un membru al echipajului, ca fiecare dintre noi.

Alăturând gestul vorbelor ei, îmbrăţişă cu dragoste animalul.

— Mai mult decât unii, în orice caz, zise Dallas urmărindu-i din ochi pe Brett şi Parker care, îmbrăcaţi din cap până-n picioare, se duceau spre sala maşinilor. El măcar nu mă bate la cap cu văicăreala despre salarii şi prime!

Ripley o luă din loc, ţinându-şi în braţe motanul, învelit într-un prosop călduţ. Ameţit, neavând vlagă, Jones se lingea cu o demnitate suverană. Nu era prima ieşire din hipersomn. Va mai suporta câteva minute ruşinea de a fi purtat.

După terminarea toaletei, Dallas apăsă pe un buton de la baza congelatorului. Ieşi un sertar în care se găseau hainele şi câteva obiecte personale.

În timp ce se îmbrăca, Ash îşi părăsi culcuşul şi se apropie de el. Îi zise încet, încheindu-şi cămaşa:

— Mama vrea să-ţi vorbească.

Îi arătă din cap indicatorul galben care clipea constant pe consola suspendată în apropiere.

— L-am văzut de când am deschis ochii, răspunse Dallas luându-şi bluzonul. Lumină galbenă puternică. Securitate 1; nu alertă. Să nu afle nimeni. Dacă într-adevăr ceva nu merge, vor fi avertizaţi la timp.

— Orice ar fi, nu poate fi prea rău, o-ntoarse Ash, cu o lumină de speranţă în pupile. Indicatorul era galben, nu roşu.

— Deocamdată, şopti Dallas, răcind brusc optimismul „ştiinţificului". Aş fi vrut să mă trezesc în faţa unei frumoase lumini verzi, verde ca o câmpie, primăvara! (Ridică din umeri, nedorind să-şi neliniştească prea mult subordonatul). Poate-i „autobucătarul" care ne cheamă la masă. Ar fi o binecuvântare, având în vedere hrana pe care ne face s-o înghiţim.

Gluma lui nu-i era a bună. *Nostromo* nu era uman; altfel el nu şi-ar permite să trezească echipajul în securitate fără un motiv deosebit. O funcţionare defectuoasă a „autobucătarului" nu putea determina declanşarea acestei proceduri.

Compartimentul central al ordinatorului era oarecum diferit de celelalte încăperi locuite de la bordul lui *Nostromo.* Caleidoscop uluitor de lumini şi ecrane, lectori de date şi indicatoare, sala oferea priveliştea unui loc fermecat cu zeci de pomi de iarnă.

Luând loc într-un scaun capitonat, făcut parcă exact pe măsura lui, Dallas studie pupitrele cu comenzi. Ash se aşeză în faţa Băncii Creierului şi manipulă controalele cu iuţeală şi eficacitate. Dar era binecunoscută capacitatea ofiţerului ştiinţific de a-şi stăpâni domeniul. Calitate pe care Dallas şi-o dorise în mai multe rânduri.

Încă nesigur – efectele secundare ale somnului vor mai persista câteva ore – programă o primă serie de întrebări. Nişte modele de distorsiune se aprinseră pe ecranul de vizualizare, apoi luară formă clară a unor cuvinte: *ALERTĂ FUNCŢIUNE SUPRAVEGHERE LA MATRICE: EXPUNERE ŞI ANCHETĂ 1*

Nava găsi formula acceptabilă şi răspunsul Mamei se înscrise imediat: *RAPORT SUPRAVEGHERE LA MATRICE.*

Numaidecât, coloanele de informaţii categoriale se aliniară pentru inspecţie.

Dallas examină lista lungă, localiză secţiunea pe care o căuta şi integră următoarea cerere:

COMANDĂ ALERTA PRIORITARĂ.

FUNCŢIUNE SUPRAVEGHERE GATA PENTRU ANCHETĂ, răspunse Mama. Băncile memoriale ale ordinatorului nu erau echipate pentru a se pierde în redundanţe. Nici Mama nu făcea excepţie de la regulă.

Această atitudine îi convenea de minune lui Dallas, care nu avea deloc chef de palavre. Înscrise scurt: *CARE ESTE PROBLEMA, MAMĂ?* şi aşteptă…

Nu se putea afirma că pasarela lui *Nostromo* era spaţioasă. Mai exact, producea mai puţină claustrofobie decât celelalte încăperi şi camere ale navei, nu mai mult. Cinci scaune mulate pe formele

umane îşi aşteptau, ordonate, ocupanţii. Pe console se aprindeau şi se stingeau în cadenţă semnalizatoare, în timp ce nenumăratele ecrane rămâneau în continuare cuminţi, goale, tăcute. Sosirea oamenilor le va scoate din amorţire ca pe o oştire în campanie. O pasarelă de mari dimensiunii ar fi fost o inutilă frivolitate, fiindcă echipajul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului de navigaţie interstelară în congelatoare.

O uşă blindată alunecă fără zgomot şi dispăru în perete. Kane intră în sală, urmat de Ripley, Lambert şi Ash. Fiecare se îndreptă spre postul său şi se aşeză în faţa pupitrului cu uşurinţa şi familiaritatea unor vechi prieteni care se vedeau cu drag după o lungă separare.

Un al cincilea scaun, rămas liber, aşa va rămâne până la întoarcerea lui Dallas de la tête-à-tête-ul cu Mama. Creierul Central al lui *Nostromo.* Această denumire era justificată şi nu atribuită în glumă. Nu-ţi baţi joc de o maşină care este răspunzătoare de existenţa ta. Din partea ei, Mama a acceptat această poreclă dacă nu cu un tremur de emoţie, măcar cu o solemnitate egală cu aceea a echipajului.

Hainele lor nu făceau caz de etichetă, la fel ca şi ocupanţii lor. Fiecare veşmânt oglindea personalitatea proprietarului. Cămăşi şi pantaloni, după luni sau ani de naftalină, aveau nevoie de primenire, ca şi corpurile care petrecuseră atâta timp în cuvele lor hibernale. Echipajul nu-şi lua uniforma normală decât în marile ocazii.

Primele sunete produse pe pasarelă rezumară sentimentele tuturor, chiar dacă nimeni nu le putea înţelege. Când Ripley îl puse jos, Jones miaună şi-şi întinse senzual lăbuţele. Ripley se înapoie la post.

— Iată-ne.

Kane verifica propria consolă, mângâind cu ochii numeroasele automatisme, căutând contrastele şi incertitudinile, pe când Ripley şi Lambert activau controalele necesare şi manetele de pornire.

Puntea fu cuprinsă de o agitaţie febrilă: alte semnale de diferite

culori umplură panourile de lectură şi ecranele, creând un adevărat foc de artificii. Ai fi zis că instrumentele îşi manifestau prin această aparentă dezordine bucuria de a-i revedea pe interlocutorii biologici şi că erau nerăbdătoare să-şi demonstreze talentul.

Numere şi simboluri tehnice se afişau pe lectorii din faţa lui Kane. Le verifică, comparându-le cu datele imprimate în memoria sa.

— Totul pare normal până acum. Dă-ne o imagine.

Degetele lui Lambert ropoteau arpegii complexe pe tastele înghesuite ale controalelor sale. Toate ecranele pasarelei, cele mai multe atârnate la semi-înălţime pentru uşurarea inspectării, se aprinseră. Navigatorul se aplecă asupra ocularului de lângă scaunul său… şi se încruntă numaidecât. Ceea ce văzu n-o surprinse. Ceea ce nu văzu o îngrijora. Factorul cel mai important, figura anticipată care ar fi trebuit să domine cadranul, nu era prezentă la întâlnire. Absenţa sa nega credibilitatea celorlalte cadrane de înregistrare.

— Unde e Pământul?

Supraveghind cu atenţie propriul ecran, Kane văzu un fond negru pătat cu stele. Poate ieşiseră din hiperspaţiu prea devreme, dar sistemul lor solar tot trebuia să apară clar în faţa lor. Or, Sol era de negăsit, ca şi planeta Pământ, după care tânjeau.

— Eşti navigator, Lambert. Trebuie să ne spui unde e!

Era un soare central, fixat tocmai în mijlocul ecranelor multiple. Dar nu era Sol. Falsă era şi culoarea, false erau şi punctele evidenţiate electronic care orbitau în juru-i. Aceste modele improprii, în mărime, în număr, în definiţie, o lăsară cu gura căscată.

— Poate că problema noastră este orientarea, zise Kane, el însuşi prea puţin convins de ipoteza sa. Ştim că navele interstelare ies din hiperspaţiu cu pupa către constelaţia Centaurului, în amplificare maximă. În acest caz, Sol ar trebui să fie în spatele nostru. Să facem un releveu precis, mai întâi.

Nu mai spuse că sistemul ce se vedea pe ecrane nu semăna nici cu Centaurul, nici cu Sol.

Camerele diseminate pe suprafaţa coşcovită a lui *Nostromo* oscilară tăcute în vidul cosmic, căutând prin infinit amăgirea azurie a Pământului familiar. Pe cargou, monstruos agregat de forme voluminoase şi de carcase metalice, camere secundare intrară în acţiune, multiplicând unghiurile de vedere, scotocind imensitatea. Oamenii din alte vremi s-ar fi mirat tare să afle că *Nostromo* remorca prin hăurile stelare o cantitate astronomică de petrol brut, închis în propria rafinărie automată.

Până la sfârşitul călătoriei, când remorcherul va intra pe orbită circumterestră, acest petrol se va transforma în produse petrochimice. Astfel de metode erau necesare de când nişte indivizi hrăpăreţi aspiraseră şi ultima picături de petrol dintr-un Pământ secătuit.

Fuziunea şi energia solară puneau în mişcare toate maşinile omului. Dar nu puteau înlocui petrochimia. Fuziunea nu produce mase plastice spre exemplu. Lumile moderne se lipseau mai uşor de energie decât de plastic. De aici prezenţa lui *Nostromo,* viabil din punct de vedere comercial în ciuda incongruităţii istorice, cargou înţesat cu maşinării şi cu un infect lichid întunecat pe care-l transforma pe-ndelete.

Singurul sistem înregistrat de camere era cel instalat în centrul diferitelor ecrane: o stea spălăcită înconjurată cu un colier de planete. În mintea lui Kane nu mai încăpea nici o îndoială, acum, şi nici în mintea lui Lambert. *Nostromo* programase acest sistem ca destinaţie imediată.

Totuşi… putea fi o eroare în timp şi nu în spaţiu. Sol era poate acea pulbere abia perceptibilă dincolo de această stea. Exista o modalitate infailibilă de a verifica.

— Contactaţi controlul de trafic! (Kane îşi muşcă buza.) Dacă obţinem vreun semnal din partea lor, vom şti dacă suntem în cuadrantul cel bun. Dacă Sol e prin preajmă, vom recepţiona un răspuns de la una din staţiile orbitale-releu.

Fără să piardă vremea, degetele lui Lambert atinseră mai multe

taste.

— Aici *Nostromo,* remorcher de comerţ, înmatriculare unu opt zero, doi patru şase, în drum spre Pământ cu o încărcătură de petrol brut şi rafinăria aferentă. Cheamă controlul de trafic special Antarctica. Mă recepţionaţi? Recepţie!

Numai ţârâitul sorilor din depărtări trecu prin difuzoare. Ghemuit între picioarele lui Ripley, Jones, motanul, mieună odată cu stelele.

Lambert refăcu procedura.

— Remorcher de comerţ *Nosiromo* cheamă controlul spaţial Sol Antarctica. Avem probleme de navigaţie. Acesta este un apel prioritar; răspundeţi, vă rog.

Pentru a doua oară, pârâitul nervos al stelelor umplu puntea comandamentului. Lambert păru brusc îngrijorată. Cu glasul tăios reluă mesajul.

— Mayday! Mayday! Remorcher *Nostromo* cheamă control spaţial din Sol sau oricare altă navă pe recepţie. Mayday! Răspundeţi!

Acest apel nejustificat de pericol (Lambert ştia foarte bine că nu se găseau în pericol imediat) rămase fără răspuns, neobservat. Descurajată, stinse transmiţătorul, dar ca un profesionist experimentat, lăsă toate canalele de recepţie deschise în cazul în care o astronavă ar trece prin apropiere.

— Nu putem fi pe lângă sistemul nostru, pe care-l cunosc bine, mormăi Ripley. (Făcu semn cu capul în direcţia ecranului de deasupra pupitrului ei.) N-aduce deloc cu vecinătatea lui Sol, şi nici nu ştiu unde suntem!

— Continuă cercetarea, îi ordonă Kane. (Se întoarse spre Lambert şi o întrebă): Deci, unde suntem? Ai stabilit?

— Mai dă-mi un minut, nu? Nu e uşor. Am ieşit din parametri, se pare.

— Bine, mai încearcă.

— Asta şi fac.

Lucră de zor preţ de mai multe minute, punând la grea încercare calculatoarele de bord, care erau de neînlocuit. În sfârşit, o idee de mulţumire îi lumină faţa.

— Am găsit… Ne aflăm în faţa lui Zeta II Reticuli. Nici n-am atins inelul exterior locuit. Prea departe ca să prindem semnalul unei balize de navigaţie. Lăsaţi legătura cu Sol.

— Pe dracu'! Dar ce facem aici? se răsti Kane. Dacă nava e-n bună stare şi noi n-am ajuns la destinaţie, de ce ne-a scos din hibernare Mama?

Până când Lambert să propună un argument, un sunet de corn însemnând alertă-la-staţie răsună imperativ în pasarelă…

Aproape de pupa lui *Nostromo* se găsea o sală mare, în mare parte ocupată cu o încâlceală indescriptibilă de maşini complicate. Aici se adăpostea inima navei. Un sistem de propulsie enorm permitea lui *Nostromo* să devieze şi să răsucească spaţiul, să ignore timpul, pe scurt să nu-i mai pese de Einstein… şi numai incidental să furnizeze energia necesară aparatelor care întreţineau viaţa fragilului echipaj uman.

La celălalt capăt al acestei încâlceli ameţitoare, sforăitoare, uruitoare, se detaşa un compartiment cubic de sticlă, un mugure transparent aşezat pe vârful acestui enorm iceberg care era *Nostromo.* În interior, stăteau, pe două scaune capitonate, doi oameni. Ei aveau răspunderea menţinerii unei propulsii potrivite pentru nava cosmică; o situaţie pe care amândoi o apreciau în mod deosebit. Aveau grijă de astronavă, iar ea, în schimb, îi răsfăţa.

În general, nava îşi purta singură de grijă, fapt ce le îngăduia să se îndeletnicească cu proiecte mult mai instructive şi plăcute, cum ar fi lingerea unei beri sau schimbul de bancuri. Era rândul lui Parker să bată câmpii. Relata, a suta oară, povestea cu inginerul stagiar în camera ermetică de gravitaţie zero: o păţanie care a smuls întot-

deauna lui Brett un rânjet complice, iar lui Parker, un hohot asurzitor.

— … Şi aşa că dama în chestiune, înnebunită de grijile pe care şi le făcea, se ţinea de capul meu să-l salvăm pe băieţel. Cred că habar n-avea ce era cu el în chestia asta!

Ca de obicei, inginerul mugea şi hohotea la cea mai neînsemnată poantă.

— Tu ştii locul acesta, continuă Parker. Pereţii, planşeul şi tavanul – numai oglinzi. Pat, ioc! Numai o bucată de catifea, acolo, atârnată în mijlocul odăii pentru intimitate şi să nu le loveşti de oglinzi. Şi gravitaţie, zero.

Scutură din cap amintindu-şi.

— Nu era un loc pentru amatori, a, nu, nici pomeneală! urmă inginerul râzând. Îmi închipui că puştiul era pus la încercare de coechipieri. După câte mi-a spus fata în chestiune, mai târziu, când îşi făcea toaleta, treaba începuse bine. După aia începură să se răsucească şi stagiarul s-a speriat. Nu mai puteau să se oprească. Ea ancercat, dar în starea aia, numai împreună se puteau opri aşa cum numai împreună puteau să pornească treaba. Mai ales că oglinzile îi înşelau simţul echilibrului; mai pune şi învârtirea şi uite-l cum dă la boboci! (Parker trase o duşcă de bere.) N-ai văzut tu atâta mizerie! Pun pariu că şi acum mai şterg oglinzile alea!

— Mda, făcu Brett zâmbind pentru a-şi arăta interesul.

Nostalgic, taciturn, Parker se aşeză, cu ultimele crâmpeie de amintire în ochi. Acestea pieriră ca nişte umbre, lăsând în urma lor un reziduu voalat de trecerea timpului. Într-o doară, acţionă un comutator de pe pupitrul său de comandă. Deodată, un indicator se aprinse deasupra tastei apăsate, aruncând asupra lui Parker o lumină verde.

— Tu ce culoare ai? întrebă.

— Verde! Admise Brett după ce-a repetat pe tastatura sa procedura activare-verificare.

— Şi eu! zise Parker, resemnat.

Rămase cu ochii la bulele care se aglutinau în sticla de bere. După câteva ore de la ieşirea din hipersomn, i se făcuse lehamite. Sala maşinilor torcea neostenită, îşi vedea de manevrele ei fără să-l facă să se simtă ca un nepoftit, ca un corp străin în acest mecanism pus la punct. Aici, în pântecele navei, Parker n-avea cu cine să stea de vorbă, în afară de Brett… şi cum să porneşti o dezbatere pasionantă cu un om care se exprimă monosilabic, şi pentru care o frază completă e o adevărată caznă?

— Eu tot cred că Dallas dinadins nu ne ia în seamă plângerile, mai făcu el o încercare. Poate că nu e împuternicit să obţină mai mult, dar el e căpitanul! Dacă ar vrea, ar putea trimite o cerere pe cale ierarhică, sau o vorbă bună, acolo! Ne-ar fi de-ajutor.

După vorbele acestea tari, se afundă în observarea numerelor care alergau de la dreapta spre stânga pe un ecran de citire. Linia roşie fluorescentă care traversa axa cadranului rămânea fixată cu încăpăţânare pe zero.

Parker ar fi reluat alandala văicărelile şi poveştile dacă semnalul sonor de deasupra capului său nu şi-ar fi întrerupt muzica monotonă.

— Cristoase! Ce-o mai fi! Nu poţi sta o clipă liniştit în şandramaua asta?

— Just! aprecia Brett, care-şi băga urechea în difuzor pentru a auzi cât mai bine vocea care deocamdată hârâia pentru a se drege.

Era Ripley.

— Toată lumea la raport.

— Nu e prânzul şi nici cina n-are cum să fie, zise Parker, dezorientat de acest ordin. Una din două… ori ne pregătim de descărcare, ori…

Căuta un răspuns pe faţa aproapelui.

— O să aflăm, nu riscă mai mult Brett.

Îndreptându-se cu paşi mari spre popotă, Parker privea scârbit

pereţii murdari ai coridorului C.

— Tare aş vrea să ştiu de ce ăilalţi nu vin deloc pe-aici. Aici e de lucru.

— Tot de-aia câştigăm de două ori mai puţin. Timpul nostru e al lor. Aşa văd ei treaba.

— Mda. Păi, eu zic… Pute!

Tonul sentenţios al lui Parker nu era deloc ambiguu în privinţa destinaţiei. Nu se lega de duhoarea care îmbâcsea pereţii coridorului, ci…

CAPITOLUL 2

Departe de a fi confortabilă, popota suporta la limită echipajul în efectiv complet. Cum eroii noştri nu prea aveau ocazia să mănânce împreună (mereu funcţional, „autobucătarul" încuraja indirect individualismul, erodând obiceiurile), popota nu fusese proiectată pentru şapte persoane regrupate. Această nefericită concepţie făcea ca, în caz de forţă majoră, să se trezească strânşi ca sardelele, dând din coate, împingându-se unul pe altul, fiecare încercând să nu-l calce pe vecin pe bătături.

Parker şi Brett nu erau mulţumiţi şi nu-şi ascundeau năduful. Se consolau cu gândul că această convocare nu avea nimic de-a face cu compartimentul maşinilor de care se ocupau ei, iar că singurul subiect care va fi pus în discuţie acum era responsabilitatea altor persoane. Ripley îi pusese deja la curent cu absenţa deconcertantă a destinaţiei prevăzute.

Parker îşi zise că mai bine reintrau cu toţii în hipersomn – operaţiune neplăcută – şi trase o înjurătură scrâşnită. Era pornit împotriva oricărui lucru care ducea la întârzierea plăţii.

— Ştim că nu suntem în preajma lui Sol, căpitane, zise Kane, vorbind în numele tuturor. (Ceilalţi cinci, cu ochii fixaţi pe Dallas, aşteptau de la el să-i lămurească.) Suntem încă departe de casă şi cu toate astea nava ne-a scos din hibernare. E vremea elucidării cauzei acestei devieri.

— E vremea s-o aflaţi. (Dallas aprobă de-ndată.) Aşa cum bine ştiţi… începu el doct, Mama este programată pentru întreruperea călătoriei şi trezirea noastră dacă apar anumite condiţii specifice. (Făcu o pauză, grijuliu, o pauză cu efect oratoric, apoi o trânti:) Au apărut.

— Trebuie să fie ceva serios, zise Lambert urmărindu-l cu coada ochiului pe Jones motanul care se juca cu axiometrul clipitor. V-aţi

dat seama; a extrage tot echipajul din hipersomn nu se face cu una cu două. E riscant.

— Cui i-o spui, mormăi Parker.

Numai Brett, aşezat alături, captă remarca maliţioasă.

— Veţi fi fericiţi să aflaţi, continuă Dallas, că alerta nu se referă la *Nostromo.* Mama a confirmat că avem un profil perfect.

Un „amin" murmurat se auzi în camera strâmtă.

— Alerta este în altă parte… şi mai exact în această galaxie necunoscută în care am pătruns, spuse mai departe căpitanul. Ar trebui să intrăm, dintr-o clipă în alta, în contact cu planeta pe care o avem în faţă. (Îl privi pe Ash care înclină capul aprobator). Am înregistrat un apel dintr-o sursă situată acolo. Destul de ciudat, şi se pare că Mama a avut nevoie de ceva timp pentru a decodifica acest puzzle, dar nu încape nici o îndoială că vorba de un semnal de naufragiu.

— Ce? Povestea asta e de neînţeles, zise Lambert, descumpănită. Dintre toate transmisiunile standard, apelurile de urgenţă sunt cele mai directe şi cele mai puţin complexe. De ce i-a fost greu Mamei să-l descifreze?

— Mama consideră că este vorba de cu totul altceva. În nici un caz de un apel „standard". Avem de a face cu un semnal al unei balize acustice care emite la interval de douăsprezece secunde, interval care, chiar dacă scurt, nu este neobişnuit. Cu toate astea, ea nu crede că este de origine umană.

Asistenţa resimţi şocul acestei declaraţii. După trecerea primului val de excitaţie, Dallas reluă:

— Mama nu este deloc tranşantă în aceste deducţii. Acest lucru *îmi dă* bătaie de cap. N-am mai văzut un ordinator care să şovăie, să pară încurcat. Ignoranţă, de acord, dar confuzie! O fi un început.

— Important e că a identificat un semnal de naufragiu, motiv suficient pentru întreruperea hipersomnului, zise Kane.

— Şi ce-i cu asta? se băgă Brett, cu o sublimă nevinovăţie.

Kane replică, oarecum iritat.

— Hai, măi băiete! Ăsta-i manualul. Avem datoria, conform directivelor Companiei, secţiune B 2, să acordăm asistenţă şi ajutor în astfel de împrejurări. Fie că-i apel uman ori ba.

Parker bătu din picior, contrariat.

— Cristoase! Nu-mi place s-o zic, dar noi suntem un remorcher de comerţ care transportă o încărcătură enormă, greu de manevrat. Şi nu o patrulă de salvare. Serviciul ăsta nu figurează în contractul nostru! (Privirea i se aprinse o clipă când formulă o ipoteză îmbietoare:) Desigur, dacă se lasă cu ceva gologani…

— Ar fi mai bine să recitiţi contractul, zise Ash.

Şi pentru a nu mai persista nici o îndoială, recită cu glas clar, ca al calculatorului central, de care era atât de mândru: „Oricare transmisie emisă sistematic, indicând o posibilă origine inteligentă, trebuie să facă obiectul unei investigaţii."

— Nesupunerea duce la confiscarea întregului salariu şi a primelor. Contractul nu pomeneşte nimic despre vreo recompensă grasă în cazul ajutorării unei persoane în pericol.

Parker mai bătu odată din picior, dar tăcu. Nici el şi nici Brett nu se considerau făcuţi pentru acte de eroism. Orice lucru care forţa o navă cosmică să se aventureze într-o lume străină putea să-i trateze pe ei, de pe *Nostromo,* cu aceeaşi inconştienţă. Nu că ar fi avut vreo dovadă că acest naufragiat ar fi fost forţat să asolizeze, dar, fiind în felul lui într-un univers neiertător, Parker înclina spre pesimism.

Brett, mai prozaic, judeca în termeni de samsar întârziat.

— Vom merge acolo. Este singurul lucru pe care-l putem face, zise Dallas privindu-i pe rând pe Parker şi pe fidelul său secund care-l exasperau…

Nu era mai bucuros decât ei să îndeplinească această misiune, iar în calitate de comandant, era nerăbdător să ajungă cât mai repede la bază şi să procedeze la descărcare. Dar câteodată anumiţi membri ai echipajului, simţind frâiele în jurul gâtului, frizau nesu-

bordonarea.

— Bine, zise Brett, puţin sarcastic.

— Bine, ce?

„Tehul" nu era nechibzuit. Nu putea să se înşele în ceea ce priveşte expresia şi tonul superiorului său. Era momentul să depună armele.

— Bine… vom merge… (Fiindcă Dallas nu-l slăbise din priviri, adăugă zâmbind:) domnule.

Căpitanul se întoarse către Parker încruntat, dar băţosul se îmblânzise.

— Putem ateriza? îl întrebă Dallas pe Ash.

— Cineva a făcut-o!

— Asta vreau să spun, reluă cu tărie. „Aterizarea" este un termen generos. Implică o secvenţă de procese duse la bun sfârşit, rezultând într-un contact sigur şi moderat al unei nave cu o suprafaţă dură. Suntem confruntaţi cu un apel de ajutor. Asta presupune evenimente care nu au nimic generos. Să mergem şi să vedem cum este de fapt… dar cu prudenţă, păstrând de partea noastră toate şansele.

Se deplasară cu toţii spre o masă cartografică luminoasă.

Dallas, Kane, Ripley şi Ash făcură cerc în jurul hărţii misterioase, în timp ce Lambert se aşeza la pupitrul ei de navigaţie.

— E aici, zise Dallas, arătând cu degetul un punct minuscul. (Privi în jur feţele încordate.) Acum ciuliţi bine urechile.

Îşi reocupară locurile. Dallas îi făcu un semn din cap lui Lambert ale cărei degete aşteptau deasupra unei taste speciale.

— O.K. Dă-i drumul la bandă. Atenţie la volum.

Navigatorul apăsă comutatorul. Sala se umplu de un şuierat ascuţit. Vorbeau stelele.

Deodată un sunet terifiant explodă prin pasarelă. Kane se cocârjă şi Ripley păli în mod ruşinos. Urletul oribil ţinu douăsprezece secunde, apoi energia statică îl acoperi.

— Dumnezeule, zise Kane, tremurând tot.

Lambert deconectă difuzoarele. Pe punte se resimţi puţină căldură omenească.

— Ce-ar putea fi? întrebă Ripley cu voce pierdută. (Avea privirea celei care a găsit un şobolan mort în farfuria cu micul dejun.) N-am mai auzit un asemenea semnal de naufragiu.

— Şi totuşi aşa crede Mama, răspunse Dallas. Să-i zicem „Străinul" e prea puţin.

— Poate că e o voce.

Lambert îşi muşcă limba pentru debitarea acestei enormităţi. Implicaţiile acestei ipoteze erau dintre cele mai neplăcute. Coborându-şi ochii pe consolă, încearcă să se facă mică.

— Vom afla în curând. L-ai localizat pe ecran?

— Am determinat secţiunea planetei, zise Lambert, fericită că aveau din nou de-a face cu calcule matematice, fără să mai perturbe atmosfera cu reflecţiile ei. Suntem destul de aproape.

— Altfel nu ne-ar fi smuls Mama din hipersomn, murmură Ripley.

— Se prezintă în ascensiune şase minute, douăzeci secunde; declinaţie minus treizeci şi nouă grade, două secunde.

— Arată-mi toţi parametrii ăştia pe un ecran.

Navigatorul împunse mai multe butoane. Unul dintre ecranele video ale pasarelei se lumină; imaginea tremură o secundă, apoi un punct strălucitor le apăru în faţa ochilor.

— Albedo mare – poţi mări definiţia obiectivului?

— Nu. De la distanţa asta trebuie s-o priviţi.

Zoomul camerei video plonjă pe acest punct de lumină, scoţând în evidenţă o formă banală, uşor turtită la poli, atârnată în vid.

— Mişto fund, zise Dallas fără răutate. Eşti sigură că ăsta-i obiectivul nostru? Sunt miliarde de stele în galaxia asta!

— Acesta este un simplu asteroid, de fapt. O mie două sute de kilometri, nu mai mult.

— Vreo rotaţie?

— Da. Cam două ore, reproducând figurile iniţiale. Vă spun mai multe peste zece minute.

— Este destul deocamdată. Care-i gravitaţia?

Lambert studie nişte înregistrări.

— Punct opt şase. Trebuie să fie o materie deosebit de densă.

— Să nu suflaţi o vorbă lui Parker şi Brett, zise Ripley. O să creadă că e vreun metal greu şi o să meargă să prospecteze pe undeva până să descoperim identitatea necunoscutului.

Ash făcu o observaţie mai pragmatică:

— Se poate merge pe sol.

Şi cu asta, fiecare se instală pentru efectuarea procedurii de intrare pe orbită…

Nostromo înaintă până foarte aproape de globul minuscul, trăgând după el enorma încărcătură de rezervoare şi uzine de rafinare.

— Apogeu orbital aproape. Atenţie! Numărătoarea inversă. Douăzeci de secunde. Nouăsprezece, optsprezece…

Lambert continuă desfăşurarea numărătorii. În timp ce în jurul ei colegii ei îşi vedeau de lucru la instrumentele lor.

— Revoluţie nouăzeci şi două de grade deviere tribord, anunţă Kane, complet absorbit de activitatea pe care o desfăşura.

Remorcherul şi rafinăria, amândouă solid conectate, operară o rotaţie, executând în imensitatea spaţiului o piruetă majestuoasă. Un fulger gigantic lumină scurt noaptea siderală la pupa remorcherului, atunci când motoarele secundare porniră.

— Orbita ecuatorială integrată, declară Ash.

Sub ei mica planetă îşi urma drumul solidar fără grabă, nebănuindu-i pe intruşi.

— Daţi-mi citirea presiunii EC.

Ash examină cadrele şi răspunse fără se se uite la Dallas:

— Trei puncte patru cinci în separaţie *em* pătrat… aproape cinci psia, domnule.

— Strigă dacă se schimbă.

— Te temi că intrarea prea mare va modifica influenţa C.M.G.S, când vom fi ocupaţi cu altceva?

— Mda.

— Influenţa C.M.G.S. este împiedicată prin DAS/DES. Vom realiza amplificarea cu TACS şi supravegherea prin intermediul ATM-DC şi calculatorul de interfaţă. Te-ai liniştit?

— Mult.

Ash e un tip ciudat, se gândi Dallas. Genul amicului distant, dar foarte competent. Nu era niciodată surprins nepregătit. Dallas se simţea în siguranţă alături de ofiţerul ştiinţific care-l susţinea şi-i controla eficient fiecare hotărâre.

— Gata pentru detaşarea platformei! (Apăsă pe comutatorul intercomului şi ordonă:) Compartiment maşini, pregătiţi detaşarea!

— Alinierea babord şi tribord verde, raportă Parker, fără nici o urmă de sarcasm.

— Verde şi disjuncţia ombilicului spinal, adăugă Brett.

— Trecerea cercului de iluminare, îi informă Lambert. Pătrundem în faţa întunecată a planetei.

Pe astronavă, o linie dreaptă tăie un strat fin de nori, lăsând de-o parte o zonă strălucitoare, iar de cealaltă, una întunecată ca un cavou.

— Urcă. Urcă. Fiţi gata. (Lambert răsturnă mai multe serii de manete.) Fiţi gata. Cincisprezece secunde… zece… Cinci… patru. Trei, doi, Unu. Blocaţi.

— Detaşaţi, ordonă cu hotărâre Dallas.

Scurte răbufniri de gaz scăpară între *Nostromo* şi masa greoaie a platformei de rafinărie. Cele două straturi artificiale, una minusculă şi locuită, cealaltă gigantică şi pustie, lunecară încet, deschizând între ele o prăpastie ameţitoare. Dallas urmărea foarte atent delicata operaţie de separare pe ecranul nr. 2.

— Ombilic clar, anunţă Ripley.

— Precesiune corectată, spuse Kane lăsându-se pe speteaza scaunului pentru a se destinde câteva secunde. Totul e clar şi exact! Separarea reuşită. Fără probleme.

— Verificare operată la mine, adăugă Lambert.

— Şi la mine, zise Ripley, liniştită de reuşita manevrei.

Dallas îl privi peste umăr pe navigator.

— Eşti sigură că am lăsat încărcătura pe orbită fixă? N-aş vrea ca masa asta de două trilioane de tone să se prăbuşească şi să ardă cât om face noi acolo jos cercetările. Atmosfera nu e destul de densă pentru a face o „umbrelă" demnă de încredere.

Lambert verifică un cadran.

— Nici un pericol. Uzina va rămâne aici şi un an. Domnule.

— Bine. „Păpica" e-n siguranţă, aşa că şi capetele noastre. Să coborâm pe planetă acum. Pregătiţi-vă pentru zborul atmosferic.

Cinci fiinţe umane se animară, fiecare îndeplinindu-şi funcţia ce i se hotărâse. Motanul Jones se aşeză pe marginea unei console, interesat de norii care umpleau ecranul.

— Coborâre, preveni Lambert, concentrată asupra unui indicator. Cincizeci de mii metri. Mai jos. Mai jos. Patruzeci şi nouă de mii. Intrăm în atmosferă.

La pupitrul său de comandă, Dallas încerca să evalueze repede şi să memoreze zecile de figuri schimbătoare care defilau pe măsură ce astronava se apropria de suprafaţa globului. Călătoria astronautică înseamnă omagierea cum se cuvine a instrumentelor şi a o lăsa pe Mama să se ocupe de această dificilă treabă. Dar în privinţa zborului în atmosferă, era cu totul alta povestea. De data asta pilotul muncea mai mult decât maşina.

Nori bulbucaţi, bruni şi cenuşii, înhăţară astronava.

— Fiţi atenţi la mizeria asta. Dedesubt cred e nasol.

La fel ca Dallas, Ripley cugeta. Undeva în acest infern de culori întunecate, sub ei, o altă navă urla la intervale regulate, un apel disperat, uman, înfricoşător.

Toată această galaxie lipsea din hărţile lor astronautice, aşa că mai întâi trebuia să fie prelevate eşantioane de atmosferă şi de scoarţă, să le studieze proprietăţile şi să vadă în ce măsură aceste elemente au provocat catastrofa. Totuşi, pentru Dallas, era pur şi simplu „nasol". Ripley se întreba deseori de ce un om aşa de competent pilota o droagă ca *Nostromo.*

Ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că era îndrăgostit de nava lui.

— Coborâre verticală programată şi calculată. Uşoară corecţie de parcurs, îi informă Lambert. Localizare deplină pe traiectorie, acum. Blocaţi direcţia, mergem drept înainte.

— Verificaţi. Cum ne menţinem pe obiectiv cu propulsia secundară?

— Merge, deocamdată, domnule. Mai mult nu pot să spun, până nu traversăm stratul de nori. Dacă om putea să-l traversăm.

— Om vedea. (Se încruntă cu ochii pe un cititor de date şi împunse un buton. Cifrele tremurară, defilară, apoi se opriră, având ca efect schimbarea expresiei feţei, care se lumină.) Ce ziceţi, credeţi că o să pierdem obiectivul, întrebă.

— O să-l pierdem.

Remorcherul se aruncă, în invizibil, în negura opacă. Lambert nu putea vedea cu proprii ochi ce era în interior, dar instrumentele ei înregistrau, analizau, verificau, vedeau. Nava se legănă, o dată, de două ori, de trei ori, apoi alunecă uşor în vata deasă de nori. Pătrunderea domoală în atmosferă revenea lui Lambert, foarte abilă în găsirea parametrilor adecvaţi, şi lui Dallas, pentru pilotaj.

Nu ţinu mult. Nava începu a fi zguduită de vârtejuri atmosferice.

— Turbulenţă, constată Ripley care înfrunta această dezlănţuire a elementelor, lucrând la pupitrul ei.

— Aprindeţi farurile de navigaţie şi de asolizare. (Dallas se străduia să străpungă înspăimântătorul maelstrom care întuneca ecranul.) Poate că vom decela ceva.

— Fără instrumente nu se poate face nimic în mocirla asta, zise Ash.

— Şi nici în cazurile extreme. Oricum, mie-mi place ce văd.

Proiectoarele puternice luminau suprafaţa inferioară a lui *Nostromo.* Valurile de nori erau atât de dense încât abia puteau fi pătrunse, împiedicându-l pe Dallas să obţină viziunea degajată pe care şi-o dorea atât de mult. Fluxul luminos ricoşa pe masa întunecată şi se-ntorcea biciuind ecranele, luminând pasarela *a giorno.* Ambianţa se amelioră, Lambert având impresia că nu mai naviga ca prin cerneală.

Parker şi Brett nu vedeau nimic din ceea ce se întâmpla afară, fiind închişi în compartimentul maşinilor, dar simţeau efectele bătăliei în curs. Sala maşinilor suportă o smucitură, devie, apoi urmă un nou şoc.

Parker emise o înjurătură printre dinţi.

— Ce-a fost? Ai auzit?

— Mda, zise Brett cu nervozitate, consultând un cadran. Presiunea a scăzut în intrarea nr. 3. Se pare că am pierdut un scut. (Îndesă câteva butoane.) Hei! 3-ul nu mai merge. Intră praf în admisie.

— Blochează admisiunea. Blocheaz-o!

— Ce crezi că fac?

— Bravo! Am limitat avaria.

— Nici o problemă… sper. (Brett reglă o valvă.) Deconectez 3-ul şi ventilez materia pe unde s-a infiltrat.

— Dar tot avem o avarie. (Lui Parker nu-i plăcea deloc să se gândească la ce-ar putea face acele materii abrazive în calea de admisiune). Dar pe unde zburăm? strigă furios. Prin nori sau printr-o ploaie de bolovani? Dacă nu ne prăbuşim, pariez doi dolari pe cireaşa fetiţei tale că se va aprinde circuitul în chestiune.

Ignorând blestemele debitate în maşinărie, cei cinci membrii ai

echipajului de la pasarelă trudeau să pună remorcherul pe suprafaţa planetei, şi cât mai aproape de sursa înregistrată.

— Ne apropiem de punctul de origine, zise Lambert, studiind parametrii ei. Terminal la douăzeci şi cinci de kilometri. Douăzeci. Zece, cinci…

— Încetinire şi pilotare.

Dallas se concentră asupra pilotajului manual.

— Traiectorie corectă trei grade, patru minute dreapta! (porni corecţiile). Acum. Cinci *kilometri* de la centrul perimetrului de cercetare şi punct fix.

— Ţine cât mai strâns, acuma.

Ascultând somaţia lui Lambert, Dallas se conformă.

— Trei kilometri. Doi… numără Lambert, cu o oarecare încordare.

Dallas nu-şi dădea seama dacă era din cauza progresiei lor periculoase sau a apropierii punctului de impact.

— Bună treabă, Lambert, o complimentă. Ripley, cum e terenul? Găseşte un loc convenabil.

— Asta şi fac, domnule.

Aplecată pe instrumentele ei, verifica diferite referinţe. Pe măsură ce datele se aliniau pe ecran, faţa ei exprima o iritare crescândă. Pe când se străduia să obţină o vizualizare electronică a solului care-i scăpă ca prin farmec, Dallas, în continuare la comenzile manuale, păstra obiectivul în centrul traiectoriei.

— Coordonate vizuale imposibile, anunţă Ripley.

— Se vede, mârâi Kane. Adică, nu se vede.

Cele câteva momente de claritate nu-l făcură să devină mai optimist. Zgârcenia citirilor terenului sugera un mare pustiu dezolant, o lume sterilă, ostilă.

— Radarul a captat un zgomot! Dacă electronica de la bord ar putea reacţiona la înjurături la fel de prompt ca oamenii, murmură Ripley. Sonarul îmi întoarce şi el zgomot! Infrasunet. Ţineţi direcţia.

Încerc ultravioletul.

Spectrul este destul de înalt ca să nu interfereze.

Trecu un moment, după care pe ecran apărură câteva linii în sfârşit satisfăcătoare, urmate de analiza în limbajul calculatorului.

— A mers!

— Un loc de asolizare?

Complet detensionată, Ripley consultă liniştită ecranul şi spuse:

— După câte-mi dau eu seama, oriunde în perimetru. Determinările ne asigură că totul e plat dedesubt. Absolut plat!

Dallas îşi imagină numaidecât un strat de lavă, o scoarţă de curând întărită, dar înşelătoare, ascunzând un haos de metal topit.

— De acord. Dar plat, ce? Apă? Nisip? Detonează ceva, Kane. Să fim siguri. Cobor cât să pierdem cât mai mult din interferenţa asta. Dacă terenul e plat cum zici, ne putem apropia fără prea multe riscuri.

Kane împinse câteva comutatoare.

— Pornit supravegherea. Activat calculatoarele analitice. Mai avem încă sfârâit.

Cu infinite precauţii, Dallas aduse remorcherul spre suprafaţă.

— Mai e hărmălaie, dar începe să se limpezească.

Nostromo, fără şovăire, pierdea altitudine. Lambert era cu ochii pe indicatoare. Se putea opera o degajare de urgenţă, la o adică, dar la viteza cu care se deplasau, situaţia putea deveni critică dacă unul dintre motoare o lua razna, sau o prezenţă ostilă se manifesta pe această lume necunoscută. Şi n-aveau cum să reducă viteza. În aceste turbulenţe, aceasta ar fi însemnat pierderea controlului navei.

— Se limpezeşte… asta e! strigă Lambert.

Dallas studie citirile de aliniere a terenului, furnizate de baleiajul radar al astronavei.

— Era magmă în fuziune cu puţin timp în urmă, după rezultatul analizei. Azi, s-a potolit. Bazalt mult, ceva xiolit şi plăci de lavă ici şi colo. Totul răcit şi solid. Nici un semn de activitate tectonică.

Kane verifică alte instrumente pentru sondarea mai completă a secretelor geologice ale planetei miniaturale.

— Nici un defect de alteritate sub *Nostromo* sau în imediata apropiere. Trebuie să fie un loc bun de aterizare.

Dallas rămase pe gânduri.

— Eşti sigur de compoziţia suprafeţei?

— Roca asta e prea veche ca să fie altceva, răspunse ofiţerul executant, morocănos. M-am săturat de chestia asta cu vechimea unei planete şi cu componentele solului. Crezi cumva că vă fac să aterizaţi în craterul unui vulcan?

— De acord, de acord. Iertare. Voiam să fiu cât mai sigur. N-am mai operat o aterizare fără hărţi şi fără balizaj de la şcoala de pilotaj. Sunt cam nervos.

— Toţi suntem! interveni la timp Lambert, pentru a sparge gheaţa.

— Ce-ar fi să ne punem? (Nimeni nu obiectă.) Să-l ducem pe *Nostromo* la sol. O să cobor în spirală cât oi putea de încet. Lambert, stai lângă semnalul de procedură de urgenţă! N-aş vrea să ne instalăm tocmai pe nava care ne-a chemat în ajutor. Să mă avertizaţi dacă ne apropiem prea mult de ea, zise încordat.

Se făcură ajustările. Ordinele date fură executate de îndată de către electronica de bord. *Nostromo* porni coborârea în spirală regulată – cale balizată de creierul central – înfruntând cu înverşunare vânturile contrare, zvârlind în lături vârtejuri de aer negru.

— Cincisprezece kilometri, progresăm, anunţă Ripley cu o voce egală. Doisprezece… zece… opt.

Dallas apăsă tasta unui control.

— Frânaţi. Cinci… trei… doi. Un kilometru, zise Kane, încovoiat deasupra pupitrului. Coborârea preluată acum de ordinator!

Un zumzet ascuţit umplu pasarela comandamentului când Mama supraveghează faza finală, reglând căderea pe ultimii metri cu mai multă precizie decât cel mai bun pilot uman.

— Coborâre pe reactoare de sustentaţie, anunţă.

— Stingeţi motoarele de înaintare.

Dallas procedă la o ultimă verificare de preavertizare apoi blocă mai multe manete în poziţie OFF.

— Motoare de înaintare stinse. Reactoarele de sustentaţie funcţionează perfect.

Brusc, o pulsaţie regulată străbătu nava.

— Nouă sute de metri. Progresia continuă, zise Kane cu ochii fixaţi pe pupitru. Opt sute. Şapte sute. Şase.

Continuă numărătoarea inversă din sută în sută. Apoi scandă din zece în zece metri.

La cinci metri, remorcherul ezită, se balansă greoi deasupra furtunii de praf, deasupra linţoiului negru al planetei.

— Fixaţi platoul.

Kane executa deja acţiunea cerută. Trenul de aterizaj ieşi din burta astronavei – desfăcându-se ca nişte picioare de scafandru – în căutarea unei prize cu roca încă invizibilă.

— Patru metri… uf! răsuflă Ripley.

Ca un ecou la oftatul ei, un sunet mai înăbuşit, se auzi în *Nostromo* atunci când intră în contact cu solul. Vinciurile hidraulice absorbiră zguduitura.

— Am ajuns.

Ceva clacă. Un circuit minor, probabil. Sau poate o sarcină insuficient compensată. Apoi un şoc teribil scutură nava. Plăcile de titan de pe cocă vibrară, lansând prin *Nostromo* un enorm vuiet metalic.

— Pierdut, pierdut! urlă Kane în momentul în care lumina pasarelei dispăru brusc.

Indicatoarele de presiune ţipară un avertisment când şocul se repercută până-n terminaţiile nervoase, electronice şi interdependente ale lui *Nostromo.*

În sala maşinilor, unda de şoc îi atinse pe Parker şi Brett tocmai când se pregăteau să desfacă două sticle de bere. Nişte tubulaturi

întinse pe plafon explodară imediat. Trei panouri din compartimentul cubic de control luară foc, în timp ce o valvă de presiune hârâi şi se topi.

Lumina se stinse. Cei doi bâjbâiră în căutarea unor lanterne. Parker încercă să găsească butonul de declanşare a generatorului auxiliar care procura energie în absenţa maşinilor principale.

Pe pasarelă domnea confuzia. Când urletele şi exclamaţiile se mai potoliră, Lambert proferă prima reflecţie inteligentă.

— Generatorul secundar trebuie să fi fost branşat acum.

Făcu un pas şi se lovi cu genunchiul de marginea pupitrului.

— Atunci nu văd de ce n-avem lumină, zise Kane care, cu mare precauţie, se deplasă spre cel mai apropiat perete. (Simţi în sfârşit metal lucios cu degetele.) Unde este panoul secundar de control al aterizării? A… aici. (Pipăi câteva comutatoare.) Butonul de blocare în spate..? Aici. Nu era prea departe…

Mâna i se încleştă pe o lampă electrică. Acţionă declicul. Ţâşni lumina, difuză, care dezvălui şapte siluete fantomatice.

Profitând de această firavă lucire, Dallas şi Lambert se dotară cu propriile lămpi electrice. Cele trei lanterne împreună dădeau destulă lumină pentru continuarea activităţii.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu a preluat generatorul secundar? Şi care a fost cauza acestei avarii?

Ripley apăsă pe intercom.

— Camera maşinilor! Ce-i acolo? Care e situaţia?

— Nasoală! se auzi glasul lui Parker care părea în acelaşi timp ocupat, îngrijorat şi isteric.

Un zumzăit îndepărtat, aidoma bătăilor furioase de aripi ale unei insecte colosale, constituia acum fondul sonor. Apoi vorbi din nou, iar vorbele se umflau şi se mistuiau ca şi cum nu puteau rămâne în câmpul intercomului omnidirecţional.

— Praful ăsta afurisit din motoare! Asta e. S-a infiltrat în cursul coborârii. N-am închis intrările de reactoare şi n-am acţionat „rever-

se”-urile la timp. Aşa cred. Avem scurtcircuite peste tot şi avem şi foc.

— E grav! fu comentariul lui Brett.

De la distanţă, vocea-i părea extrem de tensionată şi slabă.

Pe pasarelă, auziră acel w*hoosh* caracteristic al extinctoarelor chimice în acţiune.

— Intrările de aer sunt saturate, zise până la urmă Brett interlocutorilor îngroziţi. Avem un exces de căldură foarte periculos: un întreg compartiment este în flăcări, pare-mi-se. Isuse! Miroase a pârlit pe-aici, totul se duce dracu’…

Dallas se întoarse spre Ripley:

— Cei doi par foarte ocupaţi. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat. Ceva a sărit. La naiba, sper că daunele sunt limitate la camera maşinilor! Dar ar putea fi mai rău. În cocă avem vreo breşă? (Trase aer în piept.) Şi dacă-i aşa. Unde şi cum?

Ripley efectuă o verificare rapidă a nivelelor de presurizare pentru alertă critică, citi repede diagramele individuale ale fiecărei săli a astronavei, apoi uşurată în privinţa stării generale a remorcherului, răspunse cu certitudine:

— Nu văd nimic anormal. Avem în continuare o presiune adecvată în toate compartimentele. Dacă avem coca străpunsă gaura e prea mică pentru a avea urmări. Etanşeitatea s-a refăcut automat şi a redus avaria.

Ash îşi consultă pupitrul. Ca şi celelalte, al său primea o energie independentă în eventualitatea unei pane generalizate ca aceasta, cu care se confruntau acum.

— În toate compartimentele, aerul nu prezintă nici un semn de contaminare. Cred că suntem încă etanşi.

— Iată cele mai bune veşti din ultimele şaizeci de secunde, zise Dallas. Kane, aprindeţi ecranele de viziune exterioară care mai sunt în stare de funcţionare.

Ofiţerul executant îndreptă fascicolul celor trei camere. Pe ecra-

ne dansară, fluctuante, confuze, forme vagi de relief, apoi aceste apariţii fură înghiţite de întuneric.

— Nimic. Suntem la fel de orbi afară ca şi aici. Trebuie să ne procurăm neapărat un surplus de energie dacă vrem să aruncăm o privire pe perimetru. Bateriile de care dispunem nu ajung nici pentru o viziune minimală.

Audiocaptoarele consumau mai puţină energie. Ele aduseră în pasarelă glasul acestui glob sinistru. Furtuna urla şi prin receptoarele imobile umplea cabina cu un foşnet aspru.

— Aş fi preferat să ne fi aşezat în plină zi, zise Lambert, cu privirea ţintită pe acest mediu ostil. Puteam măcar să vedem fără ajutorul instrumentelor.

— Ce se-ntâmplă, Lambert? glumi Kane. Frică de-ntuneric?

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

— Nu mi-e frică de întunericul pe care-l ştiu. Cel pe care nu-l ştiu mă îngrozeşte. Şi mai ales atunci când în bezna asta urlă un apel de naufragiat, zise ea întorcându-se spre exterior.

Voinţa de exprimare a spaimei sale iraţionale nu ameliora cu nimic ambianţa depresivă a echipajului. Deja în vremuri obişnuite, pasarela nu favoriza deloc efuziunile, dar în această situaţie tensională, în beznă şi o tăcere prelungită, te sufocai de-a dreptul.

Ripley mai descărcă atmosfera anunţând:

— Avem din nou legătura cu camera maşinilor.

Îndemnaţi de speranţă, se răsuciră toţi odată spre intercom. Ripley se juca cu tonalitatea.

— Parker?

— Da, eu.

După voce, inginerul părea prea obosit ca să mai poată vorbi în felul lui muşcător.

— Care-i situaţia acolo?

Dallas îşi pocni degetele.

— Ce mai e cu incendiul? interveni el.

— L-am stins până la urmă, răspunse Parker cu un oftat sonor. S-a întins în vechiul circuit de lubrificare, de-a lungul coridorului de la nivelul V. Am crezut că o să ne ia foc plămânii. Din fericire, materia asta inflamabilă era mai rară decât credeam şi a ars de tot până să absoarbă tot aerul din sală. Ventilatoarele scot carbonul destul de bine.

Dallas îşi umezi buzele.

— Şi daunele? Nu-mi pasă de avariile anexe. Mă interesează gradul de funcţionare a navei şi să ştiu dacă performanţele noastre vor fi diminuate.

— Ia să vedem… ezită Parker. Panoul 4 este complet prăjit. (Dallas şi-l închipui pe inginer pocnindu-şi degetele, cum făcuse el adineauri). Unitatea de partaj a sarcinii secundare nu mai funcţionează şi cel puţin trei celule ale modulului 12 s-au dus. Cu toate cele legate de ele. (Aici se lăsă o tăcere copleşitoare, după care mai adăugă:) Vreţi amănunte, acum? Daţi-mi o oră şi vă fac o listă completă.

— O secundă! Aşteaptă o secundă, comandă Dallas. (Se întoarse spre Ripley). Mai încearcă o dată ecranele! (Ea se execută, fără nici un rezultat. Rămaseră la fel de palide ca ţeasta unui contabil al Companiei). Cu atât mai rău. Vom continua să lucrăm fără ele ceva mai mult, îi zise.

— Sunteţi siguri că nu mai sunt alte daune majore, zise ea în intercom.

Ea resimţi un elan de simpatie pentru Parker şi Brett, pentru prima oară de când făceau parte din aceeaşi unitate. Sau mai degrabă, de când fusese numită pe *Nostromo;* dat fiind că inginerul avea vechime mai mare pe această navă.

— Aproape, răspunse el tuşind în faţa microfonului. Încercăm să redăm astronavei întreaga putere. Modulul 12 afectat a dereglat totul pe aici. Voi comunica cantitatea de energie de care vom putea dispune după ce recenzăm toate daunele.

— Şi în privinţa reparaţiilor? Vă descurcaţi?

Dallas trăgea concluziile din rapoartele scurte ale inginerului şi încerca să vadă consecinţele. Putea reduce primele daune, dar problema celulelor va lua mult timp. În privinţa a ceea ce nu mergea la modulul 12. Prefera să nu se gândească.

— Nu vom putea repara totul aici. Oricare ar fi avariile, replică Parker.

— Nici nu credeam că veţi reuşi. Nu vă faceţi iluzii acolo. Ce *puteţi* face?

— Trebuie reparată o pereche de conducte şi consolidate intrările stricate. Nu putem fixa conductele fără să băgăm toată nava în cală. Va trebui să ne mulţumim cu o cârpeală.

— Înţeleg. Altceva?

— Modulul 12. O spun sincer. Am pierdut celula principală.

— Cum? Praful?

— În parte. (Parker schimbă câteva vorbe cu Brett, apoi reveni la microfon.) Câteva fragmente aglutinate în intrări s-au topit, s-au lipit de pereţi şi au provocat supraîncălzirea care a aprins incendiul. Ştiţi cât de sensibile sunt conductele astea. Incendiul s-a întins până-n interiorul scutului şi a prăjit tot sistemul.

— La ce vă gândiţi? se interesă Dallas. Sistemul trebuie reparat cumva. Nu putem să-l înlocuim.

— Aşa cred. Aşa zice şi Brett. Trebuie să scoatem reziduurile din intrări şi să refacem vidul, apoi să vedem cum ţine. Dacă nu sare nimic în aer, înseamnă că intrările sunt curăţite. Dacă nu, vom fasona o piesă de metal pentru închiderea orificiului. Dacă o fi să fie o crăpătură pe toată lungimea conductei, atunci…

Glasul se pierdu în depărtare.

— Să nu mai vorbim de probleme ultime, sugeră Dallas. Să ne ocupăm de cele mai urgente, şi să sperăm că altele n-o să mai fie.

— Bine de noi.

— Just! adăugă Brett care lucra de zor lângă Parker.

— La muncă.

— Sala maşinilor la muncă. Puneţi de nişte cafea!

Ripley debranşă intercomul şi se întoarse meditând, spre Dallas. Acesta se aşeză tăcut, îngândurat.

— În cât timp vom putea porni, Ripley? Inclusiv timpul necesar lui Parker şi lui Brett să facă reparaţiile.

Ea consultă diverse instrumente, făcu nişte operaţii pe un carnet.

— Dacă repun în funcţiune conductele acelea şi fixează modulul 12 în aşa fel încât să suporte partea lui de energie, estimez în jur de cincisprezece, douăzeci de ore.

— Nu-i aşa de rău. După calculele mele, ajungeam la optsprezece, zise el, fără să zâmbească. (Se simţea mult mai bine.) Iar în privinţa auxiliarelor, ar face bine s-o ia din loc când om avea toată energia!

— Lucrăm la asta. (Lambert făcu releveurile pe consola ei întunecată în parte). Vom fi gata când vor termina în sala maşinilor.

După zece minute, un apel firav se declanşă pe pupitrul lui Kane. Studie un nivel, apoi apăsă pe intercom.

— Pasarela? Aici Kane.

Aparent ostenit dar mulţumit de treaba făcută, Parker se auzi din măruntaiele navei:

— Nu ştiu cât o să ţină… Unele suduri prezintă semne de umiditate. Dacă scoatem tot din conductă, refacem sudurile. Acum ar trebui să aveţi energie.

Ofiţerul executant manevră un comutator. Pasarela se lumină instantaneu, lectorii electronici şovăiră, apoi se aprinseră, şi în faţa acestei agreabile abundente de semnalizatoare în cabină izbucniră exclamaţii de satisfacţie.

— Avem energie şi lumină, raportă Kane. Bună treabă!

— Nu facem decât treabă bună, replică Parker.

— Păi, zise Brett care trebuia să fie pe lângă motoare, după bârâitul regulat care-i însoţi răspunsul monosilabic.

— Nu vă bucuraţi prea tare, reluă Parker. Lipiturile ar trebui să

ţină, dar nu promit nimic. N-am făcut decât să aducem toată materia la noi. Ceva nou pe la voi?

Kane scutură din cap, uitând că Parker nu putea să-l vadă.

— De nici unele.

Aruncă un ochi pe ecranul cel mai apropiat. Luminarea pasarelei proiecta o lumină slabă pe un perimetru inform, steril. Câteodată, furtuna, care făcea ravagii în exterior, trimitea în cercul de lumină galbenă o ploaie de nisip sau câte o bucată de rocă. Dar asta era tot.

— Numai rocă goală, făcu Kane descrierea. Nu putem să vedem prea departe. După câte ştiu, trebuie să fi nimerit la mai puţin de cinci metri de oaza locală…

— Nu-i rău, zise Parker. (Strigă ceva lui Brett.) Dacă avem vreo problemă, vă înştiinţăm. Să ne ţineţi la curent.

— Vă trimit o vedere.

Kane întrerupse comunicaţia…

CAPITOLUL 3

Ar fi fost mai bine pentru liniştea sufletească a fiecăruia ca alerta să fi continuat. Odată cu revenirea luminii şi energiei şi neavând altceva de făcut decât să-şi roadă unghiile, cei cinci membri ai echipajului deveneau din ce în ce mai nervoşi. Dacă unuia dintre ei i-ar fi dat prin cap să se plimbe, nu i-ar fi ajuns spaţiul strâmt al încăperii, i-ar fi trebuit întreaga punte. Aşa că trepidau la pupitrele lor, îngurgitând cantităţi neobişnuite de cafea, încercând să tragă de timp şi să se gândească la cu totul altceva decât la situaţia dificilă în care se aflau. În privinţa celor ce se întâmplau afară, pe acea lume înfricoşătoare, nu se mai încumetau să facă extrapolări prea îndrăzneţe.

Numai Ash părea relativ satisfăcut. Unicul său centru de interes pe moment privea condiţiile mentale ale colegilor săi. Nu era chip să te relaxezi pe astronavă. *Nostromo* era un remorcher industrial, nu o navă de agrement. Când nu-şi desfăşura activitatea necesară la bordul acestei maşinării, echipajul îşi petrecea timpul vacant în culcuşul hipersomnului. Fireşte, acest timp de veghe, fără o misiune precisă de îndeplinit, îi adusese în această stare de nervozitate. În cel mai bun caz, fiindcă împrejurările actuale se situau mult deasupra suportabilului.

Ash avea capacitatea, pozitivă în acest context, de a pune ordinatorului probleme teoretice fără să se plictisească niciodată câtuşi de puţin. Adevărul e că el găsea această inactivitate forţată stimulatoare.

— Nici un răspuns la apelurile noastre spre exterior? întrebă Dallas aplecându-se către ofiţerul ştiinţific.

— Am încercat toate tipurile de răspunsuri înscrise în manual plus câteva asociaţii libere personale. Am lăsat-o pe Mama chiar să încerce un cod de apropiere strict mecanologic. (Scutură din cap în semn de neputinţă.) N-am primit decât acelaşi semnal de naufragiu,

repetat la intervale regulate. Toate celelalte canale sunt goale, cu excepţia unui sfârâit extrem de slab şi constant pe 0-punct-3-3. Mama afirmă că e vorba de emisia caracteristică a stelei centrale din lumea aceasta. Dacă ceva, sau cineva, este viu acolo, afară, în această beznă infectă, el sau ea nu este în stare decât să ceară ajutor.

Dallas îşi drese vocea.

— Dacă tot avem întreaga putere, să aruncăm o privire prin locul în care am nimerit. Dă drumul la lumină.

Ripley comută. Un şir de proiectoare enorme şi puternice, adevărate perle strălucitoare care-l încingeau pe *Nostromo,* deşărtară un flux orbitor în pâcla neagră, punând în evidenţă vântul şi vârtejurile de praf. Nişte roci stinghere erau singurele protuberanţe vizibile în acest peisaj devastat. Nici urmă de ceva viu, nici o zdreanţă de lichen, nici un tufiş. Nimic. Numai vântul şi praful dominau noaptea străină.

— Nici o oază, murmură Kane doar pentru el. Pustie, informă, neprimitoare.

Dallas privea urgia de afară care părea fără sfârşit; urmări fragmentele de piatră duse de vânt. Se întreba cum era atmosfera. După câte ştiau despre condiţiile locale, putea foarte bine să fie vorba de o zi liniştită de vară. Dar era o ipoteză mai mult decât improbabilă. Globul era prea mic pentru a produce un climat foarte violent, ca pe Jupiter, de exemplu. Se consola cât de cât ştiind că nu putea fi mai rău.

Capriciile climatului local alcătuiau esenţialul discuţiilor lor.

— Nu putem merge nicăieri, observă Kane. În nici un caz în beznа asta.

Ash îşi ridică ochii de pe consolă. Nu se clintise, părând satisfăcut atât fizic cât şi mental. Kane nu-şi putea explica atitudinea placidă a ofiţerului ştiinţific. Dacă el, Kane, n-ar fi putut să-şi părăsească pupitrul din când în când pentru a face câţiva paşi, ar fi înnebunit.

Ash, remarcând privirea colegului său aţintită, asupră-i, se eschivă, dându-le o informaţie agreabilă.

— Mama zice că soarele acestei planete va răsări peste douăzeci de minute. Vom merge pe lumină.

— Iată şi o veste bună, admise Dallas, bucurându-se de cel mai mic semn încurajator. Dacă aceia care ne cheamă nu mai pot să ne trimită mesajul, trebuie să plecăm spre ei. Sau în căutarea acelui lucru, în cazul în care semnalul a fost emis de o baliză automată. La ce distanţă ne aflăm de sursa transmisiei?

Ash examină cadranele sale, activă un raportor de nivel de sol pentru confirmare.

— Aproximativ trei mii de metri, la acelaşi nivel cu *Nostromo,* conform reperării radarelor. Cam la nord-est de poziţia noastră actuală.

— Compoziţia terenului?

— Pare să fie acelaşi cu cea determinată în timpul coborârii şi cel pe care ne-am aşezat. Bazalt solidificat cu mici variaţii ici şi colo, deşi n-aş înlătura posibilitatea întâlnirii cu câteva mari pungi amigdaloidale când şi când.

— Ne vom deplasa cu băgare de seamă.

Kane raportă distanţa cu timpul necesar.

— Oricum, e destul de aproape să mergem pe jos.

— Mm… mda, făcu Lambert, aparent încântată. N-o să fiu atât de nesăbuită să mai mişc nava din loc. O coborâre directă de pe orbită pe planetă e floare la ureche pe lângă un salt sol-sol pe furtuna asta!

— O.K. Acum ştim pe ce vom merge. Să găsim acum în ce ne deplasăm. Ash, dă-ne primele elemente atmosferice.

Ofiţerul ştiinţific împinse câteva manete. Pe coca lui *Nostromo* o minusculă protuberanţă dispăru făcând să apară o rolă metalică avansând silenţioasă în vânt şi praf. Într-un minut, aspiră o „gură" din atmosfera acestui glob. Apoi, odată preluarea fiind încheiată,

fiola reintră în carapacea protectoare. Eşantionul fu ejectat într-o cameră etanşă, vidată. Trierea diferitelor componente era sarcina unor instrumente sofisticate – şi sterilizate în prealabil – care se puseră pe treabă numaidecât. Foarte rapid, analiza acestor diverse elemente se alinie în cifre şi simboluri pe pupitrul lui Ash.

El le cercetă preţ de câteva secunde, ceru un complement de verificare asupra unuia, şi în sfârşit întorcându-se spre colegii săi, le făcu un raport detailat.

— Este vorba practic de un amestec primar. Azot inert din plin, puţin oxigen, o concentraţie puternică de dioxid de carbon liber. Mai este şi metan şi amoniac, o parte din acest din urmă existând în stare îngheţată… e frig afară. Voi studia acum originea constituenţilor, dar nu mă aştept la vreo surpriză majoră. Totul pare extrem de banal şi irespirabil.

— Presiunea?

— Zece din patru pe centimetru pătrat. N-ar fi o problemă, numai dacă vântul nu se va înteţi.

— Iar despre umiditate? întrebă Kane, care-şi luase gândul de la oază.

— Nouăzeci şi opt dublu P. Nu miroase prea bine, dar este într-adevăr umed. Mulţi vapori de apă. Iată un amestec original. Nu credeam că vom găsi atâta, coexistând cu metanul. Mă rog! Nu v-aş sfătui să gustaţi din apa pe care o veţi găsi din loc în loc, dacă o fi, dar cred că nu e cazul.

— Mai e ceva de ştiut? întrebă Dallas.

— Da, crusta de bazalt. Abundenţă de lavă întărită şi răcită. Şi aer îngheţat, mult sub zero, îi informă Ash. Vom avea nevoie de scafandri pentru contrabalansarea temperaturii exterioare chiar dacă aerul ar fi respirabil. Dacă este ceva viu afară, trebuie să aibă o piele foarte rezistentă.

Dallas păru resemnat.

— Cred că ar fi fost o tâmpenie să ne aşteptăm la condiţii mai

bune. Dar să nu ne pierdem speranţa. E destulă atmosferă ca să ne îngreuneze şi mai mult vederea. Aş fi preferat să nu fie deloc, dar nu noi am creat pustiul ăsta.

— Nu se ştie niciodată, spuse Kane, dând drumul la cupletul lui filozofic. Am putea descoperi o concepţie diferită despre ideea de paradis.

— Nu văd de ce am blestema aceste locuri, interveni Lambert. Putea fi mai rău, zise ea şi privi dezlănţuirea elementelor în exteriorul navei deteriorate.

Treptat întunericul făcea loc zorilor. Pentru ei, primii zori pe această lume aridă. Apoi întorcându-se spre colegii ei, continuă:

— Oricum prefer asta decât să mă fi pus pe o planetă gazoasă, pe care vântul suflă în perioada de acalmie cu trei sute de kilometri pe oră, şi o gravitaţie zece sau douăzeci. Aici măcar putem să mergem fără generatoare de suport, nici stabilizatoare. Nici nu ştiţi ce fericiţi sunteţi!

— Necazul e că nu-mi vine să mă simt fericită, replică Ripley. Eu m-aş întoarce la hipersomn.

Ceva îi atinse gleznele şi se aplecă să-l ridice pe Jones de ceafă. Motanul miorlăi de plăcere.

— Oază sau ba, zise Kane aprins, mă declar voluntar pentru prima ieşire. Aş dori să am şansa de a-l privi de-aproape pe misteriosul nostru naufragiat. Nu se ştie ce-am putea găsi.

— Bijuterii şi bani? nu se putu abţine Dallas.

Ofiţerul executant dădu din umeri.

Ofiţerul său secund era un vânător notoriu de comori.

— De ce nu?

— Am înţeles perfect. Bine! (În calitate de căpitan al acestei expediţii, Dallas făcea obligatoriu parte din grupa de cercetare. Era o regulă tacită. Era nevoie de un al treilea candidat.) Şi Lambert!

Aceasta nu părea deloc încântată de onoarea ce i se făcuse.

— A! De ce eu?

— De ce nu? În calitate de navigator, eşti cea mai în măsură să ne ghidezi pe calea cea bună. Să vedem dacă eşti la fel de competentă pe teren ca în faţa consolei dumitale. (Fiindcă dăduse ordinele, porni spre coridor, ezită, apoi anunţă pe un ton care nu suporta contradicţia):

— Şi încă un lucru. Avem de-a face foarte probabil cu o sondă abandonată şi moartă, cu un semnal de naufragiu reglat automat, altfel am fi avut veşti de la supravieţuitori până acum. Totuşi, nu suntem siguri de ce vom găsi. Planeta nu pare fecundă, vegetată, organică sau altfel: ostilă sau nu. Dar în nici un caz nu vom risca inutil. Vom lua aşadar arme! (Cum Ripley părea că vrea să li se alăture, el adăugă): Nu pot îngădui decât ca trei persoane să se plimbe în afara navei, Ripley. Aşteaptă-ţi cuminte rândul.

— N-aveam de gând să ies, se justifică ea. Astronava mi-e de ajuns. Dar nu mai am ce face pe pasarelă. În schimb, Parker şi Brett o să aibă nevoie de ajutor la conductele alea…

În sala maşinilor căldura era infernală, în ciuda sârguinţei aparatelor de condiţionară a aerului. Numeroasele suduri pe care cei doi trebuiau să le efectueze şi spaţiul strâmt în care erau nevoiţi să lucreze se adăugau la oboseala intensă. În preajma termostatelor aerul se păstra mult mai răcoros pe când cel din jurul sudurii putea oricând să se supraîncălzească în mod periculos.

De fapt nu era de vină sudura cu laser. Aceasta producea o rază relativ slabă. Dar acolo unde metalele se topiseră şi scurseră în şiroaie incandescente, formând chiar o masă închegată deja, căldura era generată prin efect conductor.

Cei doi bărbaţi munceau din greu, cu cămăşile desfăcute pe pieptul asudat.

Nu departe, Ripley se aplecă în faţa unui perete şi deschise un panou protector cu ajutorul unei chei speciale. Un agregat deosebit de complex, cu fire de toate culorile şi forme geometrice minuscule

fu astfel scos la lumină.

În interiorul ei, câteva mici secţiuni erau complet carbonizate.

Folosindu-se de un alt instrument, ea extirpă componentele distruse, apoi scotoci prin cutia de scule, care-i atârna greu pe umeri, după elementele de înlocuire.

Când să-l plaseze pe primul în locaşul său, Parker stinse laserul cu care făcea reparaţiile urgente. Examină sudura mustăcind.

— Nu-i rău deloc, dacă-mi dai voie. (Se uită la Ripley a cărei tunică se lipise de piele din cauza transpiraţiei abundente). Hei, Ripley… vreau să ştiu…

Ea nu-şi luă ochii de la locul ei. Un al doilea modul operativ se îmbucă lângă primul cu un clămpănit de satisfacţie, precum un dinte în alveola lui.

— Da? Ascult.

— Mergem şi noi cu ceilalţi în expediţie, sau trebuie să rămânem închişi aici până când se restabileşte totul? Am refăcut deja alimentarea cu energie. Cât despre resturile astea (arătă sala maşinilor devastată, cu un gest larg), asta-i treabă de cârpeală… Cosmetică, ce mai! Poate să mai aştepte câteva zile.

— Ştiţi amândoi răspunsul. (Ea se rezemă, îşi şterse palmele pe tunica murdară şi-l privi în ochi.) Nimeni nu poate să părăsească nava până când nu se întorc ei şi nu-şi fac raportul. Trei afară, patru înăuntru. Ăsta-i regulamentul.

Se opri deodată, ca şi cum un gând neaşteptat ar fi surprins-o, apoi faţa i se lumină cu un zâmbet şugubăţ. Îşi reluă discursul:

— Dar nu asta vă frământă pe voi, aşa-i? Vă gândiţi mai mult la ce-ar putea să găsească ei pe-acolo. Sau poate ne-am înşelat complet în privinţa dumitale şi că n-ai fi de fapt decât un cercetător ambiţios pe calea cunoaşterii, a ştiinţei… dornic de a împinge tot mai departe fruntariile universului cunoscut?

— Nu, ce dracu'! recunoscu Parker, care nu păru câtuşi de puţin jignit de sarcasmul lui Ripley. Sunt dornic de a împinge tot mai de-

parte fruntariile contului meu în bancă! Deci… cum se va face împărţeala în caz că găsesc ceva de valoare?

Ripley suspină.

— Nu vă-ngrijoraţi. Veţi primi amândoi ce vi se cuvine.

Şi cu asta, ea începu să scotocească iar prin cutia cu scule, în căutarea unui tip special de modul operativ pentru ultima secţiune avariată din panoul mural.

— Eu nu mai lucrez nimic! anunţă senin Brett. Să ni se garanteze o împărţeală absolut echitabilă.

Ripley găsi piesa necesară şi se mişcă pentru a o fixa în noul ei locaş.

— Contractul vă garantează o parte echitabilă din tot ce descoperim. Acum, hai, terminaţi cu protestele şi apucaţi-vă de treabă!

Ea se concentră din nou pentru verificarea noii instalaţii, asigurându-se că modulele funcţionau bine.

Parker o fixă supărat, deschise gura ca să-i răspundă, dar se răzgândi. Ea era totuşi ofiţerul secund de pe *Nostromo.* Nu le folosea la nimic să intre în conflict cu ea. Dacă i-o zicea în faţă, nu se alegea decât cu o bruftuluială. Era mai înţelept s-o lase baltă deocamdată, oricât de furios ar fi fost. Când era cazul, Parker ştia să fie logic.

Luă nervos laserul şi porni să sudeze o altă secţiune a conductei rupte.

— Just! făcu Brett, nu cuiva anume, trăgând după el butelia energetică a laserului.

Dallas, Kane şi Lambert urmau cursul descendent al unui coridor. Aveau în picioare cizme, purtau cămăşi mulate şi mănuşi în plus faţă de pantalonii de lucru. În mâini ţineau pistolete cu laser, versiuni miniaturizate ale laserului utilizat de Parker şi Brett.

Se opriră în faţa unei masive uşi blindate pe care era scris cu litere mari şi roşii un avertisment.

Dallas considerase dintotdeauna această recomandare cam inutilă, dat fiind că pe navă nu putea să existe vreo persoană neautorizată şi că oricine avea nevoie să urce la bordul lui *Nostromo* era autorizat să utilizeze sasul.

Kane declanşă lunecarea scutului de protecţie, care eliberă trei manete. Le coborî în ordine. Se auzi un şuierat şi uşa blindată se răsuci. Pătrunseră în încăpere.

Pe pereţi atârnau şapte costume presurizate. Erau voluminoase, incomode, dar absolut necesare pe această planetă în caz că evaluările făcute de Ash în privinţa atmosferei se dovedeau reale, sau măcar pe jumătate. Se ajutară unul pe altul să îmbrace aceste piei artificiale care îi vor menţine în viaţă, apoi fiecare verifică funcţionarea perfectă a costumului vecinului.

Veni clipa montării căştilor. Această delicată operaţiune fu săvârşită cu cea mai mare grijă.

Dallas verifică închizătura căştii lui Kane, Kane pe cea a lui Lambert, iar aceasta făcu acelaşi lucru pentru căpitan. Executară acest balet în trei cu cea mai mare concentrare, aidoma unor maimuţe care se purecă între ele. Regulatoarele automate erau branşate. Tustrei respirau oxigenul stătut dar sănătos conţinut în buteliile respective.

Cu mâna înmănuşată, Dallas activă radioul din casca sa.

— Emit. Mă auziţi?

— Recepţionat, anunţă Kane mărind regimul propriului emiţător-receptor. Mă auziţi?

Dallas dădu afirmativ din cap şi se-ntoarse spre o Lambert posomorâtă.

— Recepţionat, zise ea îmbufnată, fără să-şi ascundă indispoziţia.

Era în continuare nemulţumită pentru că fusese aleasă pentru

această expediție.

— Hai, Lambert! zise Dallas, încercând s-o consoleze. Te afli aici pentru capacitatea dovedită, nu pentru entuziasm.

— Mulţumesc pentru compliment, replică ea sec. De ce nu l-ai ales pe Ash sau Parker? Ei nici n-ar fi stat pe gânduri!

— Ash trebuie să rămână la bord. Ştii prea bine. Parker are mult de furcă în compartimentul maşinilor, iar el n-ar fi în stare să facă un pas fără instrumente. Nu mă supăr dacă o să mă blestemi pe tot parcursul. Numai fă în aşa fel încât să reperezi sursa apelului ăla nenorocit.

— Aha! Minunat!

— Bun, aşadar. Nu luaţi armele decât atunci când vă zic eu.

— Te aştepţi la o primire prietenească? zise Kane, nesigur.

— Să sperăm ce e mai bine, nu? zise Dallas. (Se jucă puţin cu butoanele exterioare ale controlului emiţătorului receptor şi mai deschise un canal.) Ash, eşti acolo?

Ripley preluă comunicarea.

— A plecat spre laborator. Aşteptaţi câteva minute.

— Verificaţi. (Se întoarse spre Kane.) Închideţi tambuchiul interior. („Execul" manipulă comenzile şi uşa blindată se răsuci în sens invers, închizându-se şi îi izolă de restul navei.) Deschide acum în exterior.

Kane repetă aceeaşi procedură care le îngăduise intrarea în sas. După coborârea ultimei manete, se înapoie lângă colegii lui şi aşteptă. În mod inconştient, Lambert se întoarse pe jumătate la deschiderea spre exterior, ca o reacţie instinctivă la apropierea necunoscutului.

Tambuchiul alunecă pe-o parte. Valuri de praf şi vapori se-nvolburau în faţa oamenilor. Zorile aruncau pe planetă luciri portocalii. Nu era galbenul familiar şi reconfortant al lui Sol, dar Dallas nădăjduia că pe măsură ce astrul va urca la zenit lucrurile se vor aranja. Le furniza destulă lumină pentru a vedea prin aerul dens care trans-

porta o puzderie de particule.

Trecură pe platforma ascensorului situată între trenurile de aterizaj. Kane apăsă pe buton şi platforma începu să coboare.

Citi datele afişate în interiorul căştii. Senzorii costumului presurizat comunicau descreşterea altitudinii. Ascensorul atinse roca neagră.

Dallas porni în fruntea micului alai, mai mult din obişnuinţă decât datorită unei reguli prestabilite. Făcură cu băgare de seamă primii paşi pe suprafaţa globului. Lava era robustă şi compactă sub ghetele lor grele. Un vânt furios îi ascultă pe când observau peisajul mohorât şi neliniştitor. Încă nu puteau să vadă ce anume le zbura printre ghete foarte repede, în ceaţa portocalie-brună.

Ce locuri deprimante! se gândi Lambert. Nu tocmai înspăimântătoare, deşi neputinţa de a vedea prea departe o descumpănea şi o neliniştea. Atmosfera sufocantă care impregna această lume o făcu să se gândească la o baie la miezul nopţii în nişte ape infestate de rechini. Nu ştii ce poate să apară brusc din străfundurile nevăzute.

Părerea negativă pe care şi-o formase despre această planetă era poate prematură, dar nu renunţa la ea. Peisajul acesta neguros şi mohorât nu prezenta nici o pată de culoare aprinsă şi primitoare. Nici urmă de albastru, de verde, doar o pătură tristă de un galben mat, portocaliu trist şi cenuşiu. Nimic nu înveselea ochiul, nu încălzea inima, nu liniştea sufletul.

Aerul părea rezultatul respingător al unei experienţe chimice nereuşite; solul avea culoarea unei nave cosmice industriale. Lui Lambert îi fu milă de orice ar putea trăi aici. Dar s-ar putea oare dezvolta viaţa aici? Intuiţia îi sufla că nu.

Poate că avea dreptate Kane când zicea râzând că lumea aceasta era un paradis conceput pentru cine ştie ce creatură necunoscută. Dacă ar fi să aibă dreptate nu şi-ar dori deloc să aibă de-a face cu un astfel de demiurg.

— Ce direcţie?

— Cum?

Pâcla şi norii îi întunecaseră şi gândurile. Dezmeticită, le alungă cu hotărâre.

— Ce direcţie, Lambert? repetă Dallas în microfon, uitându-se la ea.

— E-n ordine… îmi fac prea multe gânduri.

O cuprinse un val de părere de rău de pupitrul ei de pe *Nostromo.* Locul ei şi instrumentele de navigaţie pe pasarela îngustă şi austeră îi apăreau acum în minte cu o senzaţie de paradis.

Verifică un rând imprimat pe ecranul aparatului electronic prins la centură.

— Pe acolo. În această direcţie, zise arătând cu mâna spre stânci.

— Dumneata ne ghidezi.

Dallas trecu înapoi.

Urmată de căpitan şi Kane, făcu primii paşi în furtună. Imediat după ce părăsiră imensa masă protectoare a lui *Nostromo,* vântul şi praful îi atacară din toate părţile.

Se opri, scârbită, şi activă instrumentele scafandrului spaţial.

— Acum, chiar că nu mai văd nimic!

Vocea lui Ash răsună pe neaşteptate în casca ei.

— Deschide „căutătorul". Este semnalul de naufragiu. Lasă-te ghidată de el, astfel nu riscaţi să vă rătăciţi. Pe al meu l-am branşat deja.

— Branşat şi conectat, îi răspunse ea. Crezi că nu-mi cunosc meseria?

— Nu voiam să te jignesc, răspunse ofiţerul ştiinţific.

Lambert mârâi, apoi se avântă în pâcla deasă.

— „Căutătorul" merge fără probleme, zise Dallas lui Ash. Ne recepţionezi perfect?

În laboratorul ştiinţific situat sub burta astronavei, Ash îşi luă privirea de la formele neclare care se îndepărtau de navă şi-şi con-

centră atenţia pe pupitrul luminat abundent. Trei imagini se detaşau precis pe ecran. Trase de manetă. Scaunul pe care era aşezat lunecă şi se opri, fixându-l pe Ash exact în centrul ecranului strălucitor.

— Vă văd precis. Vă aud tare şi clar. Am o imagine bună pe consolă, aici. Nu cred că vă voi pierde. Ceaţa nu este prea groasă şi nu pare să existe multe interferenţe la nivelul solului. Semnalul de naufragiu se găseşte pe o altă frecvenţă; nu există deci riscul suprapunerii.

— Veşti bune, răspunse Dallas, a cărui voce, filtrată prin emiţătorul lui, răsuna ciudat în laborator. Te recepţionăm cu toţii clar, aici. Să avem grijă să menţinem în permanenţă deschis canalul. N-avem nici un interes să ne pierdem în catacombele astea!

— Verificat. Voi urmări fiecare pas pe care-l veţi face. Nu vă mai plictisesc până când mai intervine ceva nou.

— Verificat aici. Dallas, terminat. (Lăsă deschis canalul de transmisie care-l lega cu *Nostromo* şi observă că Lambert îl privea prin vizieră.) Consumăm oxigenul. Să mergem.

Fără nici un cuvânt, ea-şi întoarse ochii de la el fixându-i pe „căutător". Stabili direcţia şi intră fără ezitare în vârtejuri. Gravitaţia, ceva mai mică, elimina povara combinezoanelor spaţiale şi a rezervoarelor, deşi eroii noştri se întrebau care putea fi compoziţia unei planete aşa de mici, care dădea naştere unor asemenea vânturi. Dallas îşi promise să-şi găsească timp pentru a face o verificare geologică în profunzime. Dacă această lume adăpostea cantităţi importante de metale, nu trebuiau neglijate. Influenţa lui Parker era la urma urmelor pozitivă.

Compania îşi va reclama, firește, drepturile asupra unei asemenea descoperiri, aceasta fiind făcută cu echipamentul ei în timpul unei călătorii plătite de ea. Dar tot ar putea să se aleagă cu ceva. Deci, ocolul ăsta putea fi rentabil…

Ploaia de praf le bătea în căşti.

— Nu pot să văd la mai mult de trei metri, în toate direcţiile, mormăi Lambert.

— Nu mai bombăni, zise Kane.

— Îmi place să bombănesc.

— Nu vă mai ciondăniţi ca nişte copii. Nu e locul cel mai potrivit.

— Este totuşi o planetă magnifică, rânji Lambert, care nu voia să se arate intimidată. Deloc stricată de om sau de natură. Frumos loc să-ţi duci traiul… dacă eşti un mineral!

— Am spus, ajunge!

Ea tăcu, dar continuă să protesteze printre dinţi. Dallas putea să-i impună să nu mai vorbească, dar împotriva mormăielilor ei nu se putea face nimic.

Brusc, coborându-şi ochii asupra centurii, tresări. Ceva dispăruse de pe ecranul „căutătorului".

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dallas.

— Parazit.

Făcu o scurtă reglare a aparatului, sarcină îngreunată de mănuşile incomode. Linia reapăru.

— Am pierdut-o, dar am regăsit-o.

— Probleme? se interesă vocea îndepărtată a lui Ash.

— Nimic grav, îl informă Dallas încercând să localizeze o masă solidă în furtuna de praf. Prea mult praf şi vânt. Avem deja nişte paraziţi care bruiază raza „căutătorului". Am pierdut transmisia pentru scurt timp.

— Eu o recepţionez în continuare clar, zise Ash, verificându-şi citirile. Nu cred că este din cauza furtunii. Poate că aţi intrat pe un teren accidentat care opreşte semnalul. Fiţi atenţi! Dacă îl pierdeţi şi nu puteţi să-l regăsiţi, orientaţi „căutătorul" pe canalul meu din *Nostromo.* Voi încerca să vă dirijez de aici.

— Vom avea în vedere, dar nu e nevoie deocamdată. Te anunţăm dacă avem şi alte probleme.

— Recepţionat. Ash, terminat.

Din nou linişte. Înaintau cu greu prin praful înăbuşitor, iar după câteva minute Lambert se opri.

— S-a pierdut iar? întrebă Kane.

— Nu. Schimbare de direcţie. (Arătă spre stânga.) Pe acolo, acum.

Lambert, cu ochii pe ecranul „căutătorului", Dallas şi Kane cu ochii pe Lambert şi împrejurimi, îşi urmau drumul. În jurul lor vânturile se înteţiră un timp, ducând cu ele particule care se loveau de căşti.

Tic, tic… daţi-ne voie… flic, poc… daţi-ne voie înăuntru, înăuntru…

Dallas se scutură. Tăcerea, pustietatea acoperită de giulgiul norilor, pâcla portocalie, toate acestea începeau să-l scoată din minţi.

— E-aproape, îi preveni Lambert. (Departe, la bordul navei, Ash fu imediat informat, prin instrumentele conectate cu părţile vitale ale celor trei exploratori, de creşterea rapidă a pulsului lor.) Foarte aproape!

Continuau înaintarea. În faţa lor apăru ceva, mult deasupra capetelor. Dallas respira sacadat din cauza însufleţirii şi a trudei.

Decepţie… nu era decât un agregat pietros erodat şi grotesc. Previziunea lui Ash se dovedea corectă; intrau pe un teren muntos. Se adăpostiră până una alta la poalele monumentului monolitic. Linia de pe „căutător" dispăru instantaneu.

— Pierdut iar, le zise.

— Am depăşit obiectivul? întrebă Kane cercetând aspectul rocii.

Încercă să privească dincolo de grohotiş.

— Nu. Numai să nu fie subteran. (Dallas se sprijini de stâncă.) Ar putea să fie dincolo de asta, zise dând cu pumnul în piatră, sau furtuna e de vină. Să stăm puţin şi să vedem.

Vârtejurile de praf nu slăbiră.

— Nu mai e mult până în zori, preciză Dallas. (Reglă emiţătorul) Ash, dacă mă auzi, cât mai e până se face ziuă?

Vocea ofiţerului ştiinţific ajunse până la ei, slabă şi distorsionată de energia statică.

— Soarele va răsări peste aproximativ zece minute.

— Vom putea vedea în sfârşit ceva.

— De n-ar fi exact contrariul, făcu Lambert, ironică, fără să-şi ascundă entuziasmul.

Îi era lehamite şi încă nu ajunseseră la sursa semnalului. Oboseala şi această dezolare copleşitoare o apăsa cumplit. Îi era dor de pupitrul luminat, curat, familiar.

Lumina ce creştea nu le venea prea mult în ajutor. În loc să le ridice moralul, răsăritul soarelui, modificând culoarea atmosferei de la portocaliu la roşu sângeriu, le mai împuţină curajul şi-aşa ştirbit. Dar cine ştie? Atunci când mica stea va urca la zenit, poate că nu vor mai fi atât de intimidaţi…

Ripley îşi şterse fruntea asudată, oftă din greu, trânti ultimul panou mural, fiind acum sigură că noile elemente funcţionau perfect, apoi îşi puse sculele înapoi în cutie.

— Ocupaţi-vă de restul. Am terminat cu ce-a fost mai delicat.

— Nu-ţi face probleme. Ne descurcăm noi, o asigură Parker cu o voce neutră şi fără să o privească.

Îl obseda în continuare ideea că el şi Brett vor fi deposedaţi de partea lor de pradă, dacă expediţia dădea peste ceva valabil.

Ea porni spre cel mai apropiat ascensor.

— Dacă mai apar probleme şi aveţi nevoie de ajutor, sunt pe pasarelă.

— Just, zise Brett moale.

Parker urmări din ochi silueta graţioasă care dispărea în umbra coridorului.

— A dracu'!

Ash apăsă o tastă. Pe ecranele video se înfiripară forme brăzdate de paraziţi, apoi imaginile se precizară. Verifică repede celelalte aparate de supraveghere. Cele trei semnale emise de combinezoanele spaţiale ale exploratorilor ajungeau clare.

— Cum merge? se auzi un glas în intercom.

Stinse în grabă ecranul şi răspunse:

— Foarte bine, până aici.

— Ei unde sunt? întrebă Ripley.

— Nu prea departe de sursă. Au pătruns pe un teren accidentat, iar semnalul dispare uneori. Dar sunt atât de aproape de ţintă încât nu văd cum ar putea să o rateze. Ar trebui să ne comunice dintr-o clipă într-alta.

— Apropo de semnalul ăla, n-avem nimic mai complex până acum?

— Nu încă.

— Ai încercat să programezi această transmisie prin ECIU pentru o analiză aprofundată? zise ea pe un ton care-i trăda nerăbdarea.

— Ascultă, şi eu doresc să aflu cât mai multe amănunte. Dar Mama nu l-a identificat; la ce bun să mă joc cu lucrurile acestea?

— Îmi dai voie să mă uit şi eu?

— Poftim, răspunse el politicos. Nu ne poate dăuna. Încearcă analiza aceasta. Să mă anunţi când dai de ceva… dacă îţi va surâde norocul.

— Da. Dacă am noroc!

Ea puse capăt comunicării şi se cufundă în scaun. Pasarela dădea acum impresia ciudată de spaţiu, în absenţa celor trei membri ai expediţiei şi a lui Ash. Se afla de fapt pentru prima oară singură aici. Sentiment nou, de care să profite.

Bine! Dacă avea într-adevăr de gând să se măsoare cu analiza ECIU, era vremea să se pună pe treabă. Un buton apăsat… şi vaietul înfiorător şi chinuit traversă puntea. Ripley reduse volumul numai-

decât.

Îşi dăduse seama, asemenea lui Lambert, că putea concepe foarte uşor acest semnal ca fiind o voce. Iată o idee mai mult fantastică decât ştiinţifică, se gândi. Lasă fetiţo; vezi ce are de spus calculatorul despre asta şi aruncă-ţi reacţiile emotive mai în spate.

Fără să-şi facă iluzii – acolo unde eşuase Mama – programă un chestionar mai puţin obişnuit. Nu putea să suporte să stea degeaba pe pasarela pustie. Nu voia să se gândească în gol. Era mai bine să muncească decât să-şi roadă unghiile…

CAPITOLUL 4

Cu cât urca mai mult soarele pe firmament, culoarea roşie a atmosferei se dilua treptat. Acum era de un galben murdar, mucegăit, aducând vag cu razele soarelui pământean. Şi totuşi această ameliorare sensibilă era binevenită.

Furtuna se mai potolise, iar praful omniprezent începea să se aşeze. De când părăsiseră nava, cei trei exploratori abia acum reuşeau să vadă la vreo zece metri.

Trebuiau să escaladeze stâncile. Terenul accidentat era alcătuit în mare parte din scurgeri de lavă şi din stâlpi de bazalt ici şi colo. Pantele nu prezentau grohotişuri şi nici ridicături proeminente, fuseseră erodate şi prăbuşite de vânturi.

Kane luă comanda celor trei, puţin în faţa lui Lambert. Se aştepta în orice clipă ca ea să anunţe că a regăsit semnalul. Se urcă pe un loc mai înalt, privi în jur pentru a descoperi altceva în afară de roci şi creste stâncoase.

Ca răspuns la această dorinţă, ochii captară imaginea unei mase oarecum diferite, îndeajuns de insolită pentru ca ochii să se mărească de mirare îndărătul căştii transparente şi murdare, îndeajuns de incredibilă pentru a-i smulge lui Kane un strigăt puternic.

— Isuse!

— Ce e? Ce se-ntâmplă?…

Lambert se repezi spre el, urmată de Dallas. Uluirea lor în faţa acestei viziuni neaşteptate nu fu mai prejos.

Crezură de cuviinţă să considere că apelul fusese lansat de o maşină oarecare, dar nu-şi închipuiseră forma pe care putea să o aibă sursa de transmisie. Fuseseră prea ocupaţi cu furtuna şi cu grija de a rămâne împreună. Confruntaţi cu această realitate, mult mai impresionantă decât orice le-ar fi trecut prin cap, tot sângele rece, toată detaşarea lor ştiinţifică dispărură ca prin farmec.

Era o astronavă. Relativ intactă, radical străină în privinţa concepţiei. Nu aducea nici cu cele mai trăsnite extrapolări de care ar fi fost în stare. Liniile navei naufragiate erau vizibile dar nefireşti, dând ansamblului o tulburătoare diformitate.

Masa impozantă, halucinantă, sfida împrejurimile. După cum zăcea pe stânci, trebuie să fi aterizat ca *Nostromo,* pe burtă.

Forma ei aducea în general cu un imens „U" metalic, cele două braţe fiind uşor curbate spre interior, unul mai scurt decât celălalt şi mult mai adus. Să fi fost rezultatul unei aterizări forţate sau a unei concepţii bizare despre simetrie, exploratorii noştri nu aveau cum să afle.

Când escaladau stâncile în drum spre acel lucru, văzură că nava se îngroşa la baza acestui „U"; un şir de ramblee concentrice – ca nişte pneuri – se mărea până la formarea unui dom central.

Dallas se gândea că acele două antene ale literei „U" conţineau sistemele de navigaţie şi secţiunile maşinilor, iar partea din mijloc adăpostea compartimentele de locuit, pasarela şi poate chiar un antrepozit. Dar putea foarte bine să fie invers.

Nava abandonată era culcată pe o rână şi nu trăda nici un semn de viaţă sau ale unei activităţi oarecare. De la această distanţă, apelul disperat era asurzitor, dar cei trei reduseră volumul receptoarelor.

Oricare ar fi fost compoziţia cocăi, ea lucea sticloasă, sub geana de lumină crescândă, fapt ce sugera existenţa unui aliaj care nu putea fi realizat de mână de om. Era oare metal? La prima vedere nu apăreau îmbinări de nici un fel, suduri, blindaje, joncţiuni de panouri separate realizate după metodele cât de cât identificate. Nava străină dădea impresia că mai degrabă a crescut ca o fiinţă vie şi nu că a fost fabricată.

Era cu totul straniu. Cu excepţia metodei de construire, eroii noştri erau siguri de faptul că aveau de a face totuşi cu o navă.

Buimăciţi de această viziune, niciunul dintre ei nu se gândea la

avantajele financiare pe care ar putea să le procure această halucinantă descoperire.

Tustrei exclamară surprinşi. Kane o ţinea una şi bună:

— Un fel de astronavă, sigur că da.

Lambert, pe care o interesa luciul aproape umed al cocăi curbate, remarcă absenţa reliefurilor exterioare, a formelor caracteristice identificabile şi, nefiind deloc lămurită, scutură din cap uimită.

— Eşti chiar aşa de sigur? Poate că este o construcţie locală. Este năucitor…

— Nu. (Atenţia lui Kane se mută spre cele două braţe gemene care formau, poate, spatele navei.) Nu e fixat la suprafaţă. Fără să ştiu nimic despre concepţiile arhitecturale ale acestor Străini e clar că nu este o structură a peisajului. Este o astronavă, sigur că da!

— Ash, poţi s-o vezi? întrebă Dallas, amintindu-şi că fiecare avea câte o cameră video fixată pe cască, în legătură cu laboratorul…

Ofiţerul remarcase fără îndoială epava în momentul în care Kane strigase de uimire.

— Da, o văd. Nu clar, dar suficient pentru a confirma opinia lui Kane. Este o astronavă, zise el exaltat. Atât cât putea ofiţerul ştiinţific să fie de exaltat. N-am mai văzut aşa ceva! Aşteaptă puţin.

Ash programă rapid o serie de întrebări pentru banca memorială.

— Nici Mama nu a văzut ceva asemănător, îi raportă lui Dallas. Este un tip complet necunoscut, care nu corespunde cu nimic din cele întâlnite în trecut. Este chiar aşa de mare cum pare de aici?

— Eonrm, îi zise Dallas. Construcţie masivă. Nici un detaliu perceptibil pentru moment. Dacă e făcut la aceeaşi scară cu navele noastre, membrii echipajului trebuie să fie mai mari decât noi.

Lambert rânji.

— Om vedea, dacă mai sunt câţiva care ne aşteaptă pentru a ne ura bun venit.

— Suntem foarte aproape şi în linie, zise Dallas pentru Ash. Ar trebui să ai o emisie mai clară de la noi. Ce mai e cu apelul? Nici o schimbare? Noi suntem prea aproape pentru a discerne ceva.

— Nu. Ceea ce produce transmisia este în interiorul acestei nave. Sunt convins. Acolo trebuie să fie. Dacă sursa ar fi mai departe, de cealaltă parte a astronavei străine, n-am fi captat-o niciodată prin această masă de metal.

— Dacă e metal, i-o întoarse Dallas, examinând coca. Aduce vag cu ceva plastic.

— Sau os, zise Kane, meditativ.

— Presupunând că transmisia vine din interior, ce facem acum? întrebă Lambert.

„Execul" ieşi în faţă.

— Mă duc să văd ce e şi vă comunic ce descopăr.

— Văd că perseverezi, Kane. Nu mai face atâta pe aventurosul. Într-o zi o să ţi se-nfunde.

— Vreau să mă lămuresc. Trebuie să facem ceva, nu? N-o să stăm aici cu braţele-ncrucişate aşteptând cine ştie ce revelaţie magică. (Kane se încruntă.) Serios, ai vrea să nu mergem să vedem ce-i înăuntru?

— Nu, n-am zis asta. Dar n-are rost să ne grăbim. (I se adresă lui Ash, din îndepărtatul laborator:) Ne mai recepţionezi, Ash?

— Mai slab, acum fiindcă sunteţi deasupra transmiţătorului, acesta fu răspunsul lui Ash. Există o interferenţă inevitabilă. Dar vă aud clar.

— Bine. Nu zăresc nici o lumină, nici semne de viaţă. Nici un fel de mişcare, în afară de praful ăsta blestemat. Foloseşte ecoul nostru pentru determinarea distanţei-linie şi activează captoarele. Încearcă să vezi sau să găseşti ceva ce noi nu putem observa de aici.

Aşteptară răbdători până se execută Ash, nedezlipindu-şi ochii de la formele elegante, stupefiante, ale enormei nave cosmice.

— Am încercat tot, le povestea ofiţerul ştiinţific. Nu suntem

echipaţi pentru a susţine o asemenea investigaţie de la distanţă. *Nostromo* este un remorcher de comerţ, nu o navă de explorare. Pentru a obţine informaţii valabile, am nevoie de multe materiale costisitoare pe care nu le avem la bord.

— Deci… ce ne poţi spune?

— Nimic din partea mea, domnule. Nu am rezultate. Pur şi simplu nu avem instrumente adecvate.

Dallas încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Înţeleg. Nu este esenţial, oricum. Dar mai încearcă. Anunţă-mă, dacă e ceva; orice. În special o indicaţie de mişcare. Nu intra în detaliu. Vom întreprinde după aceea o analiză temeinică.

— Şi acum, căpitane?

Dallas se răsuci şi-i văzu pe Kane şi Lambert care-l priveau.

„Execul" avea dreptate, evident. Nu era de ajuns să găseşti sursa semnalului. Trebuiau să ajungă la generator, să afle mai multe despre cauza acestui apel şi prezenţa acestei astronave pe această lume minusculă. Să vină atât de departe şi să nu exploreze misterul îngropat aici era de-a dreptul de neconceput.

Curiozitatea şi spiritul întreprinzător, la urma urmelor, au fost motoarele care au condus speţa umană departe de planeta originară, izolată, neînsemnată prin golful imens dintre stele.

Luă o hotărâre, singura logică în asemenea împrejurări.

— Pare foarte calm, de aici. Mergem mai întâi spre bază. Apoi, dacă nu se iveşte nimic…

— Da? întrebă Lambert.

— Apoi… vom vedea.

Porniră la drum, ocolind unul din imensele braţe ale navei.

— Că am ajuns aici, zise Dallas, apropiindu-se de curbura cocăi, un singur lucru mai pot…

Pe *Nostromo,* Ash asculta cu atenţie fiecare cuvânt. Pe neaşteptate, vocea lui Dallas dispăru. Reveni foarte clar şi dispăru iar. Com-

plet. Odată cu ea, şi contactul vizual.

— Dallas! (În mare grabă, Ash împunse nişte butoane de pe consolă, atinse câteva taste, ceru pe claviatura de programare o mai bună rezoluţie a receptoarelor deja puse la grea încercare.) Dallas! Mă recepţionezi? Te-am pierdut. Repet, te-am pierdut…

Răsuna numai scrâşnetul termonuclear al soarelui.

La doi paşi de coca, înălţimea colosală a monstruoasei nave străine era şi mai uluitoare. Fuzelajul se boltea deasupra celor trei oameni – vârful străpungea aerul încărcat de praf – şi această masă fantastică părea mai solidă decât roca pe care zăcea.

— Nici un semn de viaţă, murmură Dallas cercetând fiecare metru pătrat al suprafeţei. Nici lumină, nici mişcări suspecte. (Ridică degetul spre presupusa parte dinainte a navei.) Şi fără intrare. Să încercăm pe aici.

Înaintând cu infinită băgare de seamă prin grohotişul de roci sparte, Dallas realiză că astronava îi transmitea un sentiment bizar, cel al propriei micimi. Nu micime fizică – cu toate că arcul gigantic, curba semeaţă a cocăi îi făcea pe cei trei oameni infinitezimali – ci neînsemnătate la scară cosmică. Omenirea nu ştia decât prea puţin din univers, nu explorase decât fracţiunea unei extremităţi.

Trebuia să fie exaltant şi plăcut din punct de vedere intelectual să speculezi în privinţa civilizaţiilor care creşteau şi descreşteau în vastele spaţii întunecate, când te afli la un telescop; dar este altceva să dai pe o planetă atât de neprimitoare peste o aparatură de factură non-umană contravenind celor mai elementare legi al fizicii.

Iată, trebui să recunoască în sinea lui, ceea ce-l tulbura cel mai mult despre această epavă. Dacă ar fi fost conformă cu normele admise, prin formă şi compoziţie, originea ei non-umană nu ar mai fi părut atât de ameninţătoare. Sentimentul lui nu era simplă xenofobie. Nu se aşteptase ca Străinul să fie într-atât de straniu.

— E ceva sus!

Kane arăta cu mâna.

E timpul să lăsăm speculaţiile sterile, îşi zise Dallas cu hotărâre, şi să înfruntăm realitatea. Potcoava asta bizară era o navă interplanetară, deosebită de *Nostromo,* la suprafaţă numai. Nu era nimic rău în materialul din care era formată şi nici sinistru în desenul ei. Primul era rezultatul unei tehnologii necunoscute; cel de-al doilea putea răspunde unor criterii estetice. Văzută astfel, astronava era aureolată de un fel de frumuseţe exotică. Ash, fără îndoială, scotocea deja cu frenezie acest unic specimen şi ar fi dat orice pentru a fi acum cu ei.

Dallas remarcă îngrijorarea lui Lambert şi-şi zise că ea, cel puţin, şi-ar fi cedat locul ofiţerului ştiinţific.

Kane arătase trei pustule de pe flancul navei. Când se apropiară urcând pe stânci, putură vedea mai bine aceste pustule care erau de fapt trei enorme deschizături ovale.

Ajunseră imediat sub cele trei vulve inserate în metalul (sau în plasticul, sau în ce?) al cocăi. În profunzime, se îngustau fiindcă alte deschizături secundare mai întunecate se înşirau în ovalele exterioare. Vântul aducea praf şi piatră ponce prin deschizături, ceea ce înseamnă că ele se aflau în această stare de câtva timp.

— Seamănă cu o intrare, propuse Kane, punând mâinile în şolduri. Sau cu un sas, poate. Vă închipuiţi tambuchiurile interioare?

— Dacă sunt sasuri, de ce sunt atât de aproape unele de altele? zise Lambert observându-le suspicioasă. Şi de ce sunt toate deschise?

— Constructorii lor poate că preferă să facă totul în triplete, glumi Kane.

— Foarte amuzant! (Dar ea nu râse.) Dar ce rost are să le lase pe toate trei deschise?

— Nu ştiu dacă sunt deschise; zise Dallas care era de-a dreptul fascinat de cele trei ovale cu buze lustruite atât de diferite de masivele intrări dreptunghiulare ale lui *Nostromo.* (Păreau integrate tex-

turii cocăi şi nu articulate în timpul construirii prin suduri şi şuruburi.) Şi nici de ce ar fi deschise. Poate că echipajul a vrut să se salveze pe acolo.

— De ce să fi avut nevoie de trei sasuri deschise pentru a se salva?

Dallas se întoarse spre ea, iritat.

— Pe dracu'! Cum să ştiu? (Îşi reveni imediat.) Îmi pare rău, n-avea rost.

— Nu, n-avea. (De astă dată, Lambert se strâmbă.) Întrebarea mea a fost prostească.

— E vremea să căutăm singuri răspunsurile. (Cu ochii aplecaţi pentru a se feri de pietre, escaladă panta care-l ducea la deschizături.) Am aşteptat destul. Să intrăm, dacă putem.

— Trebuie să fie un sas conceput de cineva, zise Kane studiind intrarea. Dar nu de mine, în nici un caz.

Dallas era deja înăuntru.

— Suprafaţa e tare. Al doilea prag, sau tambuchiul interior, sau cum vreţi să-i ziceţi, e deschis ca ovalul. (Un moment de tăcere, apoi reluă). În spate e o sală mare!

— Şi lumina? Lambert acţionă lanterna electrică şi luă în mână pistolul-laser.

— Destulă, deocamdată. Economisiţi energia pentru cazul în care vom avea nevoie. Haide!

Kane şi Lambert îl urmară în coridorul strâmt şi uşor înclinat. Dădură într-o sală de dimensiuni foarte mari. Dacă erau controale, aparate de măsură, sau instrumente în această secţiune, erau cu siguranţă ascunse îndărătul pereţilor cenuşii. Inele de metal încingeau solul, pereţii, tavanul dând senzaţia aflării în interiorul unei cuşti toracice umane. Lumina fantomatică strecurată din exterior dansa lasciv printre particulele de praf în suspensie.

Dallas se uită la ofiţerul său executant.

— Ce crezi?

— Nu ştiu. Un antrepozit, poate. Dacă n-o fi o parte dintr-un sas mult mai complicat. Da, este trebuie să fie! Tocmai am trecut printr-o uşă dublă, iar acesta este adevăratul sas.

— Cam mărişor pentru un simplu sas de decompresiune, zise Lambert.

— E o supoziţie. Dacă locuitorii acestei astronave erau la scara navei lor, ca noi în raport cu *Nostromo,* un sas de această anvergură nu este o extravaganţă. Dar recunosc că ideea antrepozitului are mai mult sens. Ar putea explica chiar şi existenţa celor trei intrări.

Se întoarse spre Dallas care, la câţiva paşi mai departe era aplecat deasupra unei găuri negre.

— Hei, ia uitaţi-vă! Nu se vede fundul.

— Nava este deschisă vraişte şi nimeni n-a remarcat intruziunea noastră. Nu cred că e ceva viu pe aici.

Dallas desprinse lanterna, apăsă pe comutator şi îndreptă fasciculul de lumină în adânc.

— Vezi ceva? întrebă Lambert.

— Mda, zâmbi Kane. Un iepuraş cu un ceas, să zicem?

Era ca o undă de speranţă în glasul său.

— Nu văd absolut nimic, răspunse Dallas plimbându-şi lanterna.

Raza era subţire, dar puternică.

— Ce este? zise Lambert aplecându-se şi ea. Un alt antrepozit?

— Nu pot să mă pronunţ. E foarte adânc. Pereţii par netezi. Nici urmă de trepte metalice, de ascensor, de scară, sau alt mijloc de coborâre. Nu văd nici fundul. Raza n-ajunge. Pare să fie un puţ de acces.

Plecă de la gaură, puse jos lampa şi detaşă tot echipamentul ce-i atârna de centură. La fel făcu şi cu rucsacul. Odată scăpat de această povară, se ridică şi privi cu mare atenţie sala cenuşie, vag luminată.

— Ce-o fi acolo jos mai poate aştepta, reluă Dallas. Să aruncăm o privire pe aici. Vreau să m-asigur că nu vom avea surprize. Şi poate

descoperim un drum mai uşor în jos.

Îşi luă din nou lampa şi îndreptă fascicolul spre pereţii, care deşi formau parcă interiorul burţii unei balene, rămâneau nemişcaţi, spre marea satisfacţie a căpitanului.

— Să ne desfăşurăm în evantai, continuă Dallas, dar nu prea departe. Nu depăşiţi, orice ar fi, perimetrul de viziune al vecinului. Ne-ajung două minute.

Înarmaţi cu lanternele, măturau cu mare grijă toată suprafaţa imensei încăperi. Pe jos erau împrăştiate fragmente de material cenuşiu, cea mai mare parte acoperită de stratul de praf care se infiltrase în navă. Kane nici nu le luă în seamă. Ei căutau un obiect intact.

Cercul de lumină al lanternei lui Dallas căzu din întâmplare pe o formă care, în mod vizibil, nu făcea parte din perete sau din sol. Avea aspectul unei urne delicate, sau a unei vaze, maronii, incredibil de lucitoare şi lustruită. Se apropie de acest lucru, se aplecă deasupra vârfului ştirbit şi lumină înăuntru.

Goală.

Dezamăgit, se îndepărtă, uimit că un obiect care părea atât de fragil rămăsese întreg pe când altele zăceau, deteriorate, crăpate. Se întrebă dacă nu era mai bine să-şi testeze asupra acestei urne capacitatea revolverului-laser.

Voia să revină la gaura descoperită adineauri când zări o maşinărie complicată. Aflarea în sfârşit a unui aparat funcţional în interiorul acestei nave semi-agonice avea darul să-l liniştească, deşi desenul maşinăriei era fabulos.

— Aici!

— Ceva nu merge? zise Kane.

— Nu ceva. Am găsit un mecanism.

Lambert şi Kane alergau spre el. Fiecare pas pe care-l făceau cu ghetele grele ridica mici gheizere de praf. Alăturară fascicolul lămpilor electrice celui al lui Dallas. Totul părea liniştit şi mort. Dar că-

pitanul îşi zicea totuşi că o energie mult prea răbdătoare trebuia să funcţioneze îndărătul acestor ciudate structuri. Travaliul mecanic era sugerat de mişcarea regulată de du-te-vino al unei unice bare de metal culisând pe o canelură. Conform instrumentelor de măsură încastrate în interiorul căştii, această maşină nu producea nici un zgomot.

— Se pare că mai merge. Mă întreb oare de când se face mişcarea asta. (Kane examină ansamblul, fascinat de de această incredibilă invenţie). La ce folosea mecanismul ăsta?

— Pot să vă spun. (Cei doi bărbaţi se întoarseră spre Lambert care confirmă ceea ce ghicise şi Dallas. Ea ţine în mână „căutătorul", instrumentul care dirijase parcursul de pe *Nostromo* până aici.) Este transmiţătorul. Apel de naufragiu automat, exact cum ne-am gândit şi noi. Pare destul de curat ca să fie nou, deşi se pare că emite acest semnal de ani şi ani. (Ridică din umeri). Poate de câteva decenii sau de şi mai mult timp.

Dallas trecu un aparat pe toată suprafaţa obiectului.

— Respingere electrostatică. De-aia nu e praf. Nasol. Nu prea e vânt pe-aici; grosimea stratului de praf ne-ar fi dat o indicaţie despre cât timp a funcţionat maşina. Pare portabilă.

Îşi puse aparatul la loc.

— Ai mai găsit ceva?

Kane şi Lambert negară scuturând din cap.

— Numai pereţi în formă de coaste… şi praf, zise Kane.

— Vreo deschidere spre o altă secţiune a navei? Alte găuri în sol? (Cei doi parteneri răspunseră din nou negativ.) Aşadar n-avem decât primul puţ. Sau încercăm să găurim un perete. Dar vom încerca prima variantă până vom trece la lucruri mai serioase. (Remarcă expresia lui Kane.) Renunţăm?

— Nu încă. Abandonez când n-om găsi nimic după explorarea fiecărui centimetru din caşalotul ăsta gri decât pereţi decoloraţi şi maşini blocate.

— Mie mi-e indiferent, zise degrabă Lambert.

Reveniră pe urme şi se opriră cu grijă în jurul buzelor căscate. Dallas îngenunche, atent să nu facă o mişcare greşită cu ţinuta incomodă şi-şi trecu mâna pe interiorul tivit al puţului.

— Cu mănuşile astea idioate nu pot să vă spun decât că pare destul de regulat. Trebuie să fie o parte normală a navei. Credeam că se datorează unei explozii. Ceea ce ar fi explicat semnalul.

Lambert cercetă pereţii găurii.

— O încurcătură explozivă bine dirijată ar putea săpa o gaură aşa netedă.

— Ţii mereu să ne linişteşti! exclamă supărat Dallas. Dar eu susţin că fosa e naturală. Pereţii sunt prea netezi, chiar şi pentru o încărcătură dirijată, oricât de puternică.

— Mi-am dat şi eu cu părerea.

— Pare foarte adânc. Nu ne-ar mai rămâne decât să străpungem un perete ori ieşim să căutăm altă cale de acces. (Se uită la Kane.) Iată mărea ta şansă.

„Execul" părea nepăsător.

— Dacă vreţi, îmi place. Şi dacă sunt în toane bune, vă spun şi despre diamante.

— Ce diamante?

— Pe care o să le găsesc răspândite din belşug în vechi lăzi ciudate pe-acolo jos, zise arătând negura abisală.

Lambert îl ajută să verifice siguranţa deplină a sistemului de propulsie individual din jurul pieptului, se asigură că harnaşamentul era bine strâns pe umeri. Verifică şi primi confirmarea printr-un bip-bip slab, iar din faţa sistemului clipi o lumină verde.

— Merge perfect. Sunt gata (Îl privi pe Dallas.) Căpitane?

— Un minut, te rog!

Căpitanul asamblase un trepied făcut din scurte bare metalice extrem de rezistente. Structura părea lejeră, prea modestă pentru a suporta greutatea unui om. De fapt, putea să ridice foarte uşor pe

toţi cei trei membri ai expediţiei.

Când trepiedul fu blocat, Dallas îl puse călare pe gura puţului, bine ancorat. Un scripete cu manivelă derula din vârful tripodului central pe deschidere, un cablu subţire. Rulă un metru, doi, prinse celălalt capăt pe care-l înmână lui Kane. Acesta îl ataşă la brida unităţii de propulsie. Pentru testare, Lambert trase cu toată puterea de cablu. Nodul ţinea.

— Nu desface cablul sub nici un motiv, comandă cu severitate Dallas. Chiar dacă ai la îndemână munţi de bijuterii.

Mai verifică o dată funcţionarea sistemului. Kane era un bun ofiţer. Gravitaţia pe această planetă era mai mică decât pe Pământ, dar destul de însemnată pentru a crea neplăceri dacă ofiţerul va cădea. Habar n-aveau cât de adânc era puţul. Cât se afunda el în măruntaiele monstrului? Sau să fi fost un puţ de foraj, de mină, care traversa coca vasului şi străpungea suprafaţa micii planete? Gândul ăsta duce la altul… Kane poate că, până la urmă îşi va găsi diamantele.

— Să te întorci în mai puţin de zece minute, îi zise Dallas imperativ. Mă auzi?

— Aoleu!

Kane, agale, se aşeză pe marginea cavităţii, bălăbănindu-şi picioarele în gol. Apucând cablul cu amândouă mâinile, împinse şi se pomeni deasupra găurii. Partea de jos a corpului era cufundată în întuneric.

— Dacă nu te-ntorci în zece minute, te las cu toată şandramaua asta, îl preveni Dallas.

— Stai blând. O să fiu cuminte. Şi oricum, pot să am grijă de propria persoană!

Cu picioarele opri balansul.

— Foarte bine. Ţine-ne la curent pe parcurs.

— Înţeles.

Kane porni sistemul de coborâre. Cablul se derula încet, afun-

dându-l. Desfăcu picioarele pentru a intra în contact cu peretele. Cu ghetele puse pe zidul vertical îşi asigura coborârea.

Sigur că nu putea să cadă, aprinse lanterna şi se uită în jos.

Cercul luminos îi dezvălui metalul întunecat, pe o distanţă de zece metri, în jos, sub picioare; după care nimic.

— E mai cald aici, zise în microfon după o scurtă inspecţie a instrumentelor de măsură. Cred că din adânc urcă aer cald. Poate că e produs de maşinărie, dacă tot ansamblul funcţionează încă. Trebuie să fie ceva care furnizează energie acestui transmițător.

Împinse cu picioarele pentru a progresa.

Trecură mai multe minute cu această gimnastică. Se opri să-şi tragă sufletul. Era foarte cald, iar temperatura creştea pe măsură ce cobora. Excedentul de căldură captat activa sistemul de condiţionare a aerului al combinezonului spaţial. Kane începu să asude din plin, deşi viziera căştii rămânea perfect clară. Respiraţia i se accelerase din cauza efortului intens şi încerca să-şi calmeze bătăile inimii. Ştia că Dallas şi Lambert puteau să-l audă. Nu avea nici un chef să se întoarcă.

Privi în sus şi văzu gura puţului, un cerc de lumină, prins în mijlocul unei nave negre. O pată întunecată apăru pe cerc, mâncând o porţie din margine. În vârful acestei pete, o lumină.

— Merge colo jos?

— Bine. Dar e cald. Vă mai văd. N-am ajuns încă. (Trase adânc aer în piept, încă odată, îşi ventilă plămânii la maxim. Regulatorul rezervorului gemu, protestând.) Este treaba dracu'! zise. Nu mai pot să vorbesc!

Mai lăsă lest şi coborî câţiva metri suplimentari. Se obişnuia treptat cu întunericul înconjurător şi-i crescu brusc moralul. Puţul îşi urma întruna cursa ameţitoare fără să devieze şi fără să se îngusteze. Nici să se lărgească.

Kane îşi luă inima în dinţi, şi-şi dădu drumul în căderi lungi întrerupte cu popasuri scurte. Fascicolul lanternei nu-i dezvăluia de-

cât aceeaşi noapte monotonă, neschimbătoare.

Iarăşi obosit, se opri un moment şi verifică toţi senzorii.

— Interesant, zise pentru colegii lui, sunt sub nivelul solului.

— Te recepţionez, replică Dallas. (Gândindu-se iar la ideea cu mina, întrebă:) Nici o schimbare pe parcurs? Peretele este din acelaşi material?

— După câte îmi dau eu seama, da. Şi cablul?

Dallas verifică lungimea încă nefolosită a scripetelui.

— Nici o problemă. Mai sunt vreo cincizeci de metri. Dacă puţul depăşeşte lungimea asta, ne lăsăm păgubaşi pe ziua de astăzi şi nentoarcem cu materialul adecvat. Nu mi-aş fi închipui să coboare atât!

— De ce zici aşa?

— Nava asta ar fi disproporţionată.

— Faţă de ce? Faţă de cine?

Dallas nu ştiu răspunsul.

Ripley ar fi abandonat cu plăcere cercetările dacă ar fi găsit altceva mai bun de făcut. Dar nu era cazul. Joaca de-a analiza ECIU era mai bună decât hoinăreala printr-o astronavă pustie sau holbarea la scaunele goale din jur.

Pe neaşteptate, o realiniere de priorităţi în programarea chestionarului slobozi un declic în banca de informaţii a navei. Lectura rezultatului apăru atât de brusc pe ecran încât era gata să-l şteargă şi să-şi continue ancheta când îşi dădu seama că avea în faţa ochilor un răspuns cu cap şi coadă. Necazul cu ordinatoarele, se gândi Ripley, era lipsa intuiţiei. Doar o structură deductivă. Trebuia să pui întrebările potrivite, altfel…

Parcurse citirea rapid, mormăi şi ceru prin intermediul tabulatorului o dezvoltare. Mama avea câteodată prostul obicei de a rămâne evazivă, cu totul incertă. Trebuia să ştii cum să extragi răspunsul din subtilităţi confuze, să citeşti printre rânduri.

De această dată, însă, citirea era foarte limpede, nelăsând nici o îndoială. Şi Ripley tare ar fi vrut să se înşele…

Se repezi la intercom, îi răspunse imediat o voce.

— Laboratorul de ştiinţă. Ce este, Ripley?

— Este urgent, Ash. (Vorbea împiedicat, în pragul isteriei.) Am reuşit să sustrag ceva din bancă, prin ECIU. Informaţia asta a ieşit brusc, nu ştiu. Dar nu asta contează.

— Complimente.

— Lasă asta, i-o tăie neliniştită. Se pare că Mama a descifrat o parte a transmisiei străine. Nu este complet afirmativă în deducţiile ei dar, după ce am citit, mi-e teamă că acest semnal nu este un S.O.S.!

Ash nu vorbi. Când se hotărî după un moment, vocea îi era lipsită de emoţie, ca de obicei, în pofida importanţei revelaţiei lui Ripley. Aceasta se minună de sângele rece al corespondentului ei.

— Dacă nu este un apel de naufragiu ce este atunci? întrebă el politicos. Şi de ce acest ton nervos? Eşti nervoasă, nu-i aşa?

— Nervoasă, şi-ncă cum! Mai rău, dacă Mama are dreptate. Am mai zis, nu este sigură, dar crede că semnalul poate fi un avertisment, o alarmă.

— Ce fel de alarmă?

— Ce importanţă are „Ce fel de alarmă"?

— Nu e un motiv să urli.

Ripley respiră profund, numără până la cinci.

— Trebuie să mergem după ei. Trebuie să-i punem imediat la curent.

— Cu totul de acord, zise Ash prompt. Dar nu ar folosi la nimic. De când au pătruns în astronava necunoscută, i-am pierdut complet. Nu am mai avut contact cu ei de multă vreme. Distanţa mică în raport cu transmiţătorul străin cuplată cu compoziţia extrem de ciudată a cocăi vasului, această combinaţie a împiedicat toate încercările de restabilire a comunicaţiei. Şi crede-mă, am încercat!

Ultimul său comentariu conţinea o provocare nedisimulată.

— Poţi încerca să-i găseşti, dacă doreşti. Te voi ajuta cât pot.

— Ascultă, Ash, nu-ţi pun în discuţie competenţa. Dacă afirmi că nu putem să-i contactăm, nu putem să-i contactăm! Dar, fir-ar să fie, trebuie să-i *prevenim!*

— Ce propui?

Ea ezită, apoi spuse cu hotărâre:

— Mă duc la ei. Le voi spune chiar eu.

— Nu cred.

— E un ordin, Ash?

Ştia prea bine că într-o situaţie de urgenţă ca aceasta, ofiţerul ştiinţific, avea autoritate asupră-i.

— Nu. Este doar bun simţ. Nu înţelegi? Gândeşte-te, Ripley, o îndemnă el. Ştiu că nu îţi sunt prea drag, dar încearcă să priveşti problema raţional. Nu putem să ne lipsim de personal, asta e tot. Amândoi, plus Parker şi Brett, avem minimul necesar pentru a proceda la o decolare. Iată de ce Dallas ne-a lăsat la bord. Dacă pleci după ei, oricare ar fi motivul, vom fi blocaţi aici până când unul dintre voi se va întoarce. Dacă nimeni nu revine la bord, speţa umană nu va şti niciodată ce s-a întâmplat aici.

Îşi întrerupse explicaţia, adăugând apoi:

— Pe de altă parte, nu avem motive să luăm iniţiative. Probabil o duc foarte bine.

— Bine, recunoscu ea cu strângere de inimă. Aici îţi dau dreptate. Dar este o situaţie specială. Eu sunt de părere totuşi că ar trebui ca unul dintre noi să plece după ei.

Ea nu-l auzise niciodată pe Ash oftând şi de fapt el nu oftă, dar ea avu impresia că el se resemna înfruntând o alegere dramatică.

— La ce bun? întrebă el ca şi cum se adresa cuiva care nu putea pricepe această evidenţă. Până când unul dintre noi va ajunge la ei, ei vor fi ştiind deja dacă este vorba de o alarmă operaţională. Am dreptate sau nu?

Ripley nu răspunse. Se aşeză, fixând imaginea lui Ash de pe ecranul de supraveghere. Ofiţerul ştiinţific întorcea cuminte privirea sa. Ceea ce nu putea ea să observe, pe ecranul ei, era diagrama de pe pupitrul lui Ash. Dacă ar fi văzut-o, ar fi găsit-o foarte interesantă.

CAPITOLUL 5

Reînviorat de scurtul popas, Kane reluă coborârea. Îşi dădu drumul, aşteptă impactul picioarelor încălţate în ghetele greoaie pe peretele puţului. Dar în zadar. Picioarele se clătinau în gol. Pereţii nu mai erau. Dedesubt – întunericul… şi mai ce?

Un fel de sală, poate asemenea celei de unde venea, se gândi. Oricum ar fi, atinsese capătul drumului. Profită de ocazie pentru a-şi trage sufletul după efortul depus şi căldura suportată.

Era ciudat că negura sepulcrală de jos părea să-l învăluie, să-l apese mai tare decât în timpul strecurării prin canalul strâmt. Se-ntreba ce-o fi sub picioarele lui, la ce distanţă şi ce-ar fi dacă s-ar rupe cablul.

Calm, Kane, îşi zise. Gândeşte-te la diamante. Sclipicioase, enorme diamante cu faţete multiple, limpezi şi fără cusur şi doldora de carate barosane. Şi nu la bezna asta de mormânt în care te învârţi. La ceţurile de pe celălalt tărâm cu miasme de fantome stranii şi de amintiri şi…

Fir-ar al naibii! Iar îl apucă.

— Vezi ceva?

Tresărind, imprimă fără să vrea o puternică mişcare de balans cablului. Se ocăra fiindcă fusese luat prin surprindere şi-şi stabiliză piruetele. Nu-i uşor să-şi amintească de ceilalţi şi că nu era singur. Dallas şi cu Lambert îl aşteptau la etajul de deasupra, nu prea departe. La o mică săritură de purice, la sud-vest de epavă, se odihnea *Nostromo*, plin cu cafea, miros de sudoare familiară şi confortul hipersomnului.

Îşi dori o clipă cu disperare să regăsească imediat pacea şi siguranţa navei. Dar îşi zise apoi că nu va mai veni cu diamante la bordul remorcherului şi că nu se va mai alege cu nici o glorie din treaba asta. Diamante şi glorie, era musai să le descopere aici. Îşi drese vo-

cea înainte de a răspunde.

— Nu, nimic. Sub mine e o hrubă, o sală, ceva. Am ieşit teafăr din puţ.

— Hrubă? Ţine-te bine, Kane. Află că eşti încă în navă!

— Încă! Ştii ce ziceam despre puţ? Poate că aşa o fi…

— Dacă aşa o fi, în curând o să înoţi în afurisitele alea de diamante.

Râseră amândoi, Dallas, strident, distorsionat în difuzoarele lui Kane. Acesta din urmă scutură din cap pentru a scăpa de câţiva stropi de sudoare care-l gâdilau înfiorător. Acesta era inconvenientul combinezoanelor spaţiale. Nu puteai şterge decât viziera.

— O.K. Deci nu e hrubă. Dar e o căldură tropicală colea jos.

Înclinându-se uşor verifică instrumentele de pe piept. Se găsea destul de mult sub suprafaţă ca să fie vorba de o hrubă, dar nu zărise nimic ce i-ar putea sugera că ar fi în pântecele navei.

Nu era decât un mijloc de a afla. Localizarea fundului acesteia.

— Şi cum mai e aerul acolo? În afară de faptul că e cald?

Altă citire, pe alt instrument.

— Aproape ca aerul din exterior. Mult azot, oxigen aproape deloc. Concentraţia de vapori de apă e chiar mai mare, îţi spun eu. Iau un eşantion, dacă vrei. Ash o să sară în sus de bucurie.

— Deocamdată nu e nevoie. Continuă.

Kane mai atinse o clapă. Centura lui analiză cu aproximaţie compoziţia aerului ambiant. Asta-l va face fericit pe Ash, deşi nu se compară cu un adevărat eşantion. Respirând încă greu, activă sistemul de coborâre.

Singurătatea aici era mult mai copleşitoare, decât căderea în prăpastia fără sfârşit a stelelor. Lunecând la discreţia cablului, se cufundă într-o beznă de nepătruns. Fără nici o nebuloasă în depărtări.

Negura îi amorţise orice senzaţie fizică, astfel încât se sperie când ghetele loviră o suprafaţă solidă. Mârâi şi fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul. Revenindu-şi, opri sistemul de coborâre.

Se gândea să detaşeze cablul care-i îngreuna mişcările, când îşi aminti de recomandarea imperativă a lui Dallas. Nu va fi uşor să exploreze sala aceasta, cu cablul între picioare, dar era mai bine aşa decât să aibă de-a face cu mânia căpitanului. Aşa că nu-i mai rămânea decât să se descurce şi să se roage ca firul să nu se-ncolăcească pe undeva.

Mai stăpân pe el acuma, aprinse lanterna şi lampa de pe cască nădăjduind că va putea înfrunta obscuritatea. Imediat văzu că presupunerea lui era atât falsă, cât şi emotivă. În faţa ochilor nu avea o hrubă ci, cât se putea de limpede, o altă sala a astronavei.

După aspect, pereţi goi şi plafon înalt, se gândi că ar fi un antrepozit. Lumina lămpii scotea din negura forme bizare, aglomerate, care păreau fie părţi integrante ale pereţilor, fie legate de ei, cine ştie cum. Formele blânde şi flexibile contrastau cu impresia solidă care emana din coastele osoase care întăreau coridoarele şi pereţii sălilor. Ele împodobeau pereţii pe toată înălţimea lor, într-o ordine evidentă.

Totuşi nu-i dădea senzaţia că ar fi fost aranjate sau fixate, fiindcă mai era mult spaţiu liber în imensa încăpere boltită. Evident, atâta timp cât nu vor avea habar ce erau aceste protuberanţe, era absurd să speculeze asupra metodelor raţionale de stocare a încărcăturilor străinilor.

— Merge bine, Kane?

Era vocea lui Dallas.

— Da. Ar trebui să vedeţi şi voi.

— Ce să vedem? Ce-ai găsit?

— Nu ştiu ce să zic. E fantastic!

— Ce anume? (O tăcere, apoi:) Kane, pentru Dumnezeu, fii clar! „Fantastic", asta nu-i mare lucru. Toată nava asta e fantastică, dar nu prea-mi vine să scriu aşa în raportul oficial.

— O.K. Mă aflu într-o a doua sală enormă, cum e cea de sus. Pereţii sunt acoperiţi cu… cu proeminenţe.

Ţinând lanterna cu mâna întinsă înainte, ca pe o armă, se apropie de zidul apropiat şi examină protuberanţele cu mai multă atenţie. Acum îi fu clar că nu făceau parte din structura cocăi. Şi păreau mult mai organice.

În încăperea de sus, Dallas se întoarse către Lambert.

— Cât timp mai avem până la apus?

Ea îşi controlă instrumentele şi declară:

— Douăzeci de minute.

Apăsă pe aceste cuvinte cu o privire semnificativă. Fără comentarii, Dallas se aplecă iar deasupra puţului, continuându-şi observarea neliniştită deşi nu vedea nimic.

Fascicolul strălucitor al lămpii lui Kane dezvăluia alte forme nemaivăzute, lipite ca nişte ventuze pe planşeu, spre centrul încăperii. Se duse într-acolo şi, făcu un tur, păstrând o distanţă respectuoasă. Observă unele din specimene. Fiecare avea cam treizeci de centimetri înălţime, era de formă ovală şi de o duritate deosebită, după câte îşi dădea seama. Punând ochii pe unul la întâmplare, puse lumina pe el. Nu se întâmplă nimic, curiozitatea lui nu avu nici un efect asupra ovoidului.

— Seamănă al dracu' cu o zonă de stocare, sigur. (Nici un răspuns în difuzoare.) Am zis că e vorba fără dubii de o magazie. M-auziţi?

— Tare şi clar, zise Dallas degrabă. Noi te ascultăm, asta-i tot. Eşti sigur?

— Exact.

— Alte detalii în afară de dimensiuni şi formă nu mai ai să ne comunici?

— Ba cum să nu. Umflăturile astea de perete sunt puse şi pe jos şi nu fac parte din structura astronavei. Sunt peste tot locul. Pe dinafară par de cupru, cam aşa ceva. Pe de altă parte, seamănă cu urna pe care ai descoperit-o sus, numai că astea par mai netede. Şi închise, iar cealaltă era goală. Sunt cu toate dispuse după o anumită con-

cepţie de ordine, deşi există o mare suprafaţă nefolosită.

— O încărcătură… E ciudat, dacă-i aşa. Poţi să vezi dacă e ceva înăuntru? zise Dallas amintindu-şi de urna goală.

— Un moment. Să mă uit.

Făcu un pas spre specimenul pe care-l studia, îl atinse cu mâna. Nu se întâmplă nimic. Aplecându-se mai mult, o zgâlţâi de flancuri apoi de vârf. Pe suprafaţa ei nu era nimic ca un mâner sau ca o gaură de prins.

— Atingerea ei îmi dă o senzaţie ciudată, chiar şi prin mănuşi.

Dallas se îngrijoră.

— Te-am întrebat numai dacă poţi să te uiţi înăuntru. Nu-ncerca să deschizi. Nu ştim ce-ar putea conţine.

Kane se înclină spre obiect. Acesta nu se schimbă, ne-arătând nici o reacţie datorată zguduiturilor lui Kane.

— Orice-ar fi înăuntru, se ţine bine. (Îşi plimbă lampa pe rândurile de ovoide.) Poate găsesc unul care s-a spart sau a crăpat.

În lumina lămpii costumului presurizat, o mică umflătură apăru tăcută în vârful formei ovoide pe care o zgâlţâise. O a doua erupţie rupse suprafaţa de cupru, apoi altele, până formară nişte crăpături.

— Nu sunt toate la fel, spuse Kane care nu observase nimic. Nici o cicatrice, nici o spărtură pe niciuna din ele.

Dintr-o simplă întâmplare, întoarse fascicolul lămpii spre protuberanţa pe care o atinsese cu un minut mai devreme şi, năucit, văzu metamorfoza.

Suprafaţa ovoidă, până atunci opacă şi dură, era acum translucidă. Paralizat de uimire, se holba la neastâmpăratul organic. Pielea acestui lucru era acum transparentă ca sticla. Cu lumina fixată deasupra, se uita intens la… forma încolăcită în interiorul containerului oval.

— Isuse!…

— Ce, Kane? Ce se întâmplă?

Dallas se strădui să nu ţipe.

Un coşmar în miniatură era acum foarte vizibil în protuberanţă. Stătea la fund încolăcit, compact, delicat, viu, făcut dintr-o carne fibroasă şi elastică. Lui Kane i se părea că se solidifică văzând cu ochii şi se forma, ca o idee de delirium tremens smulsă din mintea unui bolnav, zămislindu-se deodată.

Acela avea vag forma unei mâini cu degete lungi, încleştate în jurul palmei. Aducea mult cu o mână scheletică, nepunând la socoteală surplusul de falange. Ceva se desfăcea în centrul palmei, un fel de tub făcut dintr-o materie aţoasă. Sub baza palmei se afla înfăşurat un muşchi. La extremitatea muşchiului, o formă, convexă, întunecată, avea aspectul dement al unui ochi.

Ochiul, dacă era ochi şi nu doar o excrescenţă vâscoasă… merita o privire mai atentă. În ciuda scârbei care-i întorcea stomacul pe dos trimise un fascicol de lumină directă pe această clocotire organică.

Ochiul se mişcă şi-l fixă…

Ochiul explodă. Propulsat prin membrană ca urmare al bruştei descărcări electrice conţinută în muşchiul încolăcit, mâna se deschise şi ţâşni spre Kane. Ridică instinctiv un braţ pentru pararea saltului… Prea târziu. Palma se fixă pe viziera căştii. Avu o oribilă viziune a tubului ridicat în centrul palmei… Frecând geamul la câţiva centimetri de nasul lui. Un popas vâscos, cleios, supură şi viziera începu să se topească. Îngrozit, Kane încercă să smulgă creatura prinsă ca o ventuză care se vâra în el.

Aceea trecuse prin geamul blindat. Aerul respirabil din rezervoare şi atmosfera aspră şi sulfuroasă a acestui cavou se amestecară. Era vlăguit, continua să respingă, părăsit de puteri acea mâna. În pragul nebuniei, ameţit de oroare, îşi dădu seama că acea creatură trăgea cu insistenţă de buzele lui.

Se clătina prin sală, încercând cu disperare să răsucească, să sfâşie monstruozitatea placată pe faţa lui. Falangele lungi şi sensibile se infiltrau în deschizătura din vizieră. Îi atinseră ţeasta de care se agăţară, în timp ce coada se strecură şi ea înăuntru şi se înfăşură ca

un tentacul de ceafă.

Aspirând dureros aerul rar şi viciat, pe când tubul scârbos se îndesa pe gât, Kane se clătină, căzu în genunchi şi se prăbuşi pe spate.

— Kane!… Kane, mă auzi? chemă Dallas, îngrijorat dintr-odată de această tăcere. Kane, răspunde-mi! (Nimic. Se gândi o clipă.) Dacă nu poţi să foloseşti aparatul de comunicare, trimite două bipuri cu trasorul individual!

Făcu un semn lui Lambert care avea receptorul adecvat. Ea aşteptă semnalul, care nu veni, şi mişcă încet din cap.

— Ce crezi că s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Nu ştiu, nu ştiu. Poate că a căzut şi şi-a stricat generatorul. (Şovăi.) Nu poate sau nu vrea să răspundă. Cred că ar fi mai bine să-l ridicăm.

— Nu e prematur? Şi eu sunt îngrijorată, dar…

Dallas o fulgeră cu privirea. Când văzu că Lambert îl fixa speriată, se calmă.

— Bine. Bine. Locul ăsta (arătă către pereţii lucioşi) mă calcă pe nervi, asta e. Îţi spun că trebuie să-l tragem.

— Se poate dezechilibra, dacă se prăbuşeşte; rău de tot. Dacă nu e nimic grav, o să se vorbească mult de treaba asta.

— Mai cheamă-l.

Lambert îşi puse în funcţiune aparatul de comunicare.

— Kane, Kane. Doamne, Dumnezeule, răspunde-ne!

— Continuă!

În timp ce Lambert, din ce în ce mai frământată, chema mereu, Dallas examina cablul. Îl apucă. Firul era moale. Prea moale. Trase spre el fără să întâmpine rezistenţă.

— Cablul e moale, zise întorcându-se.

— Tot nu răspunde. Nu poate sau… Crezi că s-a desprins şi a plecat? Ştiu că i-ai ţinut lecţia, dar ştii cum e. S-o fi gândit că n-o să se observe o slăbire temporară a tensiunii cablului. Dacă a găsit ceva şi i-a fost frică să nu agaţe cu firul vreo protuberanţă sau să nu fie

prea scurt, poate şi-a zis că nu i-aş fi permis să se aventureze fără siguranţă.

— Puţin îmi pasă de ce-o fi găsit. Important e că nu răspunde! (Dallas activă motorul electric al scripetelui.) Fie ce-o fi! Dacă n-a păţit nimic, el sau echipamentul, o să am eu grijă să-l fac să înţeleagă că era mai bine dacă se detaşa.

Firul se înfăşură cu uşurinţă în jurul scripetelui preţ de câteva secunde. După aceea Dallas văzu cu mulţumire că se întindea cam tare şi că vibra datorită rezistenţei întâlnite.

— E o greutate la capăt. Atârnă.

— Cablul e înţepenit?

— Imposibil. Urcă, dar încet. Dacă firul a agăţat ceva; în afară de Kane, diferenţa de greutate l-ar face să urce mai repede, sau mai încet. Eu cred că omul nostru e legat, chiar dacă nu poate să răspundă.

— Ce se-ntâmplă dacă încearcă să utilizeze unitatea sa de propulsie pentru a coborî iar?

Dallas negă din cap. Arătă manivela.

— Nu poate. Sistemul e agăţat de manivela trepiedului şi la o unitate individuală. Va urca, de-i place, au ba!

Lambert se aplecă deasupra puţului şi încercă să străpungă întunericul.

— Nu văd nimic.

Dallas lumină peretele cu lanterna.

— Nici eu. Dar greutatea urcă mereu.

Încet dar sigur, cablul se ridica din adânc, trecând prin faţa a două figuri neliniştite. Se scurseră mai multe minute până când cercul de lumină dezvălui o formă atârnată de capătul firului.

— Iată-l!

— E nemişcat, zise Lambert, care căuta cu înfrigurare un semn de viaţă în corpul atârnat.

Un gest… orice… o obscenitate chiar… dar Kane nu mişca.

— Fii gata să-l prinzi dacă se balansează spre tine.

Trepiedul gemu.

Lambert se aşeză în faţa lui Dallas, de partea cealaltă.

Corpul lui Kane apăru în marginea găurii, atârnând parcă fără viaţă.

Dallas se aplecă deasupra golului, cu o mână gata să-l înşface de harnaşament pe „exec". Era gata să-l prindă când văzu creatura brună, nemişcată, placată în interiorul vizierei, acoperind toată faţa lui Kane. Îşi retrase brusc mâna, ca ars.

— Ce este? întrebă Lambert.

— Atenţie! Are ceva pe faţă, în interiorul căştii.

Ea ocoli gura puţului.

— Ce?…

Văzu creatura înfăşurată în interior, ca o moluscă în cochilia ei.

— Oh, Dumnezeule!

— Nu pune mâna!

Dallas se uită la colegul lui. Nu văzu nimic semnificativ. Făcu o încercare, trecând mâna repede deasupra creaturii lipită de faţa lui Kane. Ea nu se clinti. Încordat ca un arc, gata să sară de cealaltă parte a sălii la cea mai mică alertă, îşi apropia mâna milimetru cu milimetru. Atinse baza, apoi urcă spre ochiul bulbucat situat pe spatele creaturii. Aceasta nu-l băgă în seamă, nefăcând nici cea mai mică mişcare de retragere. Nimic. Nimic… doar o pulsaţie domoală.

— E vie?

Lambert simţi că i se întoarce stomacul pe dos, de parcă ar fi înghiţit un litru de deşeuri pe jumătate reciclate de *Nostromo.*

— Nu mişcă, dar cred că e vie. Ia-l de mâini pe Kane, eu îl iau de picioare. Poate că dacă-l scuturăm, creatura va cădea.

Lambert era pe punctul de a executa manevra, când se opri brusc, nehotărâtă.

— Cum să-l iau de mâini?

— Ah, Doamne! Vrei să schimbăm?

— Da!

Făcură permutarea. În acest timp, el avu vaga impresie că una dintre falangele vietăţii se mişcase imperceptibil, dar nu era sigur.

Îl ridică pe Kane de subţiori, gata să se prăbuşească datorită acestei greutăţi moarte şi renunţă.

— În felul ăsta n-o să reuşim să-l ducem la navă. Ia-l de o parte, eu îl iau de cealaltă. Să-l răsturnăm.

— Corect.

Cu mare băgare de seamă, îl răsturnară pe „exec" pe o parte, sperând într-un miracol. Creatura rămase ancorată solid, fixată pe faţa lui Kane la fel de liniştită ca atunci când acesta zăcea pe spate.

— Nici un efect. Dar am încercat; nu mă gândeam că o să cadă. Să-l ducem la navă.

Trecu unul din braţele „execului" de după umeri şi-l ridică. Lambert făcu la fel de cealaltă parte.

— Eşti gata? (Ea răspunse dând din cap afirmativ.) Fii cu ochii pe chestia asta! Dacă ţi se pare că-şi dă drumul, lasă-l pe Kane şi fugi! (Ea făcu acelaşi gest din cap.) Să mergem!

Extenuaţi, transpiraţi, se opriră la intrarea navei. Amândoi respirau zgomotos.

— Să-l punem jos, zise Dallas. (Lambert se execută cu promptitudine.) Nu merge aşa. Cu picioarele care-i atârnă se va lovi de fiecare bolovan. Rămâi lângă el. O să încerc să improvizez o targă.

— Cu ce? întrebă ea, când el se ducea din nou în sala din care ieşiseră.

— Trepiedul. E destul de rezistent.

Lambert se aşeză cât mai departe de Kane, aşteptând cuminte să se întoarcă Dallas. În jurul epavei vântul urla, proclamând apropierea crepusculului. Nu era în stare să-şi ia ochii de la micul monstru agăţat de faţa lui Kane şi să pună stavilă celor mai nebuneşti speculaţii.

Reuşi totuşi să nu se gândească la ceea ce ar putea să-i facă în

acest timp lui Kane. Aşa şi trebuia, altfel ar fi înnebunit.

Dallas reapăru, ţinând în mâini cele trei prese metalice. Se puse imediat pe treabă, construind o targă rudimentară. Degetele-i tremurau de frică.

Aruncă pe pietre mica platformă pe care o pusese la punct. Căzu la vreo doi metri mai jos fără să se frângă. Va putea să-l ţină pe „exec" până la *Nostromo.*

Ziua se grăbea să facă loc nopţii, atmosfera se înroşi din nou, sângerie, vântul îşi regăsi violenţa iniţială. Problema nu era de a-l căra pe Kane sau de a nu găsi remorcherul pe întuneric, ci de a fugi cât mai repede de pe această lume înfiorătoare pe care cobora noaptea. O entitate grotescă, hidoasă, care depăşea orice închipuire ţâşnise din adâncurile epavei, pentru a se prinde ca o lipitoare pe faţa ofiţerului… şi în mintea lui Dallas şi a lui Lambert. Poate că alte grozăvenii se adunau în negura îmbâcsită de praf?

Căpitanul tânjea după siguranţa caldă a pereţilor metalici ai lui *Nostromo.*

Puternicele faruri care înconjurau structurile remorcherului ca un inel strălucitor, suplineau lipsa soarelui, gonit de pe glob. Departe de a înveseli împrejurimile, ele dispersau pe contururile lugubre ale stâncilor o aureola lunară nu prea ademenitoare. Tot mai numeroase, cocoloaşele de praf aglomerate striau valul de lumină împrejmuit de noapte.

Pe pasarelă, Ripley aştepta, se resemnase să nu mai facă altceva decât să zică „DA" primului apel al exploratorilor. Neputinţa ei de a-i preveni pe cei trei de primejdia care-i păştea şi misterul destinului lor se risipiseră. Nu mai rămăsese decât o vagă toropeală care-i apăsa pe corp şi pe suflet. Nu putea nici măcar să se uite afară la planeta înfuriată. Aşezată în faţa pupitrului ei, dezorientată, abătută, se mulţumea să soarbă din când în când câte o gură de cafea călduţă şi să privească tăcută citirile instrumentelor.

Montanul Jones nu avea astfel de slăbiciuni. Aşezat pe coadă, admira cu mare interes dansul elementelor dezlănţuite de cealaltă parte a geamului blindat. Găsea deosebit de vesel spectacolul pulberilor măturate de vânt care se învolburau în lumină. Jones ştia că nu putea să înhaţe vreunul din acei fetuşi strălucitori care veneau să-l sâcâie drept sub nasul lui. El înţelegea legile fizice inerente existenţei unui solid transparent, care limita acest joc. Putea foarte bine să-şi închipuie că aceste fărâme zburătoare erau nişte păsări, cu toate că el nu văzuse niciodată păsări. Dar înţelegea acest concept din instinct.

Pretutindeni în jurul lui Ripley, captoarele stocau şi supravegheau; evaluările se făceau cu regularitate. Ash, de partea lui, fiind singurul de pe *Nostromo* care nu consuma cafea, îşi îndeplinea sarcina fără stimulare lichidă. Deţinea o nouă informaţie, suficient pentru a-i pune mintea la contribuţie.

Două displayuri, până acum perfect goale, reînviară aliniind un şir de cifre. Ofiţerul ştiinţific sări ca ars, le verifică şi apasă pe intercom.

— Ripley? Eşti acolo, Ripley?

— Da, mormăi ea. (Ea înregistrase intensitatea vocii lui. Se dezlipi de spetează.) Veşti bune?

— Cred că da. Captez din nou semnalul emis de combinezoanelor lor. Şi imaginile lor video au revenit pe ecrane!

Ea respiră adânc înainte de a pune întrebarea dramatică şi necesară:

— Câţi sunt?

— Trei. Trei semnale regulate.

— Unde sunt?

— Aproape… foarte aproape. Se întorc cu pas regulat. Lent, dar înaintează. Este un semn bun.

Nu fii sigur, îşi zise ea. Branşă imediat transmiţătorul staţiei.

— Dallas… Dallas, poţi să m-auzi? (Îi răspunse un urlet de ener-

gie statică pe care încercă să-l resoarbă.) Dallas, aici Ripley. Confirmă recepţia!

— Uşor, Ripley. Te auzim. Venim acum.

— Ce s-a întâmplat? Aţi dispărut de pe ecrane, v-am pierdut semnalele când aţi intrat în epavă. Am văzut înregistrările lui Ash. Aţi…?

— Kane este atins, răspunse Dallas, obosit şi furios. Avem nevoie de ajutor ca să-l ducem înăuntru. E inconştient. Cineva ar trebui să ne ajute să-l scoatem din sas.

Un răspuns puternic răzbătu în difuzoare:

— Mă duc eu.

Era Ash.

— În sala maşinilor, Parker şi Brett ascultau cu mare atenţie conversaţia.

— Inconştient! repetă Parker. Ştiam eu că într-o zi Kane o s-o încurce.

— Aşa-i.

Brett părea neliniştit.

— Nu-i băiat rău, adică, ca ofiţer îmi place mai mult decât Dallas. Nu dă ordine cu una cu două. Ce s-o fi întâmplat afară?

— Habar n-am. Aflăm cât de curând.

— Poate, continuă Parker, că a căzut şi a leşinat.

Această explicaţie nu-l satisfăcea nici pe autor şi nici pe Brett. Cei doi tăcură, rămânând cu ochii pe difuzor.

— Iată-l, zise Dallas, care avea destulă forţă să arate cu capul spre remorcher.

În noapte se distingeau nişte forme care susţineau o masă amorfă: coca lui *Nostromo.*

Aproape că ajunseseră lângă navă când Ash sosi în faţa uşii blindate a sasului interior. Se opri, se asigură că putea să-l deschidă în câteva minute şi apăsă pe intercomul cel mai apropiat.

— Ripley… sunt lângă sasul interior. (Se duse să privească printr-un mic hublou şi continuă:) Nici un semn deocamdată. Este aproape noapte totală în exterior, dar când vor ajunge la ascensor îi voi vedea.

— De acord.

Ea judecă repede, cu furie. Unele din gândurile ei l-ar fi surprins pe ofiţerul ştiinţific, aşa cum o surprindeau şi pe ea.

— Ce direcţie?

Dallas se împleticea, încercând să distingă prin praf contururile navei.

Cu capul, Lambert arătă spre stânga:

— Pe acolo, cred. Spre trenul de aterizare. Ascensorul trebuie să fie imediat după.

Îşi reluă marşul, regăsind pe ultimii metri un plus de energie. Erau să-şi piardă echilibrul lovindu-se de platforma ascensorului. În pofida oboselii instalară corpul inert al lui Kane pe elevator şi se puseră de-o parte şi de cealaltă.

— Crezi că poţi să-l ţii? Ar fi mai bine; nu vă mai trebui să-l ridici iar.

Lambert trase aer în piept:

— Da, pot. Până când va veni cineva să ne elibereze la ieşirea din sas.

— Ripley, eşti acolo?

— Sunt aici, Dallas.

— Urcăm. (O privi pe Lambert.) Gata?

Ea-şi cobora ochii. El apăsă pe un buton.

Urmă o zguduitură şi platforma o luă în sus pe lângă coca lui *Nostromo* şi se imobiliză lângă blindajul delimitat al deschiderii. Căpitanul lăsă în jos o manetă. Panoul exterior al sasului alunecă într-o parte şi intrară.

— Presurizat? îl întrebă Lambert.

— N-are importanţă. Aşa economisim un plin de aer. Ajungem

înăuntru într-un minut şi atunci putem să ne descotorosim de costumele astea blestemate.

Închiseră în urma lor cloazonul exterior, apoi aşteptară deschiderea din interior.

— Ce-a păţit Kane?

Era iar Ripley. Dallas era prea obosit să remarce o intonaţie bizară în vocea care-i chestiona. Îl urcă pe Kane care începuse să alunece, mai sus, pe umăr, fără să-i pese de creatură. Aceasta nu se mai clintise pe tot drumul până la *Nostromo;* n-avea de ce să se mişte tocmai acum.

— Un fel de organism, zise, aruncând o privire către Kane. Nu ştiu ce s-a întâmplat şi de unde a venit vietatea asta. S-a lipit de el. N-am mai văzut aşa ceva. Deocamdată nu se mişcă şi nu şi-a schimbat poziţia deloc. Trebuie să-l ducem urgent pe Kane la infirmerie.

— Am nevoie de o definiţie mai clară, spuse ea.

— O definiţie mai clară? Dumnezeule! (Imediat Dallas se abţinu, înăbuşindu-şi furia.) Ascultă, Ripley, n-am văzut ce s-a-ntâmplat. S-a petrecut totul în fundul unui canal; la gura căruia eu şi Lambert aşteptam. Nu ne-am dat seama de păţanie decât când l-am adus la suprafaţă. Este o definiţie destul de clară?

La celălalt capăt, Ripley rămase tăcută.

— Deschide odată sasul, reluă Dallas, exasperat.

— Aşteptaţi un minut. (Îşi alese vorbele cu precauţie, conştientă fiind de rolul ingrat pe care-l juca.) Dacă introducem chestia aia, poate fi infestată toată nava.

— Dar, fir-ar al dracului! Nu este un germen! Creatura asta e cât mâna mea de mare şi cât se poate de solidă în interior!

— Cunoaşteţi procedura de carantină, răspunse ea cu fermitate, mirată şi ea de fermitatea ei. Douăzeci şi patru de ore de contaminare. Aveţi aer suficient, iar la o adică vă vom aproviziona. Aceste douăzeci şi patru de ore nu vor dovedi, în definitiv, că creatura nu este periculoasă, dar această chestiune nu este responsabilitatea mea. Eu

mă limitez la aplicarea regulilor de securitate. Le ştiţi la fel de bine ca şi mine.

— Eu cunosc şi excepţiile! Şi eu sunt acela care susţine un prieten în stare de inconştienţă. În douăzeci şi patru de ore poate să moară, dacă n-o fi deja mort. Deschide sasul!

— Ascultă-mă, imploră Ripley. Dacă nu respect carantina, am putea muri cu toţii!

— Deschide sasul, urlă Lambert. La dracu' cu regulile Companiei. Trebuie neapărat să-l ducem la infirmerie unde „autodocul" se va ocupa de el.

— *Nu pot.* Dacă aţi fi în locul meu, cu aceleaşi responsabilităţi, veţi reacţiona ca mine.

— Ripley, zise Dallas încet. Mă auzi?

— Te aud tare şi clar. (Glasul îi era încordat.) Răspunsul este tot negativ! Douăzeci şi patru de ore de decontaminare, după aceea veţi putea să-l introduceţi.

În interiorul navei, un alt personaj optă pentru decizia contrară. Ash coborî levierul de comandă a uşii blindate. Un indicator roşu se aprinse, însoţit imediat de un şuier zgomotos, caracteristic.

Dallas şi Lambert se uitară la panoul interior culisând.

Pe consola lui Ripley se înşirară cuvinte de neînchipuit: *SAS INTERIOR DESCHIS SAS INTERIOR ÎNCHIS.* Stupefiată se uită la legendă fără să-şi creadă ochilor.

Cu trupul lui Kane rupt în două, Dallas şi Lambert se opriră, clătinându-se în coridor. Sasul interior se închise în urma lor. În acelaşi moment, apărură Parker şi Brett.

Ash se apropie pentru a ajuta la susţinerea lui Kane, dar Dallas îl respinse fără menajamente.

— La o parte!

El şi Lambert îl alungiră pe „exec" pe planşeu şi, în sfârşit, îşi scoaseră căştile.

Păstrând o distanţă respectuoasă, Ash dădea ocol formei curbate a ofiţerului executant… până văzu lucrul acela lipit de faţa acestuia.

— Doamne! murmură.

— Este viu? întrebă Parker admirând simetria creaturii. Dar îi apăru şi respingătoare.

— N-am de unde să ştiu, dar nu vă atingeţi de ea, zise Lambert scoţându-şi ghetele.

— Nici n-am de gând, zise Parker aplecându-se în faţă pentru a vedea mai bine. Ce-i face acum?

— Nu ştiu. Să-l ducem la infirmerie şi-om vedea.

— Just, aprobă prompt Brett. Şi cu voi e bine?

Dallas aprobă din cap.

— Da. Obosiţi numai. Creatura n-a mişcat, dar fiţi cu ochii pe ea.

— Nici o problemă.

Cei doi ingineri ridicară povara reprezentată de Kane şi echipamentul său, urmaţi îndeaproape de către Ash care-i ajuta cum putea şi el…

CAPITOLUL 6

La infirmerie, îl aşezară pe Kane pe platforma medicală culisantă. Un complex de instrumente şi controale cu totul diferit de celelalte sisteme îmbarcate pe *Nostromo,* împodobeau panoul de la căpătâiul „execului". Masa pe care zăcea Kane ieşea din zid, la aproape un metru.

Dallas activă câteva controale şi dădu drumul la „autodoc". Merse la un sertar, scoase de-acolo un mic cilindru de metal strălucitor. Se asigură că era încărcat perfect şi reveni lângă corp. Ash stătea în picioare alături, gata să dea o mână de ajutor, iar Lambert, Parker şi Brett urmăreau scena din coridor, de după geamul gros al laboratorului.

O atingere a tubului producea la extremitate o rază intensă de lumină. Dallas reglă raza, subţiind-o şi scurtând-o cât mai mult cu putinţă, fără a-i reduce din putere. Cu mare precauţie, puse capătul razei la baza căştii lui Kane.

Metalul se desfăcea.

Încet, continuă mişcarea în jurul căştii şi ajungând la cealaltă extremitate, tăie închizătoarea groasă care o fixa de scafandru. Casca se desfăcu în două bucăţi. El şi cu Ash le îndepărtară încet.

Cu excepţia unei lente pulsaţii, creatura nu dădea nici un alt semn de viaţă şi nu reacţionă la înlăturarea căştii şi nici la expunerea la lumina neoanelor.

Dallas ezită o secundă, se hotărî, atinse cu vârful degetelor vietatea şi le retrase repede. Creatura nu reacţionă. Puse mâna mai mult timp, mângâind cu palma spatele acesteia. Era uscată şi rece. Respiraţia domoală îl scârbea şi ceva îl îndemna să şi-o retragă din nou. Creatura nu se sinchisea, aşa că trase cu toată puterea de pielea groasă.

Fără nici un rezultat. Chestia aceea nici nu se mişcă şi nici nu-şi

eliberă prada.

— Lasă-mă să încerc şi eu, zise Ash care se afla lângă un rastel cu instrumente nemedicale.

Alese un cleşte solid şi se apropie de masă. Realizând o priză cât mai bună pe vietatea aceea, trase spre el.

— Degeaba. Încă odată mai tare, propuse Dallas cu nădejde.

Ash potrivi cleştele şi repetă mişcarea cu toată forţa de care dispunea.

La vederea sângelui care se scurgea pe obrazul lui Kane, Dallas ridică repede mâna.

— Opreşte! Îi rupi carnea.

— Nu eu. Creatura, zise Ash destinzându-se.

Dallas părea învins.

— Aşa n-o să meargă. Dacă retragem creatura asta, îi luăm şi faţa lui Kane.

— Întrutotul de acord. Să lăsăm maşina să-l examineze. Poate că va avea mai mult noroc.

— Desigur.

Ash împunse o serie de butoane. „Autodocul" bâzâi şi deschiderea din perete unde putea să se deplaseze platforma, se lumină. Masa pe care ere întins Kane glisă fără zgomot. Când ajunse în interior, coborî un geam care-l separă de restul laboratorului. În secunda următoare scăpărară câteva fulgere, realizând radioscopiile. Nu departe de cuşca de sticlă aseptizată se aprinseră pe un pupitru de control două monitoare video. Ash studie rezultatele. Calificarea lui îl făcea să fie oarecum medicul de pe *Nostromo;* era deci conştient de răspunderea sa şi de lipsa de cunoştinţe şi aştepta lămuririle „autodocului" cu multă nerăbdare. Pe moment, starea creaturii nu-l preocupa.

O nouă siluetă îşi făcu apariţia pe culoar, se apropie încet de cei trei spectatori tăcuţi. Lambert o privi pe Ripley cu toată răutatea de care era în stare.

— Voiai să ne perpelim afară, lăsându-l pe Kane să pătimească. Voiai să ne laşi să aşteptăm douăzeci şi patru de ore cu chestia asta pe faţa lui, în pragul morţii!

Înfăţişarea ei era mult mai grăitoare decât vorbele înveninate pe care le arunca.

Parker, ultimul care ar fi luat apărarea ofiţerului secund, o privea pe navigatoare cu severitate.

— Poate că ar fi trebuit. Ea a respectat regulamentul.

Arătă cu mâna spre laborator şi spre pacientul nemişcat.

— Cine ştie de ce e în stare chestia aia? Kane e cam impulsiv, e-adevărat, dar nu şi mut. N-a putut s-o evite. Unul dintre noi va fi poate următorul pe listă!

— Adevărat, comentă Brett.

Atenţia lui Ripley rămase fixată asupra lui Lambert. Navigatorul nu schiţase nici un gest şi-şi privea colega drept în ochi.

— Poate am greşit. Şi poate că nu, zise Ripley. Sper că m-am înşelat. În orice caz, mi-am făcut doar datoria. Hai s-o lăsăm baltă deocamdată.

Lambert şovăi, apoi dădu din cap.

— Ce s-a întâmplat înăuntru? întrebă Ripley.

— Am intrat în epavă, explică Lambert uitându-se la Ash şi Dallas agitându-se în jurul „autodocului". Nu era nici un semn de viaţă. Apelul trebuie că era emis de sute de ani. Cred că am găsit transmiţătorul.

— Şi despre echipajul epavei?

— Nici un indiciu.

— Şi Kane…?

— S-a oferit voluntar pentru explorarea de unul singur al nivelului inferior. (Lambert făcut o grimasă expresivă.) Spera să găsească diamante. În schimb, se pare că a pus mâna pe un fel de ouă. I-am recomandat să nu le atingă. Prea târziu probabil. Acolo jos s-a întâmplat ceva, nu ştiu ce. Când l-am ridicat, era cu asta pe figură.

Creatura a reuşit să topească viziera şi să se strecoare înăuntru. Şi ştii cât de rezistentă e sticla asta.

— Mă-ntreb de unde oare o veni vietatea asta, zise Ripley, cu ochii ţinta la „autodoc". Planeta pare atât de lipsită de viaţă că-mi închipui că a venit în nava avariată.

— Dumnezeu ştie, interveni Parker. Şi eu aş vrea să ştiu de unde provine creatura asta!

— Aş şti că e un loc pe unde nu trebuie să mai calci.

— De ce? îl întrebă Ripley uitându-se la el.

— Amin, zise Brett.

— Eu aş vrea să ştiu, zise Dallas, cu o mină preocupată, cum respiră Kane! Respiră?

Ash se aplecă asupra rezultatelor analizei.

— Fizic, pare să fie sănătos tun. Nu numai că trăieşte, deşi a făcut drumul înapoi fără aer normal, dar toate semnele vitale sunt regulate. Azotul şi metanul pe care le-a respirat în epavă ar fi trebuit să-l ucidă instantaneu. Conform „autodocului", se află în comă şi totuşi organele lui merg bine. Respiraţia este însă mai puternică decât ar trebui. Nu pot să spun cum respiră, dar sângele lui este perfect irigat cu oxigen.

— Cum e cu putinţă? se răzvrăti Dallas. Am verificat chestia asta pe toate părţile. Gura şi nasul lui Kane sunt complet astupate.

Ash apăsă pe trei butoane de comandă.

— Ştiu ce se petrece la exterior. Ar trebui acum să analizăm interiorul lui Kane.

Se aprinse un ecran mare, imaginea se preciză. Pe o fotografie în raze X apăreau craniul şi torsul. Datorită rezoluţiei fine, se vedeau arterele şi venele prin care curgea sânge, pulsaţia plămânilor, bătăile inimii. Neliniştiţi, Ash şi Dallas studiară schema internă a formei palmate care acoperea faţa lui Kane.

— Nu sunt biolog, zise Ash încet, dar este textura cea mai tulbu-

rătoare pe care am văzut-o vreodată într-un animal. (Arătă cu degetul reţeaua de tuburi şi de figuri suprapuse.) Nu am nici cea mai mică idee asupra a ceea ce ar trebui să facă.

— Nu e nici înăuntru mai plăcut decât e afară, comentă Dallas.

— Pliveşte musculatura acestor degete, extremitatea aceasta, insistă Ash. Pare fragil, dar este numai o aparenţă. Nu avem nici o îndoială în această privinţă, nu puteam desprinde această creatură. Nici Kane. Sunt sigur că a avut timp să încerce până când a fost sufocat.

Pe ecran apărea clar ce făcuse vietatea în interiorul lui Kane, deşi nu şi motivele. Fălcile „execului" fuseseră forţate. Un tub lung, flexibil care ieşea din creatura palmată cobora prin gâtlej până-n capătul esofagului. Tubul acesta nu se mişca.

Mai mult decât orice altceva, această parte a fotografiei interne îl îmbolnăvea pe Dallas.

— I-a introdus ceva în gât! (Pocni din degete cu putere, scârbit de starea în care se găsea Kane.) Ce dracu' poate să facă o asemenea creatură într-o fiinţă umană? Nu va fi uşor s-o extirpăm. Ash… nu e deloc… deloc *bine!*

— Nu ştiu dacă vietatea se luptă cu Kane, nici dacă-i dăunează. (Ash mărturisea că situaţia îl depăşea.) După controlul medical, este sănătos! Numai că nu reacţionează la apelurile noastre. Ştiu că sună aiurea pentru moment, dar gândeşte-te puţin. Poate în felul ei, pe care nu-l înţelegem, încearcă să-l ajute.

Dallas râse zgomotos.

— E nebună după el, fireşte! Cum de nu m-am gândit? Acum că-l are, nu-i mai dă drumul.

— Tubul acesta trebuie să fie organul care i-a furnizat oxigen lui Kane.

Ash reglă un control, făcu o ajustare pentru a obţine o definiţie mai bună a imaginii. Ecranul arătă plămânii „execului" cum se umflau regulat, fără efort, cu toată obstrucţia gâtlejului.

— Care oxigen? A făcut tot drumul de întoarcere cu asta pe nas. Creatura nu s-a lipit de rezervoarele lui; asta înseamnă că tot aerul din ele trebuie să se fi evaporat în primele minute de la deschiderea regulatorului!

Ash părea îngândurat.

— Pot să imaginez câteva ipoteze. În atmosfera acestei planete se găseşte puţin oxigen liber. O cantitate mică. Dar în oxizi se găseşte mult mai mult, împreună cu azotul. Se poate ca ea să aibă capacitatea de extragere a oxigenului din aceşti oxizi. Este cu siguranţă capabilă de a-l transfera lui Kane pentru întreţinerea lor comună. Un bun simbiot ar trebui să poată să determine cerinţele partenerului său. Anumite plante posedă chiar această capacitate de extragere a oxigenului; altele preferă gaze diferite. În orice caz nu este imposibil, spuse el întorcându-se spre ecrane. Poate că prejudecăţile noastre pământene ne fac să ne îndoim de ceea ce vedem, dar se prea poate ca să avem de-a face cu o plantă şi nu cu un animal. Sau poate că ea posedă caracteristicile amândoura.

— N-are nici un sens!

— De ce nu? replică Ash.

— Chestia asta-l paralizează pe Kane; îl bagă-n comă, apoi trudeşte ca un ocnaş să-l ţină-n viaţă. (Indică ecranul.) M-am gândit că-l hrăneşte cumva. Postura şi poziţia animalului sunt tipice. Totuşi, ne asigură instrumentele, face exact pe dos. Nu pricep nimic.

Tot Dallas vorbi:

— În nici un caz, nu trebuia să o lăsăm pe Kane. Poate să practice pe el tot felul de tratamente, bune… sau rele. Suntem siguri de un singur lucru, totuşi. Niciunul dintre ele nu e firesc pentru un sistem uman.

Ash era sceptic.

— Nu ştiu dacă este o idee bună.

— De ce nu?

Dallas îl privea înfierbântat.

— Pe moment, explică Ash, deloc ofensat de ameninţarea voalată conţinută în vocea căpitanului, creatura îl menţine în viaţă. Dacă încercăm să o deplasăm, îl putem pierde pe Kane.

— Trebuie să ne asumăm acest risc.

— Ce propui? Ea nu se va desprinde.

— Vom încerca să o tăiem. Cu cât o înlăturăm mai repede, cu atât mai bine pentru Kane.

Ash parcă ar fi vrut să-şi continue argumentaţia.

— Nu-mi prea place, dar înţeleg. Îţi asumi răspunderea? Aceasta este o decizie ştiinţifică de competenţa mea, de care mă privezi!

— Da! Îmi asum răspunderea.

Acestea fiind zise, luă o pereche de mănuşi de plastic. O rapidă verificare indică faptul că „autodocul" nu era legat de corpul bolnav. Dallas acţionă ieşirea platformei din habitaclu.

Creatura nu se clintise şi nici nu slăbise priza pe ţeasta lui Kane.

— Maşina de tăiat?

Ash indică micul laser pe care-l utilizase Dallas pentru străpungerea căştii ofiţerului executant.

— Nu. Voi încerca să procedez cât mai lent cu putinţă. Vezi dacă găseşti vreo lamă.

Ash se deplasă spre trusa de instrumente de chirurgie, căută în ea şi reveni cu o versiune mai fină a maşinii de tăiat, pe care o întinse lui Dallas.

Acesta inspectă cu grijă micul obiect, îl prinse bine în palmă până când fu sigur că-l ţinea bine. Nu era momentul să facă vreo greşeală. Apoi îl aprinse. La extremitatea cuţitului chirurgical apăru o rază minusculă.

Dallas se plasă la căpătâiul lui Kane. Lucrând cu sânge rece şi cât mai mult autocontrol cu putinţă, apropie scalpelul de creatură. Trebuia să fie gata oricând să-şi retragă repede mâna şi cu băgare de seamă la cea mai mică alertă. O mişcare nesăbuită putea să-i ia capul lui Kane de pe umeri, la fel de lesne cum un raport rău îi ia unui

om pensia.

Creatura nu reacţionă nicicum. Dallas înfipse raza în pielea cenuşie, la trei sau patru milimetri adâncime, astfel ca să atingă, fără doar şi poate, carnea. Fără efort, raza decupă spatele vietăţii.

— Nimic.

Ea nu se mişcă, nu dădu nici un semn de durere. La suprafaţa plăgii, un lichid gălbui şiroia pe pielea lustruită.

— Începe să sângereze, notă profesional Ash.

Lichidul picura pe aşternutul pe care era întins Kane. Se auzi ca un sfârâit. Gazul întunecat nu era deloc familiar. În schimb zgomotul, prilejuit de întâlnirea lichidului gălbui cu aşternutul, era.

Căpitanul se opri brusc, dădu la o parte micul laser şi holbă ochii la pata care pârâia. Sfârâitul crescu. Dallas îşi coborî privirea. Scurgerea gălbuie topise deja pata şi platforma de metal; se întinse până la câţiva centimetri de picioarele lui şi o mică baltă arzătoare şi sulfuroasă începu să clocotească. Gazul produs de lucrarea acidului ocupa treptat sala. Dallas simţea deja iritarea gâtului. Avu un moment de panică gândindu-se la efectul gazului asupra plămânilor.

Cu ochii înecaţi în lacrimi, cu nasul curgând, încerca cu înfrigurare să închidă plaga apăsând la loc cu mâinile cele două părţi ale tăieturii. În această învălmăşeală, câteva picături de lichid îi căzură pe mănuşi, care începură numaidecât să sfârâie.

Speriat, orbecăind, se îndreptă spre coridor, încercând cu disperare să şi le scoată până când acidul va începe să-i roadă pielea. În sfârşit dădu cu ele de pământ. Câţiva stropi se răspândiră şi porniră să dizolve metalul.

Brett era mai mult decât speriat.

— Ce dracu'! Lichidul ăsta va, găuri toate etajele şi coca navei.

Se răsuci şi se năpusti spre cel mai apropiat culoar. Dallas apucă o lanternă şi alergă pe urmele „tehului". Ceilalţi se grăbiră să-i urmeze.

La etajul inferior, de-a lungul coridorului punţii B, se aflau in-

strumente preţioase şi conducte de tot felul. Brett căuta deja urma acidului pe tavan, sub infirmerie. Până să ajungă acolo, lichidul avea de parcurs mai multe nivele intermediare făcute din aliaje rezistente.

Dallas îndreptă fascicolul de lumină în sus, trecu în revistă la repezeală încâlceala de ţevi, monitoare, indicatoare de nivel.

— Acolo!

Deasupra lor îşi făcu apariţia gazul, urmat de un mic şănţuleţ de lichid gălbui amestecat cu aliaj ros. Şiroi un moment şi apoi se desprinse în stropi grei fumegători. Imediat, locul unde căzeau începu să sfârâie şi să clocotească. Dallas şi Brett, dezarmaţi, se uitau cum se întindea mica baltă şi apoi cum se scurgea prin orificiul pe care şi-l săpase.

— Dedesubt ce e?

— Coridor C, anunţă Parker. Fără instrumente.

El cu Ripley alergară spre scara următoare care ducea la etajul inferior, ceilalţi rămânând lângă gaură.

— Ce-am putea pune dedesubt ca să limităm daunele? întrebă Ash, care considera problema cu detaşarea lui obişnuită, ştiind totuşi că în câteva minute coca lui *Nostromo,* va fi străpunsă.

Aceasta însemna, în cel mai bun caz, etanşeizarea tuturor compartimentelor până la repararea stricăciunilor. Dar putea fi şi mai rău. O mare parte din circuitele integrate şi deosebit de delicate, care permiteau călătoria în hiperspaţiu, era dispusă în interiorul cocăi. Dacă lichidul ar cădea din întâmplare pe acest loc, stricăciunile ar fi mult prea mari ca echipajul să poată să le dea de cap cu mijloacele proprii. Aceste circuite nu puteau fi separate decât în cală, în condiţii de imponderabilitate.

Nimeni nu găsi vreo propunere în privinţa modalităţii de oprire a ravagiilor acidului.

La etajul inferior, Parker şi Ripley se deplasau încet prin coridorul C, strâmt şi întunecat, cu ochii ţintă în tavan.

— Ai grijă să nu te prindă dedesubt, o avertiză Parker. Dacă lichidul ăsta trece prin aliajele asta, nici nu vreau să mă gândesc ce-ar putea să cauzeze feţişoarei dumitale.

— Nu-ţi face griji! Am eu grijă de feţişoara mea. Ocupă-te de cea personală.

— Pare-se că lichidul îşi încheie activitatea! zise Dallas aplecându-se deasupra găurii.

Brett şi Ash erau în faţa lui, nădăjduind. Ash scoase un stilet din buzunar şi sondă cavitatea. Metalul începu să se dizolve în stropi ca de mercur. Apoi activitatea încetă, după ce distruse extremitatea instrumentului. Ofiţerul ştiinţific continuă să agite stiletul în interiorul găurii. Instrumentul întâmpină rezistenţă.

— Adâncimea nu depăşeşte trei centimetri. Lichidul a încetat penetrarea.

Dedesubt, Parker se întoarse spre Ripley.

— Vezi ceva?

Îşi continuară verificarea. Sub ei se afla un mic culoar de serviciu şi, dincolo, coca interioară a lui *Nostromo.* După aceea… nu mai era decât atmosfera irespirabilă a unei planete necunoscute.

— Nimic, răspunse ea în cele din urmă. Rămâi aici cu ochii-n patru. Mă duc să văd ce se-ntâmplă sus.

Se răsuci pe călcâie şi făcu drumul invers către scara superioară. Ea îi găsi pe toţi încovoiaţi deasupra găurii.

— Ce se întâmplă? Lichidul n-a ajuns în coridorul C.

— Cred că s-a sfârşit, zise Ash inspectând metalul ros. Fie că reacţiile în lanţ cauzate de întâlnirea cu aliajele au diluat puterea lui corozivă, fie că pierde din potenţialul caustic după un anumit timp. Oricum ar fi, nu mai pare activ.

Ripley se deplasă pentru a verifica adâncimea găurii.

— S-ar putea ca aliajul să fie mai rezistent la nivelul ăsta decât

deasupra? Poate că materia asta corodează puntea orizontal, acum, dizolvând orice metal mai slab.

Ash clătină din cap.

— Nu cred. Dacă îmi aduc bine aminte, punţile principale şi coca lui *Nostromo* sunt construite din acelaşi material. Nu, cred că e mai înţelept să presupunem că fluidul nu mai prezintă nici un pericol.

Vru să-şi pună stiletul înapoi în buzunar, dar se răzgândi şi îl ţinu în mână cu partea neroasă.

Observându-i ezitarea, Ripley nu-l iertă.

— Dacă nu mai reprezintă nici un pericol, de ce nu-ţi pui instrumentul înapoi în buzunar?

— Nu are rost să facem pe vitejii. Este mai bine să aşteptăm analiza acestei substanţe şi să fim siguri că nu mai este într-adevăr activă. Poate nu mai este în stare să dizolve aliajul punţii, dar aceasta nu înseamnă că n-ar putea să-ţi provoace o teribilă arsură!

— Ce crezi că este asta? întrebă Dallas, care-şi mută ochii de la micul crater din planşeu la gaura din plafon. Niciodată n-am văzut ceva care să perforeze un asemenea aliaj. Nu cu atâta repeziciune.

— Nici eu, mărturisi ofiţerul ştiinţific. Anumite varietăţi mult rafinate de acid molecular sunt teribil de active, dar în general nu au efect decât asupra câtorva materiale specifice. Aplicaţiile lor nu sunt generalizabile.

— Acesta, însă, urmă Ash, pare să fie un coroziv universal. L-am văzut demonstrându-şi capacitatea de a roade mai multe substanţe diferite cu o egală uşurinţă… sau nepăsare, dacă vrei. Aliajul cocăi, mănuşile chirurgicale, aşternutul de infirmerie, patul metalic, le-a găurit pe toate.

— Şi creatura asta blestemată foloseşte treaba asta drept sânge. Diabolic! exclamă Brett, cu un amestec de respect şi teroare.

— Nu ştiu sigur ce foloseşte drept sânge. (Creierul lui Asth funcţiona fără încetare în ciuda precarităţii situaţiei.) S-ar putea să fie o

componentă a sistemului circulator separat, creat pentru lubrifierea interiorului vietăţii. Poate fi, de asemenea, un lichid protector, un endoteliu defensiv, aşa cum este limfa noastră.

— Iată un mecanism al dracu' de defensiv! observă Dallas. Nu îndrăznim nici s-o omorâm.

— Oricum nu la bordul unei nave etanşe, menţionă Ripley.

— Exact, confirmă Ash. Putem să-l ducem pe Kane în exterior, acolo unde lichidul nu poate deteriora pe *Nostromo,* şi să încercăm să tăiem creatura. Deşi suntem practic siguri că ea-l menţine în viaţă.

— Imediat ce-o desprindem şi-i extragem tubul din gâtlej, îi aprovizionăm plămânii cu oxigen, insistă Ripley. Un înveliş termal îi va păstra căldura. În acest scop, am putea să umflăm un cort cu oxigen dispus pe suprafaţă. Dacă lichidul va curge iar, va ataca doar solul planetei.

— Nu este rea idea, admise Ash. În afară de două lucruri. (Ripley aştepta nerăbdătoare explicaţiile.) Mai întâi, cum am mai discutat, deplasarea creaturii cu forţa, ar putea să prilejuiască o întrerupere fatală a acţiunii exercitate asupra lui Kane. Şocul îl poate ucide. Apoi, nu ştiu dacă, rănind-o serios, vietatea nu va împroşca lichidul în toate părţile. Ar fi o reacţie defensivă în raport cu calităţile destructive şi protectoare ale fluidului.

Ash tăcu atât cât aceste imagini să se fixeze în mintea celorlalţi.

— Chiar dacă cel care va practica intervenţia pe această vietate va izbuti să se adăpostească în acest caz, n-aş vrea să fiu răspunzător de ceea ce se va întâmpla cu faţa lui Kane. Sau cu capul.

— Bine, de acord, zise Ripley cu năduf. N-o fi fost o idee grozavă. Atunci, ce propui? (Arătă spre infirmeria de la etajul superior.) Să facem tot drumul până pe Pământ cu chestia aia pusă pe capul lui?

— Nu văd nici un pericol, replică Ash, puţin impresionat de sarcasmele ei. Atâta timp cât organele vitale ale lui Kane rămân stabile,

am în vedere această alternativă posibilă. Dacă, în schimb, dă semne de slăbire, va trebui să luăm o hotărâre. Deocamdată, vă previn că mişcarea cu forţa a creaturii prezintă mai multe pericole decât avantaje.

După cotul coridorului, apăru o figură nouă.

— Nici urmă de lichid, colo jos. Înaintarea s-a oprit? întrebă Parker, privind când la Ripley când la Ash.

— Da. După ce a traversat două nivele, răspunse căpitanul, încă uluit de puterea acidului.

Ripley, dezmeticită, privi în jur şi se miră.

— Suntem cu toţii aici. Şi Kane? Nu-l veghează nimeni… şi nici pe creatura aceea!

Se repeziră cu toţii spre scară.

Dallas ajunse primul la infirmerie. Se uită numaidecât dincolo de geam şi se linişti. Nu se schimbase nimic. Kane zăcea tot acolo, unde-l lăsaseră, cu creatura prinsă pe faţă.

Dallas regreta că se comportase ca un copil. Lichidul arătase proprietăţi uimitoare şi periculoase, dar nu justifica panica totală pe care o provocase. Ar fi trebuit să se gândească să delege unul sau doi membri ai echipajului pentru supravegherea infirmeriei şi a vietăţii.

Din fericire, nu se întâmplase nimic în absenţa lor. Creatura nu se mişcase, şi nici Kane. De acum înainte, indiferent de problemele ce se vor ivi în altă parte, va fi mereu cineva de permanenţă la infirmerie. Situaţia era suficient de serioasă pentru a justifica o observaţie continuă.

— A fost atins de acid? întrebă Parker.

Dallas străbătu infirmeria şi se opri în faţa platformei. Examină faţa cu atenţie.

— Nu cred. Totul pare normal. Fluidul s-a scurs fără să atingă pielea.

Apoi Brett îşi făcu intrarea.

— Mai sângerează, porcăria asta? Mai avem câteva plăci de ceramică în magazia din sala maşinilor care nu folosesc la nimic. Putem să le folosim la o adică, sau să facem un container.

— Inutil, răspunse Dallas. Nu mai sângerează.

Ash cercetă zona tăieturii.

— S-a cicatrizat. N-a rămas nici un semn. Remarcabilă capacitate de regenerare. Nici nu-ţi vine să crezi că adineauri a fost tăiată.

— Trebuie să scăpăm de ea acuma! exclamă Lambert înfiorându-se. Îmi vine rău când mă gândesc că-i băgată în gâtul lui Kane!

— Ţi-ar fi mai rău dacă ar fi pe tine, o tachină Ripley.

Lambert păstră distanţa.

— Nu eşti amuzantă.

— Afirm încă o dată, domnule, că nu este bună ideea deplasării creaturii, zise Ash, fără să-l privească pe căpitan. Încercarea precedentă nu a fost deloc concludentă.

Dallas îl privea furios pe ofiţerul ştiinţific, apoi se potoli. Ca de obicei, Ash era doar obiectiv. Spusele lui nu erau câtuşi de puţin sarcastice.

— Ce facem? se interesă Lambert.

— Nu facem nimic. Cum a menţionat şi Ash, tentativa noastră ne-a adus numai necazuri. Aşa că-l retrimitem pe Kane la „autodoc" nădăjduind că acesta va găsi o idee mai bună.

Apăsă pe o tastă. Platforma reintră în cuşca de sticlă. Ceru maşinii alte imagini interne ale pacientului în comă, diagrame. Nimic nu alterase starea precedentă. Nici o soluţie.

Ash urmărea diverse informaţii.

— Funcţiile sale corporale se desfăşoară normal în continuare, dar a apărut ceva. O indicaţie de degenerare a ţesuturilor.

— Deci i-a *făcut* rău! exclamă Lambert.

— Nu neapărat. Nu a mâncat şi nu a băut de câtva timp. Citirile acestea ar putea reflecta o reducere drastică datorată creaturii sau împrejurărilor. Oricum, noi vrem să-l menţinem pe Kane în cele mai

bune condiţii cu putinţă. Pentru aceasta, cred că este timpul să-i administrăm hrană prin perfuzii până când voi putea determina cu certitudine dacă străinul absoarbe proteine din sistemul său.

Activă un bloc de control. Imediat, „autodocul" începu să furnizeze lichide corpului „execului".

— Asta ce este? (Ripley puse degetul pe o fotografie internă a torsului lui Kane.) Pata asta neagră pe plămâni!

— Nu văd nici o „pată".

Dallas se apropie de imaginea electronică.

— Cred că văd şi eu. O excrescenţă exagerată pe sistemul respirator, Ash.

Ofiţerul ştiinţific aprobă. Fixă pata care-i atrăsese atenţia lui Ripley, care se detaşa acum pe ecran: o monedă întunecată pusă pe cutia toracică a lui Kane, complet opacă.

— Nu ştiu dacă este pe plămâni. Ar putea să se datoreze unei proaste funcţionări a sondei, a lentilei sondei. Se întâmplă frecvent.

— Măreşte puterea, ceru Dallas. Să vedem dacă putem să ameliorăm situaţia.

Cu toate eforturile depuse, încercarea se dovedi zadarnică. Urma aceea rămase ca atare: o pată neagră enigmatică.

— Nu pot să măresc intensitatea, Kane va suferi din cauza radiaţiilor.

— Ştiu, zise Dallas, cu ochii pe ecran. Dacă deteriorăm sonda acum, nu vom şti ce se petrece în corpul său.

— Mă ocup eu, domnule, îl asigură ofiţerul ştiinţific. Cred că voi reuşi să curăţ lentilele. Nu este decât o problemă de şlefuire.

— Dar n-o să mai vedem nimic!

— Nu pot să înlătur pata fără să demontez sonda, zise Ash pe un ton patetic.

— Atunci lasă pata asta până când nu o creşte prea mult.

— Cum doreşti, domnule, zise Ash întorcându-se.

Brett arăta nedumerit.

— Şi acum ce facem? Stăm şi aşteptăm?

— Nu, răspunse Dallas care-şi aminti că avea răspunderea unei nave, în afara celei faţă de Kane. Ne aşezăm şi aşteptăm… şi voi vă întoarceţi la lucru…

CAPITOLUL 7

— Ce părere ai?

Lac de sudoare, înghesuit într-un colţ al modulului 12 în compania unui Brett asemenea, Parker se cocoţase peste sudura efectuată de prietenul său pentru a închide definitiv delicatele conexiuni. Se străduiau să facă o treabă care necesita serviciile electronice ale unui trasor acţionat de la distanţă. Nedispunând de toate aceste facilităţi, ei se vedeau nevoiţi să regleze problema utilizând instrumente improvizate.

Scule proaste pentru o treabă proastă, se gândea Parker înciudat. Şi totuşi trebuia să se descurce. Până când modulul 12 nu era reparat cum se cuvine şi repus în activitate, nu puteau să decoleze. Pentru a părăsi această lume, Parker ar fi făcut reparaţiile şi cu dinţii, dacă era nevoie.

Deocamdată, era rândul lui Brett să se bată cu componentele recalcitrante. Ca orice alt instrument de la bordul lui *Nostromo,* modulul utiliza elemente integrate. Dificultatea consta în înlăturarea rămăşiţelor fără întreruperea celorlalte funcţii esenţiale sau mai rău, deteriorarea delicatelor ansamble ale ghidării navei. Noile elemente s-ar încastra lesne dacă inginerii noştri ar putea să se debaraseze de cablurile carbonizate.

— Cred că am reuşit, zise în final Brett. Fă o încercare.

Parker se dădu înapoi, acţionă două butoane de pe consola suspendată şi privi cu optimism ecranul de supraveghere de alături. Mai împunse odată în cele două butoane, fără succes.

— Nimic.

— La dracu'! Eram sigur că merge!

— Nu e cazul! Încearcă pe următorul. Ştiu că par în ordine, în afară de 43, pe care l-am înlocuit. Asta-i problema cu celulele astea afurisite. Dacă regulatorul supraîncarcă şi arde din ele, suntem obli-

gaţi să mergem înăuntru şi să le găsim pe cele care au plesnit. (Cu un oftat, Parker adăugă:) Ah, dacă am avea un detector de avarii!

— Mie-mi spui?! zise Brett, din interiorul compartimentului atins.

— Trebuie să fie următorul, zise Parker care se dădea optimist. Nu-i nevoie să verificăm fiecare celulă. Mama a dibuit pana pe aici. Să-i fii recunoscător pentru aceste mici favoruri.

— O să fiu recunoscător, răspunse Brett. O să-mi arăt recunoştinţa când vom fi departe de planeta asta şi deja în hipersomn.

— Nu te mai gândi la Kane. (Apăsă pe cele două butoane, înjură printre dinţi.) Nici aici, încearcă pe următorul, Brett.

— Just.

Se deplasă, puse din nou celula pe care o verificase în locaşul ei.

Parker lăsă în jos mai multe manete de pe consola prinsă pe perete. Poate reuşeau să delimiteze linia distrusă. Modulul 12 conţinea o sută din camerele de accelerare a particulelor. Gândul că trebuia să verifice manual fiecare dintre ele pentru a o găsi pe cea proastă îl făcea şi mai nervos.

Exact în aceeaşi clipă, îi chemă un glas prin intercom.

— Ce se întâmplă cu voi?

„Oh, Doamne! se gândi Parker. Ripley, iar femeia asta afurisită. Îi zic eu ce se-ntâmplă…"

— Nu merge nimic, o informă el scurt. Şi tu vezi-ţi de treabă, îi zise lui Brett.

— Just.

— Ce-i acolo? zise Ripley. Nu înţeleg.

Parker se îndepărtă de modul.

— Vrei să ştii ce se întâmplă? O muncă deşelătoare, asta-i pe capul nostru. Treabă de ocnaş. Ar trebui să mai vii pe aici pentru probe, din când în când.

Replica veni instantaneu:

— M-am ales cu munca cea mai dură pe nava asta. Ştiţi care?

(Parker izbucni într-un râs zeflemitor.) Să vă ascult tâmpeniile!

— Scuteşte-mă!

— Te scutesc după ce reparaţi modulul 12, nu înainte. Credemă.

Puse capăt comunicaţiei până să găsească Parker o replică.

— Ce mai e? făcu Brett extrăgându-se din modul. Iar vă ciondăniţi?

— Nu. Ne-am zis câteva vorbe dulci.

Brett şovăi, examină o clipă celula dezmembrată.

— Just. Să mai încercăm.

Pentru a n-a oară, Parker apăsă butoanele de comandă, se uită pe ecranul de control cu duşmănie. Avea o poftă irezistibilă să-i dea un pumn părându-i rău că nu l-ar fi primit Ripley în cap. Evident, era pură fantasmagorie. Deşi era din fire vioi, repezit, se stăpânea şi-şi dădea seama că avea nevoie de monitorul de control.

Şi de Ripley.

Ash executa asupra corpului lui Kane o nouă gamă de teste. Ele îi dădură informaţii suplimentare asupra stării sănătăţii acestuia; nimic folositor deocamdată şi totuşi ofiţerul ştiinţific le găsea fascinante.

Oricine intra în infirmerie putea vedea fără dificultate pe marele ecran organele interne ale lui Kane. Acesta, firește, nu era nicicum în măsură să protesteze împotriva acestei violări a intimităţii sale.

Ripley îşi făcu intrarea în laborator şi luă cunoştinţă de rezultatele afişate. Nu se modificase nimic în metabolismul lui Kane de la ultima vizită. Imperturbabilă, creatura stătea în continuare pe faţa lui.

În disperare de cauză, Ripley se aşeză lângă Ash. Acesta întâmpină sosirea ei cu un surâs imperceptibil fără să-şi desprindă ochii de pe pupitru.

— Realizez o serie de teste diferite, o informă el. În caz că apare

ceva nou…

— Ca de exemplu?

— Nu am idee. Dar dacă se întâmplă, aş vrea să reacţionez cât mai repede cu putinţă.

— Nimic nou?

— În legătură cu Kane? (Ash îşi puse ordine în idei înainte de a răspunde.) Suntem în acelaşi punct. E sănătos. Starea lui s-a ameliorat în loc să se înrăutăţească.

— În privinţa creaturii? Ştim acum că răspândeşte acid şi că rănile i se cicatrizează în timp record. Nici un element nou?

— Cum ţi-am spus, începu Ash cu un aer satisfăcut, am făcut câteva teste. Deoarece nu putem schimba nicicum starea lui Kane, m-am gândit că n-ar fi rău să încerc să cunosc cât mai bine creatura aceasta. Nu se ştie ce descoperire, ce amănunt nesemnificativ în aparenţă poate să ne ajute la o eventuală deplasare a acestuia.

— Ştiu, zise ea foindu-se pe fotoliu. Ce-ai descoperit?

— Se pare că dispune de un înveliş format din proteine polizaharide. Cel puţin aceasta este extrapolarea mea. Este dificil de afirmat ceva în absenţa unui eşantion de analize. Or, îţi este bine cunoscut faptul că decuparea unei bucăţi infime din ţesut ar duce la o nouă scurgere de fluid. Nu putem risca să vedem cum o parte a „autodocului" se dizolvă.

— În nici un caz, replică ea sec. Maşina asta reprezintă singura şansă a lui Kane.

— Exact. Mai interesant este faptul că creatura se leapădă în permanenţă de celulele situate în epiderma internă, secundară, pe care le înlocuieşte cu silicaţi organici polarizaţi. Astfel că ea posedă o piele dublă, iar acidul este depus între cele două straturi.

— Noroc că Dallas n-a tăiat mai adânc cu scalpelul, altfel şi-ar fi vaporizat acidul în toată infirmeria.

Ripley păru impresionată.

— Stratul cu silicaţi, văzut la microscop, pare să fie o structură

moleculară extraordinar de densă şi unică în felul ei. Ar putea să reziste şi la laser. Ştiu, ştiu, se grăbi el să explice când văzu expresia incredibilă a lui Ripley, pare o nebunie. Dar este cel mai tenace ţesut organic pe care l-am văzut până acum. Din felul în care sunt aliniate celulele şi compoziţia lor, sfidează toate regulile biologiei clasice. Aceste celule de silicaţi, de pildă. Sunt metalice şi legate între ele. Această combinaţie îngăduie creaturii să reziste unui mediu advers.

— Nimic altceva în afară de silicaţi şi dubla epidermă?

— Tot nu ştiu cum respiră, nici dacă respiră în mod obişnuit. Trebuie să modifice cumva atmosfera ambiantă, poate absorbind gazele de care are nevoie printr-un anumit număr de pori. Nu are nimic care să semene cu nişte nări. Ca o uzină chimică vie, ea întrece în eficacitate tot ceea ce cunosc eu. Unele organe interne nu par să lucreze, în timp ce altele funcţionează într-un scop pe care nici măcar nu îl bănuiesc.

Ash se gândi câteva secunde, apoi continuă.

— Este posibil ca aceste organe în repaos să aibă funcţii defensive. Vom şti sigur dacă va trebui în viitor să o provocăm. (Apoi o privi pe Ripley în ochi.) Este de ajuns?

— Din plin!

În acelaşi timp, ea îşi zise că nu trebuia adus în navă corpul lui Kane. Trebuia să-l lase în exterior, laolaltă cu creatura. Ash era primul răspunzător de prezenţa lor la bordul lui *Nostromo.*

Ea-l privi pe furiş pe ofiţerul ştiinţific urmărind concentrat, informaţiile, păstrând pe cele care-i conveneau, îndepărtându-le pe cele ale căror utilitate nu i se păreau evidente. Ash era într-adevăr ultimul membru al echipajului pe care l-ar fi crezut în stare de gesturi importante; şi totuşi… Luase incredibila hotărâre de a-i lăsa pe exploratori să reintre în navă ignorând măsurile de securitate necesare, încălcând astfel toate procedura stabilită.

Dar trebuia să fie corectă. În afară de Ash, Dallas şi Lambert de asemenea nesocotiseră reglementările cele mai elementare cerând

cu insistenţă intrarea în navă. Pe de-o parte, viaţa lui Kane era miza acestei partide. Dacă Ash s-ar fi supus directivelor ei şi nu le-ar fi îngăduit să pătrundă, Kane ar mai fi fost în viaţă? Sau ar fi fost o statistică în plus în jurnalul de bord? Această ipoteză ar fi scutit-o de un moment dificil; când îl va privi în faţă pe Kane în ziua în care va ieşi din comă şi-i va explica cu tact, dar sincer, de ce îi refuzase, lui şi celorlalţi intrarea. Ash remarcă expresia şi păru preocupat.

— O problemă?

— Nu, zise ea, îndreptându-se. Deci asta-i situaţia. Ce-nseamnă asta? Deci ce e cu noi? Cu creatura asta?

— O interesantă combinaţie de elemente şi de structură o face practic invulnerabilă în ceea ce o priveşte.

— Exact aşa văd şi eu lucrurile, confirmă ea. Deci rezultatele tale sunt juste! (El păru îndurerat.) Iartă-mă. Deci creatura este invulnerabilă. De asta nu m-ai ascultat când le-ai dat drumul înăuntru?

Ca întotdeauna, ofiţerul ştiinţific nu vru să muşte momeala. Când răspunse, faţa lui nu-i trăda nici un resentiment.

— M-am supus ordinului direct al căpitanului, îţi aminteşti?

Se căzni să nu ridice vocea, amintindu-şi în ultimul moment că Ash nu asculta decât de raţiune.

— Când Dallas şi Kane sunt afară, eu sunt ofiţerul şef. Şi în această calitate, eu comand până la întoarcerea unuia dintre ei.

— Da, desigur. Am uitat, asta e tot. Greşeala mea este datorată emoţiei momentului.

— Lasă prostiile. (Îşi mută privirea pe pupitru.) Emoţiile nu te-au făcut niciodată să uiţi.

Din nou, el suportă privirea ei acuzatoare.

— Crezi că ştii totul despre mine? Voi toţi! Eşti atât de sigură că ştii exact genul de persoană care sunt eu. Să-ţi spun ceva, Ripley. Când am deschis sasul interior ştiam foarte bine gravitatea gestului meu. Da! Dar când e vorba să-ţi aminteşti cine comandă, când… sunt şi eu predispus la căderi ale memoriei, ca toată lumea. Memo-

ria mea este excelentă, dar nu infailibilă. Chiar şi un creier mecanic ca acela al Mamei poată să piardă calea unei informaţii.

Uitare, desigur, îşi zise eu. Dar o uitare selectivă. Cu toate astea, poate că Ash a spus adevărul. Ar fi mai bine să caute să nu-şi mai insulte colegii. Deja, în privinţa lui Parker şi a lui Brett, nu se putea spune că o aveau la inimă… şi acum, cu Ash, era cât pe-aci să-şi facă un duşman.

Dar nu putea să scape de bănuieli. Îşi dorea chiar ca Ash să se înfurie.

— Ai făcut în aşa fel încât să uiţi şi legea de bază a specialităţii tale: carantina. O lege înfiptă în capul ofiţerilor din şcoala de pilotaj.

— Nu! (În sfârşit! se gândea ea. Iată un expozeu căruia putea să-i dea crezare.) Nu am uitat, spuse Ash.

— Înţeleg. Nu ai uitat. Numai că ai făcut cum te-a tăiat capul şi nu ţi-a păsat.

— Te gândeşti că am făcut-o cu inima uşoară? Că n-am luat în considerare consecinţele posibile ale gestului meu?

— Nu, Ash. Nu m-am gândit la asta.

Nici de data asta nu răspunse la provocare.

— Nu mi-a plăcut în mod deosebit să iau această hotărâre, dar mi-am dat seama că nu aveam cum să acţionez altfel, explică el calm. Ce-ai fi făcut cu Kane în locul meu? Singura lui şansă de a rămâne în viaţă era punerea lui sub îngrijirea „autodocului". Starea lui generală a fost stabilizată. Şi înclin să cred că, altfel, Kane nu ar fi primit la timp tratamentul antiseptic şi hrănirea intravenoasă.

— Te contrazici, Ash, cu un minut în urmă afirmai că-şi datora viaţa creaturii, nu maşinii.

— Creatura pare să contribuie la această ameliorare, dar în atmosfera şi mediul lui Kane. Nu aveam cum să aflăm ce i-ar fi făcut în exterior. Aici, putem să-l supraveghem în permanenţă şi să luăm măsuri imediate în cazul în care vietatea s-ar arăta duşmănoasă cu el. Dacă i-am fi lăsat în sas, dificultăţile noastre ar fi fost mult mai

mari. Fără să mai punem la socoteală că am primit un ordin direct şi peremptoriu.

— Vrei să spui că în orice împrejurare nu vei lua în seamă ordinele mele şi nu-l vei asculta decât pe Dallas? Fără să-ţi pese de situaţie?

— Vreau să spun că un căpitan este un căpitan, iar faptul că se găsea de cealaltă parte a sasului şi nu în interior nu era un motiv suficient pentru mine pentru a nu lua în seamă hotărârile sale.

Un astfel de răspuns o revoltă ca şi poziţia pe care trebuia s-o apere.

— Negând procedura de punere în carantină, ne puneai pe toţi în pericol, nu numai pe Kane!

Ash programă un nou chestionar pe tabulator, citi cu solemnitate informaţiile furnizate. În sfârşit luă cuvântul fără să o privească pe Ripley.

— Continui să găseşti că am făcut-o cu inima uşoară. Poate că am compromis securitatea tuturor. Dar ştiu un lucru: cei care fac regulile şi principiile le inventează în confort, departe de condiţiile reale în care aceste reguli imperative ar trebui să fie aplicate. Într-o situaţie critică, nu trebuie să ne bazăm decât pe gândurile şi sentimentele proprii. Aşa am făcut eu. Aşa văd eu lucrurile cât timp creatura nu are un comportament ameninţător faţă de unul dintre noi. Aceasta se poate întâmpla mai târziu, caz în care ea trebuie să facă faţă a şase persoane gata de orice. Nu se va petrece ca şi cu Kane, care nu-şi închipuia o astfel de păţanie. Sunt gata să-mi asum acest risc pentru salvarea vieţii lui.

— N-am nimic cu sentimentele personale, zise Ripley ridicându-se. Vreau să ştii că nu ai nici dreptul nici autoritatea de a ne impune viziunea personală. Poate că riscul pe care-l întrezăresc eu nici nu te priveşte.

— Nu are nici o importanţă acum. Kane este la bord… şi viu. Evenimentele ulterioare vor decurge din această realitate, nu din

alternativele trecute. Discutarea lor este o pierdere de timp.

— Deci este ultimul cuvânt în calitate de ofiţer ştiinţific? Nu e chiar ce este stipulat în manual.

— Te repeţi, Ripley. De ce? Să mă provoci? Am relatat singur acţiunile mele în cartea de bord şi mă voi supune judecăţii Companiei. Da, iată poziţia mea oficială. Aminteşte-ţi totuşi că preocuparea fundamentală a ştiinţe; este protejarea vieţii umane. Nu mă voi împotrivi niciodată acestei legi.

— Cu siguranţă, dar părerea pe care o ai despre ce-i mai bine pentru viaţa umană poate să difere de a altuia.

Dintr-un motiv necunoscut, aceste cuvinte îl făcură să se întoarcă brusc la Ripley, pe când provocările precedente ale acesteia nu-l atinseseră.

— Îmi iau responsabilităţile de ofiţer ştiinţific în serios ca şi dumneata. Cred că ar fi de ajuns. M-a obosit povestea aceasta. Dacă vrei să formulezi o anumită acuzaţie, încredinţeaz-o lui Dallas. Dacă nu… (se aplecă pe instrumentele lui), fiecare cu treaba lui.

— Cum doreşti.

Ripley plecă spre coridor… tot nemulţumită. Dar n-ar fi ştiut să spună de ce. Răspunsurile lui Ash păreau valide şi raţionale. Era greu să le respingă. Dar nu asta o frământa.

Faptul că a deschis sasul implica mai mult decât o simplă infracţiune. Acest gest nu se potrivea cu personalitatea ofiţerului ştiinţific, chiar contrazicea demonstraţiile sale de profesionalism. Ea-l cunoştea de puţin timp, dar până la acest incident, el lăsase să se înţeleagă că pentru el manualul era sfânt.

Ash susţinea că se comportase astfel doar pentru salvarea unui om. Iar ea apărase teza oficială. Greşise. Kane ar fi fost de acord?

Se îndreptă spre pasarelă, nedumerită. Fragmente de coincidenţe i se îmbulzeau în cap, încercând să se adune într-un tablou logic.

Pe *Nostromo* nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. Să aştepte ca Parker şi Brett să repare defecţiunile şi să se roage pentru o îmbunătăţire a stării lui Kane.

Pe pasarelă, Lambert îl distra pe Jones motanul cu o sfoară. Era un motan inteligent, capabil de surprize. Câteodată, îi revenea sarcina să întreţină moralul oamenilor. Aceştia păreau să fie încântaţi să-l vadă ţopăind şi apucând sfoara albă.

Lambert numea jocul ăsta: alintarea motanului. Foarte conştiincios, făcea tot ce putea să-i smulgă navigatorului un zâmbet. Oamenii sunt atât de solemni câteodată. Era o funcţie anevoioasă pentru un motan; dar el nu renunţă, tot gândindu-se la un şoarece dolofan.

— Ce părere ai? zise Brett privindu-şi colegul.

Parker ajustă un control, şterse sudoarea care i se scurgea pe frunte.

— E aproape. Încă o jumătate de grad şi va fi la fix. Ripley ar trebui să fie satisfăcută.

— Tu nu ştiai? întrebă Brett hârâind. Ripley nu poate fi satisfăcută!

De după ecranul de intrare pe care lucra se auziră şuierături şi pârâituri.

Parker se uită la difuzorul tăcut şi mârâi.

— Dacă nu primim o primă grasă după toate astea, eu mă plâng. Am câştigat o plată dublă. Să-i zică primă de risc! De data asta, Compania ar face bine să ne plătească bine, de nu, plecăm la Ghildă. Nu ne mai murdărim mâinile degeaba.

— Păi, accentuă Brett. Plombarea numărului 3 ar trebui să ţină.

Parker scormoni într-un compartiment de plastic, scoase un minuscul cub întunecat, colorat cu verde şi roşu pe faţa superioară şi se uită la difuzorul inofensiv…

Ritmul era primitiv, nu prea studiat, iar sunetul îşi pierduse cu timpul precizia. Dar lui Dallas nu-i păsa. Se întinse şi absorbi muzica de parcă ar fi ascultat-o pentru prima oară. Bătea din picior cadenţa melodiei.

Intercomul făcu să se audă de trei ori apelul electronic. Cu un oftat de resemnare, stinse muzica şi comută intercomul.

— Aici, Dallas.

— Ash. Cred că ar trebui să te uiţi la Kane. S-a întâmplat ceva!

Dallas se ridică. Ash nu părea îngrijorat, ceea ce era un semn bun. Dar părea nerăbdător, ceea ce nu prea era bine.

— Serios?

— Interesant.

— Vin acum.

Se uită o clipă la magnetoscop, apoi se dezmetici. Ash spusese „interesant". Acest termen putea da naştere multor interpretări, nu neapărat bune. Dar era totuşi mulţumit că Ash nu spusese că „execul" murise.

Deci Kane era încă în viaţă… dar într-o situaţie „interesantă". Ofiţerul ştiinţific nu făcuse referire la Kane, ci la alt fenomen.

Dallas îl găsi pe Ash în afara infirmeriei cu nasul lipit de geam.

— Ce s-a întâmplat? zise Ripley apărând de la celălalt capăt al coridorului. Am auzit un apel pe un difuzor branşat.

— Ascultai?

Dallas o măsură curios. Ea se strâmbă.

— Altceva nu e de făcut pe navă. De ce? Există vreo obiecţiune?

— Nu. Întrebam şi eu. (Se uită prin geamul gros la „autodoc". Cum nu observă nimic deosebit, i se adresă lui Ash:) Aşadar?

— Kane! Priveşte-l atent. În întregime.

Dallas îşi concentră atenţia asupra lui Kane, îi cercetă corpul şi reobservă ce voia să-i arate Ash. Adică nu văzu nimic.

— Creatura a plecat!

O rapidă inspecţie a infirmeriei prin geam nu dădu nici un re-

zultat. Kane zăcea pe platformă. Pieptul se ridica şi cobora în mod regulat. Părea să respire normal şi fără efort în ciuda dispariţiei vietăţii. Faţa-i era acoperită de puncte negre.

— Străinul a depus ceva pe el? zise Dallas scârbit.

— Nu.

Ash înclina spre o ipoteză pozitivă, iar Dallas îşi dorea să-l creadă. Neapărat. Oricum, dosarul de bord al ofiţerului ştiinţific zicea că ofiţerul ştiinţific era cel mai chibzuit.

— Sunt amprente, nu bube. Cred că sunt amprentele ventuzei, adăugă Ash. În rest, Kane nu arată a fi suferit în urma acestei experienţe.

— Experienţă care poate că nu s-a terminat, interveni Ripley. Uşa infirmeriei este blindată. Creatura e înăuntru.

Voia să inspire încredere deşi frica pusese stăpânire pe ea. Creatura înfiorătoare o paraliza doar când se gândea la ea.

— Nu putem să deschidem uşa, zise Ash gânditor. În nici un caz nu trebuie să o lăsăm să scape prin navă.

— Absolut de acord, zise Ripley inspectând podeaua infirmeriei. N-avem cum s-o prindem sau s-o ucidem de la distanţă.

— Când am încercat să o desprindem de faţa lui Kane, interveni Dallas, am tăiat-o şi rănit-o. Poate că dacă nu-i mai facem rău, nu va opune rezistenţă. Ar fi mai bine să încercăm s-o capturăm.

Îi surâse ideea unei măriri a salariului, sau a unei avansări. Dând cu ochii de corpul lui Kane, roşi vinovat. Ripley se cutremură la gândul de a porni în urmărirea vietăţii.

— N-aveţi decât s-o căutaţi dacă aşa vreţi. Eu stau la uşă.

— Sunt de părere că merită osteneala, zise Ash dezlipindu-se de geamul despărţitor. Este un specimen unic. Cu siguranţă va fi nevoie să-l capturăm viu şi intact.

Apăsă pe tasta de comandă pentru deschiderea uşii. Infirmeria era locul adecvat pentru un lucru atât de neobişnuit. Pereţii aveau blindaj dublu, iar datorită sasurilor, era compartimentul cel mai er-

metic al lui *Nostromo.*

Blindajul lunecă silenţios pe câţiva centimetri. Ash se uită la Dallas care dădu din cap. Ash mai apăsă pe comandă şi uşa se urni. Acum era destul loc pentru un om. Dallas intră primul, urmat de o Ripley neîncrezătoare. La urmă venea Ash, care închise degrabă.

Stăteau în picioare nemişcaţi, pândind cel mai mic semn, cea mai neînsemnată prezenţă. Dallas fluieră uşor pentru a ademeni vietatea.

Privind în jur, înaintă spre un ungher care ar fi constituit o excelentă ascunzătoare. Dar o privire rapidă nu dezvălui decât nişte flacoane, toate puse în ordine. Dacă aveau de gând să captureze creatura aveau nevoie de nişte obiecte solide. Cu mâinile goale nu vor izbândi. Dallas luă primul obiect care-i fu la îndemână – un lighean de oţel. Reluându-şi căutările, îşi zise că nu-i era greu creaturii să treacă prin arma asta improvizată. Dar contactul cu oţelul rece în mâini era totuşi reconfortant.

Ash inspectă extremitatea opusă a infirmeriei. Iar Ripley începu să se simtă ridicol în faţa uşii. Deşi temătoare, făcu câţiva paşi înainte, şovăi, apoi se hotărî să privească sub platforma pe care era întins Kane, gândind că vietatea se agăţase acolo. Cu toţi muşchii încordaţi, gata să sară înapoi la cel mai mic semn suspect.

Nu fu deloc mulţumită că nu găsi nimic.

Se ridică oarecum uşurată, trecu în revistă locurile care nu fuseseră cercetate. În mişcarea pe care o făcu, atinse un panou. Un corp solid şi ţeapăn îi căzu pe umeri. Întoarse ochii şi dădu peste nişte degete scheletice şi cabuşonul cenuşiu al unui ochi.

Un urlet de groază îi ieşi din gât. Cu pântecele strânse într-o convulsie de scârbă, se zbătu frenetic. Creatura se răsturnă greoaie pe punte şi rămase nemişcată.

Dallas şi Ash se repeziră spre ea.

Cei trei oameni se holbau la forma strânsă pe podea. Degetele sale erau chircite, osoase, precum falangele unui mort. Numai umă-

rul degetelor, coada şi ochiul lipsit de lucire, gol, alungau această iluzie.

Ripley îşi ştergea, isterizată, cu mâna dreaptă umărul pe care căzuse vietatea, ca pentru a scăpa şi de amintirea acelei clipe. Atât de tare îi bătea inima încât începuse să sughiţe.

Luându-şi inima-n dinţi, apropie un picior de creatură şi-i dădu un şut. Nici o mişcare, nici împotrivire din partea acesteia. Pielea parcă-i era uscată şi contractată. Ripley îi mai dădu un picior vietăţii care se răsturnă. Tubul musculos zăcea în palmă, aproape complet retractat.

— Cred că a murit, fu de părere Dallas. (O mai studie un moment, apoi se uită la Ripley.) Ţi-e rău!

Ea înghiţi cu greu.

— Nu. Nu mi-a făcut nimic. Cred că era moartă înainte de a cădea pe mine.

Se duse în camera mică pe care o inspectase Dallas şi reveni cu un forceps. Prinse degetele şi puse vietatea în ligheanul pe care-l ţinea Dallas. Merseră la o masă pe care o aşezară. Ash îndreptă o lumină crudă asupra vietăţii.

— Priviţi ventuzele, zise el indicând cu o sondă o serie de găuri mici şi adânci împrejmuind „palma" creaturii. Nu e de mirare că nu am reuşit s-o desprindem de faţa lui Kane. Era imposibil având în vedere ventuzele acestea, falangele şi coada încolăcită pe gât.

— Unde e gura?

Dallas încerca să scape de vederea ochiului unic. Chiar şi mort, aceasta păstra un fel de atracţie hipnotică.

— Trebuie să fie acest organ, tubul acesta care s-a introdus în gâtul lui Kane. Oricum, nu a dat semne de alimentare.

Cu ajutorul sondei, întoarse creatura pe cealaltă parte. Cu forcepsul, trase cu putere de tub pentru a-l extrage din palmă. Când partea dinăuntru a tubului ieşea, îşi schimba culoarea.

— Se întăreşte în contact cu aerul. (Ash puse forma sub un fel de

radar. Ajustă controalele şi răspunsurile se înscriseră pe ecran.) S-a sfârşit, îi informă el. Creatura aceasta a murit. Nici un semn de viaţă. Nu ştim mare lucru despre ea, dar tot putem să determinăm când este în viaţă şi când este moartă.

Ripley dădu din umeri.

— Cu atât mai bine. Să scăpăm acum de ea.

Ash căscă ochii.

— Glumeşti, desigur?! Foarte nostim.

Ea făcu „NU" din cap.

— Sunt cât se poate de serioasă!

— Dar trebuie s-o luăm cu noi, zise Ash. Este primul nostru contact cu o asemenea creatură. Aşa ceva nu avem în arhive. Trebuie întreprinse tot soiul de experienţe pe acest cadavru!

— Bine, răspunse ea. Fă testele, apoi arunc-o!

— Nu, nu. Aceste experienţe necesită sprijinul unui laborator biologic complet echipat. Aici mă pot ocupa doar de amănunte superficiale, cum ar fi structura şi compoziţia. Nu pot întreprinde studiul evoluţiei sale, de exemplu. Cum să lepădăm ca pe un gunoi una dintre cele mai fantastice descoperiri xenologice din ultimii zece ani! Protestez personal în calitatea mea de ofiţer ştiinţific. Kane ar fi fost de acord cu mine!

— Chestia asta a vărsat acid, a făcut o gaură prin toată nava, sau aproape! i-a întoarse Ripley. Dumnezeu ştie cum vor evolua evenimentele acum, după ce a murit.

— Ea nu a făcut de fapt nimic, se împotrivi Ash. Acidul este probabil absorbit de celulele moarte, devenind inert. Creatura nu a făcut nici un rău.

— Nu încă.

Ash se uită implorator la Dallas.

— Nu a făcut nici o mişcare, nu a rezistat în nici un fel când am sondat-o pe toate părţile, inclusiv ochiul. Aparatele ne asigură că este moartă de-a binelea şi cred că sunt în măsură să afirm că nu

este un zombi. Dallas, trebuie să păstrăm acest specimen!

Căpitanul nu răspunse, aşa că Ash îşi continuă argumentarea:

— Fie şi dintr-un singur motiv. Dacă noi nu vom reuşi să-l reanimăm pe Kane, echipa medicală care se va ocupa de el va avea nevoie să studieze creatura care l-a cufundat într-o astfel de comă. A scăpa de ea ar însemna a scăpa prilejul de a afla secretul care l-ar salva pe Kane.

— Eşti ofiţerul ştiinţific, zise în cele din urmă Dallas. Este departamentul tău, hotărârea îţi aparţine.

— Ne-am înţeles, zise Ash fără să-şi ascundă satisfacţia. Aceasta nu are cum să renască. Nu mai prezintă nici un pericol.

— Aşa s-o fi gândit şi Kane, mormăi Ripley. (Dallas o fulgeră cu privirea şi ea îşi întoarse ochii.) Viitorul monstrului este asigurat, adăugă ea arătând platforma medicală. Ce e cu Kane?

Ash se îndreaptă spre aşternut. Îl examină sumar pe „exec" şi studie cu grijă semnele de sugere, vizibilă pe faţă. După aceea, activă instrumentele pupitrului; „autodocul" începu să toarcă încet. Pe ecranul de citire se înşirau cifre.

— Are febră.

— Grav?

— Nu. Nu-i primejduieşte sistemul. Maşina va avea grijă să-i coboare temperatura. Este tot inconştient.

— Asta se vede!

Ash se întoarse spre necruţătoarea sa colegă.

— Nu neapărat. Ar putea dormi, ceea ce ar fi cu totul altceva.

Ripley vru să răspundă, dar Dallas i-o tăie nervos:

— Terminaţi odată cu cearta!

Ca şi cum n-ar fi avut destule probleme, mai trebuia să aibă de-a face şi cu tensiunea care domina între membri echipajului. Ţinând seama de evenimentele care se năpustiseră asupra lor, asemenea conflicte nu-l mirau. Dar nu putea tolera decât strictul minim. Un antagonism declarat trebuia înăbuşit cu orice preţ de la început. Nu

avea timp de pierdut cu toanele lor.

Pentru a-i face să mai uite de neînțelegerea lor, deplasă discuţia spre Kane.

— Inconştienţă şi uşoară febră. Altceva?

— Nimic, răspunse Ash aplecându-se spre ecran. Organele vitale lucrează normal.

— Pronostic pe termen lung?

Ofiţerul ştiinţific ezită.

— Nu sunt medic. *Nostromo* nu este o unitate destul de importantă pentru a-şi permite să aibă un medic.

— Ştiu. Dar cel mai apropiat de aceste chestiuni eşti tu. Vreau doar o părere. Nu va fi înscris în jurnalul de bord.

Dallas îl privi pe Kane, întins pe aşternut. Kane – prietenul lui…

— Nu vreau să par exagerat de optimist, spuse încet Ash. Dar după starea sa actuală şi după ce-mi spun aparatele de supraveghere, cred că va scăpa.

Dallas mormăi.

— Destul. Nu pot să cer mai mult.

— Sper că ai dreptate, adăugă Ripley. Suntem uneori în dezacord, dar mă rog cerului să ai dreptate.

Ash ridică din umeri cu modestie.

— Îmi doresc să pot face mai mult pentru el. Din păcate nu sunt medic! Este uşor să extrapolezi la nesfârşit, despre soarta acestei creaturi, dar nu pot da ordinatorului nici un caz precedent la care să se refere. Nu ne rămâne decât să aşteptăm manifestarea asupra lui Kane a unor rezultate tangibile ale acestei acuplări bucale. Abia atunci ar putea ordinatorul să preconizeze un tratament. (Ash păru deodată dezamăgit.) Mi-aş dori să fiu calificat din punct de vedere medical. Nu-mi place deloc să depind de maşini.

Ripley fu surprinsă de o asemenea ieşire.

— E prima oară când te aud denigrând o maşină, Ash!

— Nici o tehnologie nu este perfectă. Ar trebui să fie mai suple.

Avem nevoie de toate facilităţile unui spital aici şi nu doar de acest „autodoc”. Acesta nu este programat pentru a rivaliza cu acest… acest străin. Rezolvarea problemei depăşeşte desigur capacităţile sale. Ca toate maşinile, „autodocul” nu este efectiv decât în limitele stricte impuse de informaţiile sale memoriale. Da, aş fi vrut să cunosc mai mult din medicină.

— E prima oară, întări Ripley, şi când te aud exprimând un sentiment de inadecvare.

— Dacă ştii mai puţin decât ar trebui în împrejurări precise, eşti nesigur. Nu văd cum te-ai simţi altfel. (Se uită la Kane.) Sentimentul care mă încearcă este amplificat când universul mă pune în prezenţa unei entităţi radical necunoscute. Nu posed cunoştinţele suficiente pentru a lupta, şi mă simt neputincios.

Cu ajutorul forcepsului, transferă creatura într-o mare fiolă transparentă şi apăsă pe un buton situat pe capsula care o astupă. O lumină galbenă invadă tubul. Ripley urmărise cu interes acest test. Aproape că se aştepta ca vietatea să dezintegreze fiola şi să sară pe prima figură. În sfârşit, convinsă că nu-i mai putea face nici un rău, decât în coşmar, se îndreaptă spre ieşire.

— Nu ştiu ce credeţi voi, zise ea peste umăr, dar eu aş bea o cafea.

— Excelentă idee, aprobă Dallas, întorcându-se spre Ash. Te descurci fără noi?

— Vrei să spui, împotriva acesteia? (Arătă creatura închisă în cuşca transparentă.) Sunt om de ştiinţă. Asemenea fenomene îmi stârnesc curiozitatea, nu pulsul. Va fi bine, nu-ţi face griji. Dacă mai aflu ceva sau dacă starea generală a lui Kane se schimbă uşor, te voi chema imediat.

— Ne-am înţeles, zise Dallas. (Apoi, către Ripley:) Hai să bem cafeaua aia.

Uşa blindată a infirmeriei glisă tăcută în urma lor. Cele două siluete se îndepărtară în direcţia pasarele, lăsându-l pe Kane în grija

„autodocului”, şi pe acesta în grija lui Ash.

CAPITOLUL 8

Cafeaua le desfătă stomacul, nu creierul. În jurul lor, *Nostromo* funcţiona, nepăsător la soarta Străinului al cărui corp neînsufleţit se odihnea într-un borcan. Prin pasarelă pluteau mirosuri familiare.

Dallas recunoscu unele dintre ele, caracteristice anumitor membri ai echipajului. Departe de a bănui pe cineva, amuşină de două ori în semn de complicitate. Deodorantele nu erau excepţionale pe o navă de mărimea lui *Nostromo.* Închişi ani-lumină în cochilia lor de metal, eroii noştri, având alte griji mai importante, nu se sinchiseau de efluviile vecinilor.

Ripley îşi păstrase înfăţişarea îngândurată.

— Ce te necăjeşte? Tot la hotărârea lui Ash te gândeşti! Nu-ţi place deloc că ne-a lăsat să intrăm?

— Cum ai *putut* să-i îngădui să ia o asemenea iniţiativă? răspunse Ripley cu vehemenţă.

— Ţi-am spus-o deja, explică Dallas cu răbdare. Eu am hotărât să-l introducem pe Kane… nu… te referi la specimenul pe care am hotărât să-l păstrăm?

— Da, confirmă ea cu însufleţire. Acum e prea târziu să mai discutăm despre aventura cu sasul. Poate că m-am înşelat. Dar să mai păstrăm chestia asta la bord, moartă sau vie, după cele ce i-a făcut lui Kane!

El încearcă să o liniştească.

— Nu ştim dacă i-a făcut ceva rău, în afară de faptul că l-a doborât. După instrumentele medicale, starea lui e normală. În privinţa păstrării creaturii la bordul lui *Nostromo,* eu nu-s decât pilot aici. Sarcina mea se referă la bunul mers al navei.

— Eşti căpitanul.

— Este un titlu care nu înseamnă nimic în anumite situaţii specifice. Parker poate să mă-nveţe lucruri în materie de inginerie. Iar în

problemele de resortul departamentului ştiinţific, Ash are ultimul cuvânt.

— Cum se face? întrebă Ripley dintr-odată, mai degrabă curioasă.

— Ca de obicei. Sunt ordinele Companiei. Citeşte-ţi manualul.

— De când e-n vigoare procedura aceasta?

— Haide, Ripley, făcu exasperat căpitanul. Asta nu-i navă militară. Ştii foarte bine că procedura standard constă în a face ceea ce ni se spune să facem. Acest principiu include independenţa diferitelor departamente, ca şi cel ştiinţific. Dacă nu i-aş da crezare, n-aş fi acum aici cu tine.

— Despre ce-i vorba? Speranţa într-o primă dispare în faţa spectrului unui om mort?

— Dar ce-ţi trece prin cap? Nu există primă oricât de mare care să compenseze viaţa lui Kane. Acum e prea târziu. Suntem aici, iar povestea asta s-a întâmplat. Ascultă, nu-ţi face griji pentru mine, da? Eu nu fac decât să duc încărcătura pentru a-mi asigura subzistenţa. Dacă voiam să fiu un adevărat Explorator, cu orice preţ, mă angajam în Corpul Frontierelor. Gloria… nu, mulţumesc. Nu-i de mine. Vreau să fac în aşa fel încât ofiţerul meu executant să supravieţuiască şi să rămână alături de mine.

Ripley rămase tăcută pentru câteva minute. Când vorbi, în vocea ei nu mai era nici o urmă de amărăciune:

— Aţi fost împreună pe multe zboruri?

— Destule, ca să ne cunoaştem, răspunse Dallas, pe un ton egal, cu ochii fixaţi pe pupitru.

— Şi Ash?

— Iar începi? (Oftă. N-ai cum să scapi, îşi zise.) Ce vrei să ştii?

— Acelaşi lucru. Spuneai că-l cunoşti bine pe Kane. La fel şi pe Ash? Ai mai navigat cu el?

— Nu. (Gândul ăsta nu prea-l necăjea pe căpitan.) E prima oară. Eu am făcut cinci transporturi – lungi şi scurte – cu încărcături de

tot felul, cu un alt ofiţer ştiinţific. Pe neaşteptate, cu două zile înainte de a pleca de pe Thedus, l-au înlocuit cu Ash.

Ea-l privi ca şi cum i-ar fi dat dreptate.

— Şi ce-i cu asta? sări el. Pe bătrânul meu maistru principal nu l-au înlocuit cu tine?

— Nu am încredere în el.

— Se vede de la o poştă. Eu, drept să-ţi spun nu am încredere în nimeni.

Este timpul, îşi zise el, să schimbăm subiectul. Până acum, Ash îi păruse competent, deşi un pic jenat că făcea parte din acest echipaj. Dar nu putea fi vorba de prea multă intimitate şi promiscuitate în călătoriile interplanetare, pe timpul cărora, din motive evidente, echipajele stăteau mai mult în hipersomn, cu excepţia manevrelor de plecare şi de sosire. Atâta timp cât Ash îşi făcea treaba corect, Dallas nu avea ce să-i reproşeze în legătură cu purtarea lui. Şi în plus nu avusese prilejul să-i pună la îndoială competenţa.

— Cât timp ne mai iau reparaţiile? o întrebă.

Ea se uită la cronometru, făcu o evaluare.

— Ar trebui să fie aproape gata. Fac desigur ultimele verificări.

— De ce n-ai spus mai devreme?

— Cred că mai au mici probleme, altfel ne-ar fi anunţat ei. Ascultă, crezi că vreau să-l desconsider pe Ash?

— Nu. Ce probleme mai au?

Ea mai ceru un supliment de informaţii de pe tabulator.

— Nu avem încă lumină pe punţile B şi C. Sondoarele au explodat şi e nevoie de înlocuirea lor.

— N-am de gând să mă plimb pe punţile B şi C! Ştiu cum arată. Altceva?

— Sistemele de energie complementară au sărit imediat după aterizare. Ştii ce necazuri au avut cu secundarele.

— Dar motoarele principale sunt în stare bună? (Ea dădu din cap). Păi, chestia cu motoarele de rezervă n-are importanţă! Putem

decola şi fără ele. Ne băgăm în congelatoare şi ne cărăbănim.

— Crezi că e bine? Adică… să decolăm fără motoarele de sprijin?

— Poate că nu. Dar vreau să plec de pe planeta asta, şi acuma vreau! Am executat cercetarea semnalului şi n-avem pe cine să salvăm aici decât pe Kane. E treaba altei expediţii, echipată corespunzător, să cadrileze lumea asta şi să viziteze epava. Nu suntem plătiţi pentru asta. Suntem supuşi unor directive draconice. M-am săturat. Hai să plecăm odată!

Se instalară la pupitre. Kane şi entitatea străină fură uitate deocamdată. Toate problemele anexe, amânate. Importantă era acum procedura de întoarcere în spaţiu. Formară instantaneu o unitate, un tot organic. Certurile şi părerile personale dispărură în faţa dorinţei, mult timp reţinută, de a se întoarce în imensitatea strălucitoare şi deschisă a cosmosului.

— Motoarele principale activate, raportă Ash, care-şi părăsise laboratorul pentru aş relua postul pe pasarelă.

— Verificat, confirmă Lambert.

— Secundarele tot nu funcţionează, domnule.

Ripley se încruntă în faţa lectorului de putere situat pe consola ei suspendată.

— Da, ştiu. Navigator, suntem în poziţie?

— Calculele de punere pe orbită – integrate, spuse Lambert ascultându-şi consola. Mă ocup de coordonatele rafinăriei acum. O secundă. Gata!

Ea îndesă un şir de butoane. Rânduri de numere se lungeau pe ecranul agăţat deasupra lui Dallas.

— Nu-i rău. Corectăm cursa cu mai multă precizie când vom fi sus, dacă va fi nevoie. Fiţi gata pentru decolare.

Înfăşurat în vârtejuri de praf, *Nostromo* prinse a vibra. Un vâjâit grozav crescu peste măsură. Tunetul acestei maşini făcută de mâna

omului cuprinse peisajul de lavă şi coloanele de bazalt.

— Gata, zise Ripley.

Dallas îl privi pe Ash.

— Cum se comportă nava?

— Totul este corect. Pentru cât timp, nu ştiu, zise ofiţerul studiind indicatoarele.

— Până ajungem pe orbită ar fi de-ajuns, replică Dallas apăsând pe intercom. Parker, cum stau lucrurile pe-acolo? Putem decola fără a avea toată puterea?

Dacă nu puteau depăşi gravitaţia acestei planete doar cu motoarele principale, Dallas o ştia prea bine, trebuia să utilizeze hiperpropulsia. Dar o secundă sau două de hiper-propulsie erau de ajuns să-i scoată din acest sistem solar. Ar însemna să se facă o recalculare a coordonatelor tridimensionale şi să se piardă un preţios timp de veghe pentru a reajunge la încărcătură. Or, timpul de veghe se calculează în oxigen. Minutele reprezintă litri de aer. *Nostromo* putea continua reciclarea micilor provizii de aer aruncate de aparatul lor respirator. Când plămânii lor vor refuza să absoarbe oxigenul viciat, se vor vedea obligaţi să se întoarcă la congelatoare, chiar dacă nu vor regăsi rafinăria.

Dallas se gândea la gigantica uzină care-şi continua liniştită drumul, dând târcoale acestei mici lumi şi încerca să-şi imagineze cât timp le-ar trebui pentru a o rambursa, în caz că ar abandona-o.

Răspunsul lui Parker, nu neapărat încurajator, fu străbătut de o undă de speranţă.

— Nu se prezintă prea rău pe la noi. Dar nu uita că am făcut doar o cârpeală. Avem nevoie de echipamentul unui şantier pentru o treabă ca lumea.

— Va ţine propulsia?

— Musai, de nu, ne prind turbulenţele ascendente. Celulele noi ar putea să explodeze… mai mult nu pot să facă. N-o să mai apucăm să le reparăm.

— Aşa că luaţi-o încet, adăugă Brett din scaunul său de comandă a mâinilor.

— Am înţeles, vom fi atenţi. Eu vă cei doar să atingem gravitaţia zero. După aceea intrăm în hiper-propulsie până la Sol. Atunci pot să se dezintegreze celulele astea afurisite. Dar până nu ieşim din atmosfera asta, să nu sară, de-ar fi să le ţineţi cu mâinile.

— Facem ce putem, zise Parker,

— Bine. Pasarela terminat! (Dallas se răsuci spre „principalul" de pe *Nostromo.* Ripley îndeplinea o sarcină dublă din cauza absenţei lui Kane.) Ridică-ne la o sută de metri altitudine şi strânge trenurile de aterizare. Mă ocup eu de menţinerea lui *Nostromo.*

— Urcare la o sută de metri, înregistra Ripley pe pupitrul ei.

Bubuitul se amplifică în exterior atunci când remorcherul se desprinse de suprafaţa pârjolită. Nava se balansă la o sută de metri deasupra solului, furtuna învolburând praful sub burta ei. Pilonii masivi care-o susţineau se repliară încet în compartimentele lor metalice.

Un şoc surd traversă pasarela, confirmând ceea ce ordinatorul imprimase pe console.

— Suporturi retractate, anunţă Ripley. Închid blindajele.

Plăci groase de metal glisară pe şinele lor, ferecând habitaclele trenurilor de aterizare.

— Gata, declară Ash.

— Bine! Ripley, Kane nu-i aici; intri în joc. Propulsează-ne!

Ea împinse un levier dublu pe consola „execului". Mugetul deveni asurzitor în exteriorul monstrului de metal. Uşor înclinat spre înalt, nava îşi începu cursa.

— Pornesc numărătoarea inversă de gravitaţie, zise Ripley apăsând mai multe butoane. Pornim!

Cu botul spre cer, în acceleraţie constantă, remorcherul făcu brusc un salt înainte. Pe măsură ce câştiga altitudine, curenţi atmosferici puternici băteau tot mai tare în acest cocon metalic fără să-l

devieze de pe traiectorie nici să-i zădărnicească eforturile titanice.

Lambert se uită ţintă la un anumit indicator.

— Un kilometru altitudine. Ascensiunea continuă, inserţie orbitală în cinci virgulă trei două minute!

Dacă ne menţinem fără probleme până acolo, se gândi ea.

— Pare corect, murmură Dallas urmărind două linii de extensie pe un ecran de control cu un aer de satisfacţie. Porniţi gravitaţia artificială!

Lambert împinse o manetă. Nava se cabră. Stomacul lui Dallas se răzvrăti când gravitaţia sleită a micii planete care se îndepărta fu înlocuită de-o împingere fantastică, implacabilă.

— Pornită, raportă Lambert după ce organele ei interne îşi regăsiră locul.

Ochii lui Ripley se plimbau fără răgaz de la un contor la altul. Pe un ecran de lectură apăru o uşoară divergenţă, pe care o corijă numaidecât.

— Cifre de împingere inegală. Modific vectorul acum. (Ea apăsă un comutator şi văzu cu satisfacţie că un ac lichid revenea la măsura sa normală.) Compensaţie efectuată. Se menţine corect.

Dallas începea să creadă că vor opera punerea pe orbită fără probleme, când o trepidaţie puternică se repercută din sala maşinilor până la pasarelă. Dură o clipă doar şi nu se repetă.

— Ce-a fost? strigă Dallas.

Ca un răspuns, se auzi apelul intercomului.

— Parker?

— Da, eu. Avem nişte probleme.

— Serioase?

— Motorul tribord e supraîncălzit. Apreciază şi singur.

— Îl puteţi regla?

— Glumeşti. Îl închid complet.

— Nouă compensaţie de acceleraţie inegală, anunţă solemn Ripley.

— Să ne ţii întregi până ajungem dincolo de dublu zero, îl rugă Dallas în intercom.

— Dar ce credeţi că facem noi aici? răspunse Parker. Şi puse punct conversaţiei.

O schimbare sensibilă în mugetul motoarelor se auzi şi pe pasarelă. Nici unul nu se uită la vecin, de teamă să nu-i citească în ochi frica.

Zburând puţin mai lent şi angajându-se cu greu în nişte enorme formaţii noroase. *Nostromo* îşi continua drumul spre spaţiul vid, la întâlnirea cu rafinăria părăsită pe orbită.

Contrastând cu aparentul calm care domnea pe punte, sala maşinilor era teatrul unei activităţi febrile.

Brett asuda din greu într-o conductă dereglată, dorindu-şi din toată inima să fie altundeva.

— Se schimbă ceva? întrebă Parker din exterior.

— Da. Aşa cred. Praful îneacă iar intrările. Numărul 2 se supraîncălzeşte.

— Credeam că l-am închis.

— Aşa am făcut. O fi căzut iar un ecran. Aparatele aste afurisite sunt prea sensibile.

— N-au fost create să zboare prin anumite tipuri de uragane, îl lămuri Parker pe coechipierul său. Mai pompează un minut, două– trebuie să meargă!

O a doua trepidaţie scutură pasarela. Cu toţii se uitau fix la propriile console. Dallas se gândi să cheme sala maşinilor, dar renunţă. Dacă Parker avea ceva de zis, îi spunea el.

Hai, hai, se rugă el tăcut de ei doi. *Urcaţi-ne!* Dacă Parker şi Brett puteau să menţină motoarele principale în funcţie timp de măcar două minute, se angajă să le obţină primele pe care le tot cereau. Pe tabloul lui, nivelul de gravitaţie tindea repede spre zero. Încă un

minut! implora mângâind inconştient pupitrul. Încă un amărât de minut!

Ieşind din coroana de nori, *Nostromos* străpunse vidul negru. Un minut şi cincizeci de secunde mai târziu, indicatorul de suprafaţă-gravitaţie pe consola lui Dallas căzu la zero.

Strigătele de bucurie şi de uşurare, explodară pe pasarelă.

— Am reuşit! (Epuizată, Ripley se lăsă să cadă pe spetează.) Am reuşit!

— Când ne-am zgâlţâit prima dată şi când a început glisarea, n-am crezut c-o să reuşim! exclamă Dallas. Ne şi vedeam prăbuşindu-ne pe munţi. Oricum, ar fi fost mai bine decât să folosim hiper-propulsia şi să abandonăm rafinăria!

— Nu era o problemă, zise Lambert cu seriozitate. Puteam să aterizăm din nou şi să stăm liniştiţi pe planeta asta. Atunci, baliza automată de naufragiu intra în acţiune. Intram în hipersomn aşteptând ca un alt echipaj norocos să intercepteze apelul nostru şi să vină să ne salveze.

În primul rând, să nu pomenim de prime, îşi zise Dallas. Să le facem surpriza când vom fi pe orbita terestră. Pe moment cei doi ingineri meritau cele mai calde felicitări. Deschise intercomul.

— Bună treabă aţi făcut! Propulsia merge?

— Acum că am scăpat de praf, miaună ca Jones.

În difuzor se auzi un trosnet. Dallas se încruntă, incapabil să definească zgomotul. Apoi îşi dădu seama într-o străfulgerare că Parker probabil desfăcuse o bere fără să se obosească s-o ţină mai departe de microfon.

— A fost ca o plimbare câmpenească, continuă cu mândrie inginerul. Când reglăm noi o problemă, aşa rămâne!

După această afirmaţie peremptorie urmă un gâlgâit. Canicula acestei zile de vară era copleşitoare…

— Bine zis. Bună treabă, întări Dallas. Odihniţi-vă! Meritaţi amândoi. Şi… Parker!

— Da?

— Când om ajunge în preajma Pământului şi vei coordona departamentul cu controlul de ingineri, ţine berea departe de gură!

Gâlgâitul dispăru. Satisfăcut, Dallas închise şi spuse.

— Hai să strângem mălaiul şi să ne întoarcem acasă. La garaj, Lambert!

Unghiul de ascensiune al lui *Nostromo* începu să se încline încet. Trecură mai multe minute până când se auzi un bâzâit regulat pe pupitrul navigatorului.

— Iată-l, îi informă ea. Exact unde trebuia să fie!

— Bine. (Dallas se aplecă către consolă.) Pune-ne pe şine şi să fim gata de acostare.

Instrumentele îşi fredonară muzica lor pe măsură ce remorcherul îşi ajustă cu precauţie poziţia în raport cu muntele de metal şi plastic. Ripley împinse un comutator. *Nostromo,* cu pupa înainte, înainta lent spre masa greoaie a rafinăriei.

— Poziţionat, zise ea.

— Du-ne înăuntru!

Dallas urmărea insistent un lector de distanţă cu degetele împingând un rând de butoane roşii.

— Ne apropiem. (Ripley controla două ecrane în acelaşi timp.) Distanţa diminuează. Douăzeci… cincisprezece… Pus.

Împinse o manetă. Dallas dădu drumul la butoanele roşii.

— Motoarele oprite şi propulsia principală compensată. Suntem în stabilitate inerţială. Activaţi închizătura hiper-propulsiei.

— Activată, îl informă Ripley. Suntem ataşaţi!

Activat, *Nostromo* va produce o împingere de hiper-propulsie destul de puternică pentru a trage la edec rafinăria. De acum aceasta va călători cu ei înfăşurată în această misterioasă manifestare de irealitate care făcea pe oameni şi navele spaţiale în stare să depăşească viteza luminii.

— Calculează ruta spre Pământ, ordonă Dallas. Aprinde apoi

hiper-propulsia şi adu-ne la lumină plus 4, Ripley.

— Cu plăcere.

— Rută calculată şi integrată, zise Lambert, puţin mai târziu. E timpul să ne întoarcem acasă! (Apoi, doar pentru ea:) Hai, scumpule, scoate-ne de aici!

Ripley acţionă un control principal. Minuscula planetă şi nava ei străină prizonieră pieriră de parcă nici nu existaseră. *Nostromo* atinse, depăşi viteza luminii. În jurul navei şi a rafinăriei se materializa o coroană luminiscentă. Stelele pe care le aveau în faţă se făcură albastre, cele care se aflau înapoi deveniră roşii.

Şase membri ai echipajului se îndreptau liniştiţi spre Pământ. Şase membri ai echipajului şi cineva pe nume Kane…

Se aşezară în jurul mesei popotei şi-şi sorbeau cafeaua şi ceaiul cald, după pofta fiecăruia. Atitudinile lor decontractate le oglindeau starea de spirit care, nu cu mult timp în urmă, fusese atât de rigidă. Cu picioarele atârnând pe braţele fotoliilor, îşi recăpătau pofta de viaţă.

Pe pasarelă, Lambert punea punct verificărilor navigaţiei înainte de a-şi oferi un răgaz bine meritat. Ash ajunsese din nou la infirmerie şi-şi reluase veghea lângă corpul nemişcat al colegului său.

Parker înghiţi o gură de ceai fierbinte, scoase mitocăneşte un suspin de satisfacţie şi propuse cu obişnuita-i nedelicateţe:

— Cel mai bine e să-l punem pe Kane într-un congelator ca să-i stopăm boala.

— Nu ştiu dacă frigul nu-i va altera cumva starea, îşi dădu Dallas cu părerea. Ar putea s-o agraveze. I-am intensifica răul care-l macină dacă ne-am atinge de condiţia sa actuală.

— E mai bine decât să nu facem nimic! protestă Parker, ducându-şi ceaşca la buze. Şi ce-a făcut „autodocul" până acum? Nimic! Răul care-l roade pe Kane îi depăşeşte posibilităţile, cum a zis Ash. Ordinatorul ăsta medical e conceput pentru a îngriji boli de gravi-

taţie nulă sau picioare rupte, nu o chestie ca asta. Suntem cu toţii de acord asupra acestui punct: Kane are nevoie de un tratament specializat.

— Care nu e cu putinţă, ai spus-o.

— Just. (Parker se rezemă.) Exact! D-aia zic să-l băgăm la hibernare până când un doctor specializat în maladii străine va putea să-i ia cazul în primire.

— Just, concluzionă Brett.

Ripley scutură din cap şi-l privi.

— Cum zice el ceva, mereu spui „just". Ştiai, Brett?

— Just, mormăi el.

Ea se întoarse spre inginer.

— Ce zici, Parker? Coechipierul tău e-ntotdeauna de acord cu tot ce spui şi zice: „just". Ca un papagal.

Parker îl măsură pe prietenul său.

— Mda. E modelat după mine. Ce eşti tu, papagal?

— Just.

— Ah, gura! îi scăpă lui Dallas.

Îi păru imediat nespus de rău. Aceste glume inofensive îi făceau bine, iar el trebuise să le pună capăt. De ce se purta aşa? Relaţiile dintre membri echipajului acestui remorcher erau mult mai destinse decât o permitea eticheta ierarhică. Atunci, din ce pricină se simţea el nevoit să facă pe căpitanul acuma?

Poate pentru că se aflau într-o situaţie critică şi pentru că trebuia să preia „sarcina". Era ataşat de responsabilităţile lui ca de o femeie. Împuţită treabă! În această clipă, ar fi făcut schimb cu Ripley sau Parker. Mai ales cu Parker. Cei doi ingineri puteau să se întoarcă în habitaclul personal şi să nu se sinchisească de tot ce nu-i privea direct. Cât timp aveau grijă de motoarele şi sistemele de propulsie ale navei, îi durea în cot de celelalte.

Dallas îşi zise că nu-i prea plăcea să ia hotărâri. Poate că din acest motiv comanda un vechi remorcher şi nu o navă de linie. De-

sigur că de aceea nu ceruse niciodată un alt post. În calitatea de căpitan de remorcher, îşi petrecea mai mult timp în hipersomn, visând şi luându-şi salariul la capătul călătoriei. În congelatoare nu se iau hotărâri.

Curând, se linişti, curând fiecare va putea să-şi regăsească în cutia personală confortul mult dorit. Acele vor înţepa carnea, somniferul va intra în vene şi le va îngreuna creierul, vor pluti fericiţi spre tărâmurile comatoase, unde hotărârile nu vor mai fi de resortul lor, unde surprizele macabre ale unui univers ostil nu vor mai putea pătrunde.

După ce termină cafeaua zise gânditor:

— Kane va trebui pus în carantină.

— Da. Şi noi.

Ripley păru înspăimântată. Şi era de înţeles. Vor călători spre pământ doar pentru a suporta câteva săptămâni de izolare completă, până când medicii vor fi convinşi că niciunul dintre ei nu suferea de aceeaşi boală ca a lui Kane. Îi zburară prin faţa ochilor imagini vesele cu iarbă verde şi cer albastru. Văzu o plajă şi un orăşel adormit pe coasta Salvadorului. Îi venea greu să le alunge.

Feţele se orientară spre Lambert care-şi făcea intrarea în popotă, obosită şi deprimată.

— Ce-aţi zice de o veste nu prea plăcută? îi întrebă.

— Îngrozeşte-mă!

Dallas încercă să fie grav. Avea o idee vagă despre ce avea să audă deoarece navigatorul rămăsese mai mult decât era nevoie pe pasarelă.

— După calculele mele, bazate pe timpul pierdut pentru a atinge planeta asta şi pentru a pleca de pe ea, neprogramată în itinerariul nostru, deci pe timpul consumat pentru ocol…

— Mai scurt, o întrerupse Dallas. Ştiu că am deviat. Cât, până la Pământ?

Ea îşi turnă cafea, se lăsă într-un fotoliu şi zise eu o expresie în-

tristată:

— Zece luni.

— Dumnezeule!

Ripley se uită în fundul paharului. Norii albăstrui şi iarba grasă şi plaja pieriră într-o îndepărtată pâclă decolorată. Zece luni în hipersomn sau o lună e totuna, bineînţeles. Dar nu putea să nu se gândească la timpul real. Ripley ar fi preferat să fi auzit măcar şase luni, nu acest năucitor zece luni.

Muzica intercomului trecu precum un înger printre feţele stupefiate.

— Ce se întâmplă, Ash?

— Veniţi să-l vedeţi pe Kane, imediat!

Cererea era formulată pe un ton de urgenţă, dublat de o curioasă ezitare.

Dallas se îndreptă pe scaun, cu urechile ciulite.

— O modificare? Serioasă?

— Ar fi mai simplu să veniţi să vedeţi.

Se repeziră cu toţii spre coridor, lăsând pe masă ceştile cu cafeaua aburindă.

Prin mintea lui Dallas treceau tot soiul de vedenii groaznice în timp ce alerga spre infirmerie, urmat de ceilalţi. Ce efecte secundare produsese maladia inoculată de către creatură lui Kane? Dallas văzu un ghem de mici falange cenuşii, ochiul unic sau vreo excrescenţă leproasă crescând pe trupul putrezit al nenorocitului Kane.

Ajunseră în sfârşit la infirmerie, răsuflând din greu. Nici urmă de ciorchini osoşi, chirciţi pe pereţi, nici de tumoare pe anatomia „execului". Ash nu minţise când afirmase că apăruse o schimbare substanţială în starea lui.

Ofiţerul executant era aşezat pe platformă cu ochii deschişi şi limpezi, funcţionând în armonie cu creierul. Faţa i se întoarse spre grupul celor sosiţi.

— Kane! (lui Lambert nu-i venea să creadă.) Te simţi bine?

— Vrei ceva? întrebă Ripley.

Nu răspunse la întrebarea presantă a lui Lambert.

— Gura uscată, articulă. (Dallas îşi dădu seama brusc de faptul că, în această clipă, Kane ieşea dintr-o perioadă de amnezie. „Execul" părea vioi şi sănătos, dar nedumerit, ca şi cum se străduia să-şi ordoneze gândurile.) Îmi daţi puţină apă?

Ash se repezi spre un container, umplu un pahar de plastic şi i-l dădu. Kane înghiţi conţinutul pe nerăsuflate. Dallas observă că muşchii erau bine coordonaţi. Mişcarea mâinii până la gură fusese săvârşită instinctiv, pe negândite.

Deşi plăcută, situaţia era ridicolă. Trebuia să fie *ceva* anormal la el.

— Mai! făcu Kane, acţionând în continuare ca un om în posesia tuturor mijloacelor sale.

Ripley găsi un borcan, îl umplu ochi şi i-l dădu. El îngurgită lichidul repede, de parcă ar fi petrecut zece ani în deşert, apoi se culcă pe platformă.

— Cum te simţi? se interesă Dallas.

— Teribil. Ce s-a întâmplat cu mine?

— Nu-ţi aduci aminte? îl întrebă Dallas.

Astfel, notă Dallas cu satisfacţie, ipoteza amneziei era mai apropiată de adevăr decât crezuse el.

Kane tresări uşor, muşchii fiind încă prea puţin obişnuiţi cu asemenea eforturi, şi respiră profund.

— Nu-mi amintesc nimic. Cu greu îmi amintesc numele meu.

— Să facem o încercare pentru înregistrare… şi pentru raportul medical, zise Ash, profesional. Cum te simţi? Cum te numeşti?

— Kane. Thomas Kane.

— Este tot ce-ţi aminteşti?

— Deocamdată. (Privirea se puse încet pe fiecare figură. Toţi stăteau în jurul lui privindu-l cu anxietate.) Îmi amintesc de toţi, deşi nu pot să vă spun şi numele, deocamdată.

— Va veni şi vremea aceea, îl asigură Ash. Îţi aminteşti numele şi feţele. Este un început bun. Şi totodată semnul unei pierderi de memorie, care nu este decât parţială.

— Te doare ceva?

Stoicul Parker fusese acela care puse prima întrebare de bun simţ.

— Totul. De parcă aş fi fost bătut cu bâtă timp de şase ani. (Se ridică din nou, îşi bălăngăni picioarele şi zâmbi.) Doamne! Ce foame mi-e! Cât am stat în comă?

Neîncrezător, Dallas se holba în continuare la omul care părea să fie întreg la corp şi minte.

— Două zile. Eşti sigur că nu-ţi aminteşti nimic din ce ţi s-a întâmplat?

— Nu. Absolut nimic.

— Care-i ultimul lucru de care-ţi aminteşti?

— Nu ştiu.

— Erai cu mine şi cu Dallas pe o planetă străină. În explorare, interveni Lambert. Ce s-a mai întâmplat?

Fruntea lui Kane se încreţi, în căutarea firului prin ceaţa amneziei. Fragmente de amintiri rămâneau departe, prea departe.

— Era… da, asta e… un coşmar oribil în care mă simţeam… Unde suntem acum? Tot pe planetă?

— Nu. Am plăcerea de a te anunţa, zise Ripley scuturând din cap. Navigam în hiperspaţiu, pe drumul de întoarcere.

— Gata de congelare, adăugă Brett înduioşător.

La fel ca şi ceilalţi, era foarte nerăbdător să se întindă în coconul protector al hipersomnului. Nerăbdători să pună capăt unui coşmar care le invadase existenţa.

Totuşi prezenţa lui Kane refăcut făcea să piară imaginea creaturii pe care o adusese la bord, această jivină pietrificată care zăcea înfăşurată în tubul ei.

— Sunt întrutotul de acord cu acest program, zise cu însufleţire

Kane. Sunt atât de ameţit şi obosit încât m-aş lipi şi de congelatoare. (Se uită la infirmerie cu ochi rătăciţi.) Dar deocamdată mi-e o foame de lup, zise el mângâindu-şi burta. E mai bine să intri acolo ghiftuit, că şi-aşa nu-i prea uşor să ieşim.

— Nu văd nici un inconvenient. (Dallas îşi zise că era prilejul de a sărbători întoarcerea lui Kane printre ei. În absenţa altei posibilităţi de bucurie, un ultim ospăţ înainte de somn era un minim indispensabil.) Cred că nu ne-ar strica la niciunul ceva mâncare. O masă înainte de culcare…

CAPITOLUL 9

Cafeaua şi ceaiul erau acum însoţite, pe masa de la popotă, de feluri de mâncare puse ca pentru ospăţ. Fiecare mânca încet în entuziasmul general. Veselia lor venea din faptul că formau acum, din nou, un echipaj, şi nu din hrana fadă oferită de „autobucătar".

Numai Kane înghiţea cu lăcomie bucăţi mari de carne şi legume. Devorase deja două porţii normale şi începea pe a treia. Indiferent la foamea oamenilor, Jones motanul îşi mânca alimentele cu delicateţe, aşezat ca un rege în mijlocul mesei.

Kane îşi ridică nasul din farfurie, cu gura plină.

— Când ajungem pe Pământ, primul lucru pe care am să-l fac va fi să mănânc ceva ca lumea. M-am săturat de produse sintetice. Puţin îmi pasă de ce zice Compania, asta tot are gust de reciclare. Acreala asta din hrana artificială nu poate fi eliminată oricât piper ai pune, sau alte condimente.

— Am mâncat şi mai rău, comentă Parker îngândurat, dar şi mai bine.

Lambert se strâmbă la spusele inginerului, ţinând într-o mână o lingură plină cu o bucată de Steak-care-nu-prea-era.

— Nu-ţi place, dar înfuleci de parcă ai da de ceasul morţii.

— Adică… îmi place, explică Parker înghiţind o altă porţie.

— Adevărat? întrebă Kane mâncând în continuare.

Îl privi pe inginer cu suspiciune, ca şi cum acesta îşi pierduse minţile.

Parker încerca să nu pară în defensivă.

— Da, îmi place. Creşte-n noi.

— Exact, i-o întoarse Kane. Ştii din ce e făcută materia asta?

— Ştiu din ce e făcută materia asta, replică Parker. Şi ce-i cu asta? Acum e hrană. De-abia vorbeşti tot halind.

— Eu am o scuză. (Kane mai luă o îmbucătură.) Mi-e foame! (Îşi

privi colegii.) Ştie cineva dacă amnezia afectează pofta de mâncare?

— Pofta de mâncare? (Dallas ciugulea ce-i mai rămăsese în farfurie.) N-ai avut în stomac decât lichide cât ai stat în „autodoc", zaharoză. Dextroză şi altele, astea te-au ţinut în viaţă. Dar nu-s deajuns. Nu mă mir că ţi-e foame.

— Mâhî, făcu Kane cu gura plină. E ca şi cum… ca şi cum…

Tăcu deodată, se strâmbă, apoi păru deconectat, oarecum speriat. Ripley se aplecă spre el.

— Ce ai, ţi-e rău? Nu ţi-a priit mâncarea?

— Nu… nu cred. Avea un gust normal. Nu cred că…

Se opri din nou. Cu faţa contractată, gemu de câteva ori.

— Atunci ce ai? întrebă Lambert îngrijorată.

— Nu ştiu. (Faţa i se schimonosi încă o dată, ca a unui boxer care a primit o lovitură în stomac.) Am crampe… din ce în ce mai rău.

Dispăruse veselia. Îl priveau acum cum se contorsiona de durere.

Deodată, un grohăit strident îi ieşi din gâtlej. Se apucă cu amândouă mâinile de marginea mesei. Articulaţiile se decolorară datorită efortului, muşchii se crispară. Tot corpul îi tremura de parcă era cuprins de friguri, cu toată căldura care domnea în sală.

— Respiră adânc, de mai multe ori, îi recomandă Ash, pe când toţi erau paralizaţi de stupoare.

Kane se străduia. Inspiraţia îi smulse un urlet.

— Oh, doamne, mi-e aşa de rău. Rău, rău!

Se ridică cu stângăcie, corpul scuturându-se spasmodic, cu mâinile agăţate de masă, de parcă-i era frică să-i dea drumul.

— Aaahh!

— Ce ai? întrebă Brett, neputincios. Ce te doare? Ceva din…!

Agonia, vizibilă pe faţa lui Kane, opri întrebarea lui Brett. „Execul" încercă să plece de la masă şi căzu pe spate. Ochii i se plimbau prin orbite şi din gât ţâşni un strigăt pătrunzător care îi îngheţă pe toţi. Urletul se repercută pe panourile popotei, şi sfredeli urechile

echipajului perplex.

— Cămaşa lui… murmură Ripley, paralizată ca şi Kane, dar din motive diferite.

Arătă cu degetul spre pieptul ofiţerului.

Pe tunica lui Kane apăruse o pată de sânge. Se întinse rapid, se lărgi, deveni un gâlgâit de sânge în mijlocul pântecului. Răzbiră atunci zgomote de sfâşiere, smulgere ale unui corp martirizat. Cămaşa crăpă, explodă ca un pepene, se răsfiră ca buzele unei răni, când o lighioană, un căpuşor cât pumnul, împroşcând cărnurile lui Kane, ieşi la aer. Aceasta se zbătea ca un şarpe. Capul minuscul era de fapt o gură cu o sumedenie de dinţi, lungi şi subţiri şiroind de sânge. Pielea lucioasă, de o vâscozitate scârboasă se întunecă din cauza sângelui stacojiu care o acoperea. Nici un alt organ exterior nu era vizibil, nici chiar nişte ochi. Un miros dezgustător, fetid, pestilenţial, ajunse la nările celor care, ţintuiţi, asistau la această scenă.

Apoi, toţi strigară îngroziţi şi fugiră cât mai departe de masă şi de monstrul orb care se răsucea în pieptul lui Kane. În această acţiune de retragere instinctivă, disperată, motanul le-o luase înainte. Cu coada ridicată, cu blana zbârlită, cu gheruţele scoase, din două salturi părăsi masa şi încăperea.

Micul craniu dinţat se zbătea convulsiv pentru a se extrage din ascunzătoarea lui. Brusc, parcă opintindu-se, ţâşni din torsul zdrenţuit al lui Kane. Capul şi gâtul erau legate de un corp gros acoperit cu aceeaşi piele vâscoasă, cu nişte braţe şi picioare mici înarmate cu gheare care îl propulsară cu o viteză nemaipomenită. Ateriză pe masă, peste farfurii, smulgând la ieşire bucăţi din măruntaiele lui Kane. În urma lui se formă o dâră de sânge.

Până să-şi vină în fire, creatura fugi de pe masă cu viteza unei şopârle şi se pierdu în coridor. Treptat, oftară, se dezmeticiră. Kane rămăsese răsturnat pe scaun cu capul dat pe spate, cu gura căscată. Bizar, Dallas se simţi uşurat. Nici el şi nici altcineva nu va avea de înfruntat ochii morţi ai lui Kane.

Pieptul ofiţerului executant, explodat literalmente, era căscat, şi chiar de la distanţă, Dallas putea să vadă cum organele interne fuseseră împinse în lături pentru a face loc suficient pentru dezvoltarea creaturii. Pe masă şi pe jos erau răspândite cioburi de veselă. Ici şi colo, băltoace de sânge acopereau mâncarea, podeaua, corpul sfârtecat al lui Kane.

— Nu! Nu! Nu!… repeta Lambert, cu privirea dementă fixată pe colegul ei hăcuit, pradă isteriei.

— Ce-a fost? murmură Brett, acuzând şocul acestei tragedii. Dar ce-a fost asta?

Îngreţoşat, paralizat, Parker nu făcu nici un gest de compătimire când Ripley se întoarse cu spatele pentru a voma.

— Chestia aia a crescut în el de la început şi nici nu şi-a dat seama!

— A fost folosit ca incubator, pur şi simplu, spuse Ash, foarte stăpânit. Exact cum fac anumite viespi cu nişte păianjeni, pe Pământ. Mai întâi paralizează pe păianjen, după aceea îşi depun ouăle în stomacul acestuia. Când apar larvele, ele se hrănesc cu…

— Pentru Dumnezeu…! protestă Lambert, ieşind din catalepsie. Nu mai taci odată?

— Eu doar…! protestă Ash. (Dar interceptă privirea înveninată a lui Dallas, aprobă imperceptibil şi schimbă subiectul.) Ceea ce s-a întâmplat depăşeşte oricum orice comentariu!

— Pata aceea întunecată pe ecranul de supraveghere! Iată ce-a fost, zise Dallas, simţind cum i se strânge stomacul. (Nu avea nevoie de o oglindă pentru a-şi da seama că era la fel de palid şi zdruncinat ca şi subordonaţii săi.) Nu era deloc o disfuncţie a lentilelor, ci o depunere în interiorul lui Kane! De ce n-au decelat-o sondele?

— Nu ai nici un motiv, dar absolut nici unul, să suspectezi un asemenea lucru! se grăbi Ash să explice. Când am inspectat organele interne ale lui Kane, pata era prea mică pentru a o lua în serios. De fapt ar fi putut fi o pată pe lentile.

— Nu pricep.

— Este posibil că în timpul fazei de creştere a creaturii, un câmp natural să fi fost generat pentru a intercepta radiaţiile sondelor. Contrar formei originale – prin aceasta înţeleg vietatea „palmată"– al cărei interior abia am putut să-l vedem cu aceste instrumente. Se cunosc deja unele animale care produc un asemenea câmp. Aceasta presupune nişte condiţii biologice pe care nici măcar nu le bănuieşti, sau cel puţin o apărare creată deliberat şi pusă la punct pentru a face faţă unui mediu atât de ostil pe care prefer să *nu* mi-l închipui.

— Adică, observă Ripley după ce-şi şterse buzele cu un prosop curat, ne-am ales cu o altă entitate străină! Probabil tot atât de ostilă şi de două ori mai periculoasă decât prima.

Ea îl privi pe Ash cu răutate, dar de această dată ofiţerul nu putu sau nu vru să răspundă la provocare.

— Mda! Acum se plimbă prin navă!

Dallas se apropie cu silă de corpul sfâşiat. Unul câte unul, ceilalţi veniră lângă el. Această inspecţie era necesară, oricât de scârbiţi ar fi. Parker, Lambert şi Ash schimbară grimase elocvente. Universul, vast şi ameninţător, îl învăluia pe *Nostromo,* în interiorul căruia se răspândea de la popotă până la coridoare, o miasmă glacială şi insistentă, de moarte…

Parker şi Brett coborâră scara dinspre puntea superioară şi intrară în grupul obosit de vânători.

— Vreun semn? întrebă Dallas pe colegii strânşi în jurul lui. Vreun miros ciudat, duhoare…? Pată de sânge? (Şovăi imperceptibil.) Fragment din carnea lui Kane?

— Nimic, zise Lambert.

— Nimic, adăugă Ash, vizibil dezamăgit.

Parker îşi scutură braţele acoperite de praf.

— N-am zărit nici o creatură. Ştie să se ascundă!

— N-am văzut nimic, confirmă Brett. Nu-mi dau seama unde s-

a băgat. Deşi nava asta are o grămadă de locuri unde putea să se pitule… şi la care nu putem ajunge. Dar, nu cred că în conductele supraîncălzite ar putea să trăiască ceva.

— Nu uitaţi ce fel de creatură… (Dallas se întoarse spre Ash) Cum ai denumit această prima fază?

— Prelarvară, dacă este nevoie să-i dăm un calificativ. Dar nu pot să-mi imaginez stadiile următoare.

— Hm! Bine, să nu uităm mai ales că nu este decât o primă încarnare care a fost adăpostită în burta lui Kane. Ştim că e foarte rezistentă şi are o facultate de adaptare diabolică. Nu m-ar mira s-o găsim ouând deasupra compartimentelor de propulsie.

— Dacă s-a ascuns acolo, nu avem cum să ne apropiem de ea, le spuse Parker.

— Să sperăm că a luat-o în direcţia opusă. În altă parte, unde am putea să ne ducem după ea.

— Trebuie neapărat s-o găsim! exclamă Ripley.

Erau cu toţii de aceeaşi părere.

— Dacă ne-am întoarce în congelatoare? sugeră Brett. Şi mai înainte am pompa tot aerul spre rezervoare s-o sufocăm?

— În primul rând, nu ştim cât rezistă această formă animală fără aer! răspunse masterul Ripley cu însufleţire. Poate că nici nu are nevoie de aer. N-am văzut decât o gură, fără nări.

— Nimic nu poate exista fără o atmosferă oarecare, argumentă Brett, deşi prea puţin convins de propria afirmaţie.

Ripley ridică spre el o privire furibundă.

— Pariezi cu viaţa pe această ipoteză? (El nu răspunse.) Şi nici n-o să stea mult fără aer! E foarte posibil ca ea să-şi procure gazele de care are nevoie din… din hrana ei. Noi vom fi culcaţi… Nu? Vom fi cufundaţi în somn ca nişte struţi în nisip. Amintiţi-vă cu câtă uşurinţă prima formă a topit viziera căştii lui Kane! Cine poate să mă asigure că asta de-acum nu va face la fel cu capacele congelatoarelor? (Clătină din cap cu resemnare.) Nu voi intra în hibernare pâ-

nă n-o capturăm şi n-o omorâm.

— Dar nu putem s-o omorâm! interveni brusc Lambert. După compoziţia internă a primei creaturi, putem presupune că cea de-a doua este identică. Dacă se va dovedi că va fi aşa şi vom încerca să folosim laserul împotriva ei, va ajunge, prin agresivitate sau apărare, să-şi răspândească prin navă acidul. Vietatea asta e mult mai mare decât forma „palmată". Dacă proiectează aceeaşi materie, ar putea să facă o gaură pe care va fi imposibil s-o astupăm. Ştiţi cât de delicată este menţinerea integrităţii cocăi în timpul unei călătorii la lumină-plus! Şi nu mai pomenesc de fragilitatea circuitelor care se află în ea!

— Animal împuţit! mârâi Brett. Dacă n-o putem omorî, ce facem când dăm de ea?

— Oricum, zise Ripley, trebuie s-o urmărim, s-o prindem şi s-o ejectăm din navă.

Ea îl privi pe Dallas sperând într-o aprobare a propunerii ei. El rămase pe gânduri.

— Nu văd altă soluţie.

— Dacă mai pierdem timp cu palavrele în loc să o căutăm, nu va mai fi nevoie să hotărâm nimic, îi avertiză Ash. Proviziile de aer sunt limitate şi au fost calculate în funcţie de faptul că ne petrecem un timp limitat în afara hipersomnului. Strict limitat. Propun să începem fără întârziere o cercetare organizată.

— De acord, zise Ripley repede. Primul lucru, este s-o găsim.

— Nu, zise Dallas cu o voce bizară. (Îl priviră surprinşi.) Avem o sarcină mai urgentă de efectuat!

Ochii lui ţinteau spre capătul coridorului. Corpul lui Kane zăcea în acelaşi loc, prăbuşit lângă masa popotei…

Adunară destule materiale pentru fabricarea unui linţoliu improvizat pe care laserul lui Parker îl închise curând. Sicriul fusese realizat în aceeaşi manieră, şi această macabră ceremonie – acest

marş lent şi penibil spre sasul principal – îi întristă profund. Se consolară zicând că făcuseră tot ce le-a stat în putinţă.

Îngheţarea corpului şi transportarea pe Pământ unde ar fi avut parte de funeralii mai solemne era o posibilitate pe care o luaseră în considerare, dar prin capacul transparent al congelatorului l-ar fi văzut tot timpul. Nu era cel mai indicat spectacol, în situaţia în care se aflau… Era mai bine să termine odată şi pentru totdeauna, aici în spaţiu, şi să uite cât mai repede acest episod tragic.

Reveniră pe pasarelă şi-şi ocupară posturile. Dallas verifică nişte instrumente şi zise cu o voce tristă:

— Tambuchi interior blocat.

Ripley aprobă din cap.

— Sasul mai e presurizat? întrebă Dallas.

Ripley repetă mişcarea. Căpitanul ezită, privind feţele întunecate. Nimeni nu-i întorcea privirea.

— Vrea cineva să spună ceva? O rugăciune?

Copleşiţi încă de şocul ultimelor evenimente, era evident că nu aveau nimic de zis. Kane nu mai era. Murise. Asta era. Niciunul dintre membri echipajului nu se pricepea la vorbe.

— Să terminăm, zise Lambert.

Dallas se gândi că nu era un epitaf deloc potrivit, dar nu-l ducea mintea la altceva decât că pierdeau un timp preţios. Îi făcu un semn lui Ripley. Aceasta coborî o manetă. Tambuchiul exterior ieşi, iar aerul care stagna în sas, propulsă sicriul în neant.

Fu o înmormântare rapidă. Dallas nu era dispus să prelungească acest ceremonial funebru. Kane, fie-i sufletul împăcat, dispăruse în hăul cosmic mai simplu decât trecuse de la viaţă la moarte. Ultimul urlet agonic răsuna încă în urechile căpitanului.

Se adunară la popotă. Acolo, aşezaţi în jurul mesei, puteau discuta fără constrângeri de primejdia care-i ameninţa. Dallas profită de ocazie pentru a le spune să cureţe sala.

— Am verificat proviziile de aer, zise Ripley. Cu ajutorul stimu-

lentelor vor putea ţine o săptămână. Poate opt zile, nu mai mult.

— Şi după aia? întrebă Brett frecându-şi bărbia.

— Terminăm hrana şi oxigenul. Cu mâncarea ne mai descurcăm, dar cu oxigenul, este imposibil. Iată că am lămurit şi interesanta problemă a posibilităţii de a supravieţui fără materiile nereciclate.

Lambert se strâmbă la această încântătoare evocare.

— Mersi! Prefer să mor înainte.

— Bun, conchise Dallas, încercând să pară încrezător. Deci avem la dispoziţie o săptămână întreagă de activitate nelimitată. E mult mai mult decât avem nevoie ca să găsim creatura asta diabolică şi să-i frângem gâtul.

— Eu tot mă gândesc că ar fi mai bine să facem vid în toată nava, zise Brett, cu fruntea umbrită şi ochii în pământ. Se prea poate că asta s-o omoare, reducând cât mai mult pierderile noastre. După mine e cea mai sigură metodă şi n-o să avem de-a face cu ea direct. Habar n-avem de ce-ar fi în stare, la urma urmelor!

— Am mai discutat despre asta, nu? îi aminti Ripley.

— În cazul care am petrece acest timp în congelatoare! Dar dacă ne luăm costumele presurizate şi aspirăm aerul după aceea, creatura nu va putea să se agaţe de noi dacă suntem treji!

— Ce idee sublimă, îl luă peste picior Lambert.

— Da' ce are?

— Dispunem de patruzeci şi opt de ore de provizii de aer în rezervoarele costumelor… iar călătoria până la pământ va dura zece luni, explică Ash. Dacă această creatură rezistă patruzeci şi opt de ore, ne întoarcem de unde am plecat, dar fără două zile de oxigen.

— Hai! Cine are o idee mai bună? întrebă Lambert. O idee nemaipomenită? Parker? Caută ceva mai deosebit!

Nici el şi nici Brett nu aveau de gând să-şi abandoneze ipoteza cu una cu două.

— Am putea încerca să ne legăm rezervoarele individuale de ale navei. Brett şi cu mine ne pricepem. Modificăm valvele, bineînţeles,

sunt convins că se poate. Nu uitaţi că am reuşit să-l facem pe *Nostromo* să decoleze.

— Da, numai voi! zise Ripley cu sarcasm.

— Nu este practic, interveni Ash înţelegător. Mai întâi, există o probabilitate neglijabilă ca această creatură să supravieţuiască fără atmosferă. Problema este mai vastă. Ne va fi imposibil să rămânem legaţi cu rezervorul principal şi, simultan, să vânăm această creatură. Chiar dacă această idee merge, nu va mai rămâne destul aer pentru ieşirea din hipersomn. Congelatoarele se vor deschide în vid…

— Şi dacă trimitem un mesaj ca să vină cineva în ajutor cu rezerve de oxigen? întrebă Parker.

— Prea aleatoriu, replică Ash. Mai întâi, apelul nostru va ajunge înaintea noastră doar cu un minut sau două. Până ce se lansează o unitate de salvare în punctul de emergenţă a hiperspaţiului, până ne acostează, umple nava cu aer fără să dăuneze cocăi… Nu, sunt de acord cu Ripley asupra unui punct esenţial. Ar fi o nebunie să ne întoarcem în congelatoare înainte de a ucide creatura. Or, nu vom fi niciodată siguri de moartea ei dacă ne mulţumim să ne luăm combinezoanele spaţiale şi să mergem în cabinele noastre criogenice.

— Eu susţin că e o idee bună, mormăi Parker, tot mai încăpăţânat.

— Să trecem la lucruri serioase, zise Ripley fără să-şi ascundă nerăbdarea. Cum reperăm creatura? Dispunem de o duzină de mijloace de nimicire, dar e nevoie s-o localizăm mai întâi. Pe punţile B şi C nu mai sunt sonde vizuale. Toate ecranele au ieşit din funcţiune, nu-i aşa?

— Deci trebuie s-o scoatem din vizuină…

Dallas era uluit de uşurinţa cu care făcuse această alegere terifiantă dar inevitabilă. Luând această hotărâre, se resemnă acceptând o perspectivă nu prea plăcută.

— Pare rezonabil, admise Ash. Dar este mai uşor de zis decât de făcut. Cum propuneţi să procedăm?

Dallas realiza foarte bine neliniştea care-i domina pe colegii săi; nelinişte tot mai apăsătoare şi anihilantă. Dar avea de ales?

— E adevărat că nu-i uşor. Nu există decât o modalitate de a pune mâna pe ea şi de a economisi la maximum rezervele de oxigen. O vom căuta compartiment cu compartiment, coridor cu coridor.

— Dacă ne-am echipa cu un fel de congelator portativ? sugeră Ripley din vârful buzelor. Îngheţăm fiecare secţie de la distanţă… (Se opri văzând că Dallas clătina din cap cu tristeţe. Ea preferă să-şi ia ochii de la el şi-şi continuă explicaţia.) Nu că mi-ar fi chiar atât de frică, înţelegeţi! Dar încerc să fiu practică. Ca şi Brett, mă gândesc că ar fi mai bine să evităm confruntarea cu ea.

— Lasă, Ripley zise Dallas, mi-e frică de nu mai pot. Ca toţi de aici. N-avem timp să trecem nava prin sită cu o stratagemă prea complicată. Am făcut deja o greşeală copilărească lăsând maşina să se ocupe de Kane. Trebuie să punem umărul. Iată de ce-i comandăm lui *Nostromo.* Când o maşină nu-i dă unei probleme de capăt, rămâne treaba noastră. Şi-apoi, vreau să văd cu ochii mei cum explodează monstrul ăsta în spaţiu când l-om ejecta din sas!

Nimic nu era mai neconform cu temperamentul lui Dallas ca o tiradă inspirată. Oricum aceasta produse un efect salutar asupra moralului echipajului. Prinseră curaj să se privească din nou în faţă după ce-şi contemplaseră vârful pantofilor.

— Bine, zise Lambert. O găsim şi o trimitem în spaţiu. Acuma, vreau să ştiu şi eu un lucru: cum ne vom deplasa?

Nu duceau lipsă de procedee de a o încolţi, dar capacitatea creaturii de a răspândi acidul le făcea inutile.

— Trebuie să existe alte substanţe în afara metalului pe care acidul nu le poate traversa aşa de uşor, zise Brett, dovedind că gândirea lui mergea în acelaşi sens cu a lui Ripley. O coardă de trylon, de exemplu. Dacă facem o plasă din asta, capturăm monstrul fără să-i facem rău. Nu-l va speria ca… să zicem, o cutie solidă de metal. (Privi în jur.) Ce ziceţi? O fac foarte repede.

— Chiar crede că mergem după fluturi, ironiză Lambert.

— Cum facem s-o băgăm în plasă? întrebă cu calm Dallas.

— Mai întâi trebuie să folosim un mijloc care să împiedice împroşcarea acidului, îi avertiză Brett. Este prima condiţie. Lamele şi sondele lungi nu intră în discuţie. La fel şi pistoalele. Mi-ar fi uşor să fasonez un mănunchi de tuburi lungi, metalice cu nişte baterii în interior. Avem de-amândouă în magazii. Le fac în câteva ore.

— Tijele şi plasa?

— Bine-nţeles. Nu-i complicat.

Lambert nu mai suporta.

— De ce ascultaţi aiurelile astea?

Dallas examină ideea pe toate părţile, încercând să-şi imagineze derularea operaţiei. Creatura e prinsă într-un colţ, îi ameninţă cu dinţii şi ghearele. Îi trimit câteva şocuri electrice, destul de puternice pentru a o irita dar nu pentru a o răni. Doi membri ai echipajului o împing puţin câte puţin spre plasă, apoi îi atrag atenţia după ce e prinsă, iar alţii o târăsc spre sasul principal. Monstrul răspândeşte acid pe plasă pentru a scăpa, dar poate că nu. Alte două plase aşteaptă la îndemână pentru a fi folosite dacă e cazul.

După aceea aruncă monstrul în sas, închide tambuchiul şi se debarasează de această creatură urgent. Adio, Străine! Drum bun spre Arcturus. Adio coşmar! Bună ziua, Pământ şi salubritate!

Îşi aduse brusc aminte de comentariul negativ al lui Lambert.

— Vom urma sfatul său, pentru că de astă dată s-ar putea să aibă dreptate.

Nostromo. Nepăsător faţă de activitatea frenetică a unora dintre pasageri, indiferent la aşteptarea resemnată a celorlalţi. Îşi vedea de cursa ameţitoare spre Pământ la o viteză superluminică. Brett ceruse mai multe ore pentru a termina instalarea plaselor şi a tuburilor electrificate, dar el şi Parker lucrau de parcă nu dispuneau decât de câteva minute. Parker se surprinse regretând că fabricarea capcanei

nu era mai complicată decât crezuse la început. I-ar fi luat mai puţin timp pentru căutări.

În acest timp, restul echipajului îşi rodea unghiile. La unii, întrebarea iniţială: „Unde s-a ascuns monstrul?" tindea să fie înlocuită de extrapolări iritante precum: „Ce face monstrul?"

Numai unul dintre membrii grupului îşi ocupa mintea cu alte gânduri. Gânduri în care se scufundau şi care ajunseseră la un punct critic. Se găsea în faţa a două posibilităţi. Ori să împărtăşească descoperirile sale întregului echipaj, ori să aprofundeze singur cauzele. Dacă o alegea pe prima şi faptele dovedeau că se înşela – cum altfel nădăjduia cu disperare –, provoca o cădere ireparabilă a moralului colegilor săi. Dimpotrivă, nedeclararea a tot ceea ce ştia l-ar fi costat blamul general şi urmări legale. Dacă lucrurile pe care le ştia erau exacte, ceilalţi vor afla cât de curând adevărul.

Ash, instalat la pupitrul central al calculatorului medical, programa întrebare după întrebare. Obţinea câteodată un răspuns semnificativ pe care-l confrunta cu celelalte. La sosirea lui Dallas îşi ridică ochii, surâse amabil, apoi fixă din nou lectorii şi ecranele.

Căpitanul se apropie privind succesiv datele, de cele mai multe ori de neînţeles, care se afişau pe ecrane şi pe afişierul ştiinţific care le decortica repede şi calm. Numerele şi diagramele care apăreau pe consolă erau totuşi mai uşor de descifrat decât masca omului.

— Muncă sau distracţie?

— Nu este vreme pentru amuzament, răspunse Ash pe un ton caustic.

Apăsă pe un buton. Pe ecran se înscrise o lungă listă de lanţuri printre care el căuta să izoleze un ipotetic acid aminat. Mai apăsă pe un buton. Două dintre lanţurile selecţionate prinse a se răsuci încet în trei dimensiuni.

— Am preluat câteva eşantioane de acid din gaura făcută de prima creatură. (Arătă îndărăt spre micul crater situat pe partea dreaptă a platformei medicale, acolo unde cursese acidul.) M-am gândit

că au rămas destule reziduuri pentru a realiza un studiu chimic. Dacă reuşesc să înţeleg structura, s-ar putea ca Mama să-mi sugereze o formulă de reactiv care să-i anuleze efectul. Noul nostru musafir va putea să-şi răspândească tot fluidul dacă hotărâm să-l distrugem şi vom fi în măsură să-l neutralizăm.

— Iată o perspectivă care mi se pare fantastică, recunoscu Dallas fără să-l slăbească din priviri. Dacă poate cineva să reuşească o asemenea minune pe nava asta, numai tu eşti acela!

— Asta mi-e meseria, spuse Ash cu modestie.

Se scurseră câteva minute de tăcere. Ash nu vedea nici un motiv pentru continuarea conversaţiei. Dallas continua să studieze parametri care defilau în faţa ochilor, apoi spuse calm:

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Îţi voi comunica rezultatele cum voi afla ceva interesant.

— Nu despre asta vreau să discut cu tine.

Mirat, Ash ridică ochii, apoi îi coborî fiindcă pe consolă apărură informaţii noi.

— Eu cred că descoperirea structurii acestui acid este o întreprindere delicată.

Dallas se exprimă calm dar ferm.

— Puţin îmi pasă! Vreau să-ţi vorbesc *acum.*

Ash acţionă o serie de butoane, văzu cum se sting cadranele maşinii şi se răsuci în final spre căpitan.

— Vreau să-ţi scap pielea şi ţie, nu numai mie. Dar dacă este aşa de important, hai!

— De ce-ai lăsat creatura să trăiască în interiorul lui Kane?

Figura ofiţerului ştiinţific se adumbri.

— Nu cred că te înţeleg. După ştiinţa mea, nimeni nu a „lăsat" nimic să trăiască în interiorul nimănui. Aşa s-a întâmplat.

— Nu mai spune!

— Nu aş denumi aceasta ca o evaluare raţională a situaţiei, nicidecum, zise Ash fără să se zăpăcească.

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Mama supraveghea corpul lui Kane. Tu o supravegheai pe Mama. Era simplu, pentru că erai cel mai calificat. Deci, cu siguranţă aveai idee de ce se întâmpla.

— Ascultă, ai văzut pata neagră pe ecranul de supraveghere în acelaşi timp cu mine.

— Vrei să cred că „autodocul" nu era destul de puternic pentru a o penetra?

— Nu este vorba aici de putere ci de lungime de undă. Creatura era capabilă să le respingă pe acelea care erau utilizate de către sonde. Am mai discutat ca şi cum cu privire la acest fenomen.

— Presupunând că eu cred… deşi nu e cazul… că monstrul era capabil să genereze un câmp defensiv care sa oprească radiaţiile sondelor, Mama putea găsi alte indicaţii în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Înainte de a muri, Kane s-a văitat că-i era foame. S-a văzut la masă. Nu era o consecinţă evidentă a prezenţei vietăţii aceleia?

— Era oare?

— Noua creatură lua din rezervele lui Kane proteinele şi alimentele de care avea nevoie pentru a-şi mări propriul corp. N-a ajuns la dimensiunile astea graţie sfântului Duh!

— Instructorul e de acord. Este de domeniul evidenţei.

— Aceste procese metabolice ar fi trebuit să se înscrie pe cadranele „autodocului'", ca şi simpla reducere a greutăţii corpului lui Kane şi alte amănunte.

— În privinţa unei posibile reduceri a greutăţii, replică Ash liniştit, informaţia nu trebuia să apară neapărat. Diferenţa de greutate a fost foarte simplu transferată la creatură. Sonda „autodocului" a înregistrat totul la subiectul Kane. La ce „alte amănunte" faci aluzie?

Dallas încercă să-şi ascundă furia şi dezamăgirea, nereuşind pe deplin.

— Nu ştiu. Nu sunt sigur de nimic. Nu sunt decât un pilot. Ana-

lizele medicale nu fac parte din pregătirea mea.

— Într-adevăr, zise Ash cu înţeles. Acestea ţin de departamentul meu.

— Dar, înţelege-mă bine. Nu sunt prost de-a binelea, i-o întoarse Dallas. Poate că nu cunosc eu vorbele care trebuie ca să explic ce mă sâcâie pe mine, dar nu sunt orb. Bănuiesc ce se desfăşoară sub ochii mei!

Ash încrucişă mâinile, dădu din picior, se îndepărtă de pupitru, şi-l privi fix pe căpitan.

— Ce vrei să-mi spui?

Dallas îşi dădu drumul.

— Vrei să protejezi creatura. Ai lăsat-o chiar să-l omoare pe Kane. Presupun că ai nişte motive bine întemeiate. Te cunosc de puţin timp, Ash, dar până acum ai acţionat raţional. Nu văd de ce să te fi schimbat acum!

— Spui că am motive întemeiate care ar explica acuzaţia pe care ai formulat-o împotriva mea? Este jignitor! Spune-mi unul!

— Ascultă, lucrăm amândoi pentru aceeaşi companie…

Dallas schimbă tactica. Deoarece acuzaţiile directe dăduseră chix, va încerca să-l mai înmoaie pe Ash, s-o ia pe coarda camaraderiei. Îşi zise că atmosfera infirmeriei îi făcea foarte paranoic, pe el, Dallas. Era, evident, mai simplu să arunci răspunderea dramei în cârca unuia cu care putea discuta, ca Ash, mai lesne decât în seama creaturii care se găsea în afara tuturor normelor admise.

Ce tip ciudat, Ash, ăsta! Dar comportamentul lui nu era cel al unui ucigaş…

— Vreau doar să ştiu ce se întâmplă, încheie el cu disperare.

Ofiţerul ştiinţific îşi desfăcu mâinile şi se uită îndelung la consola înainte de a răspunde.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi nu-mi pasă de insinuările dumitale. Creatura este o formă periculoasă de viaţă. Admirabilă în anumite privinţe, desigur. De netăgăduit! Ca om de ştiinţă, o consi-

der fascinantă. Dar după ceea ce a făcut, nu vreau, ca şi dumneata, să o las în viaţă.

— Sigur?

— Da, foarte sigur! (Tonul vocii nu era înşelător.) Dacă n-ai fi suferit presiunea din ultimele zile, ai fi şi dumneata. Uită totul, şi eu voi face la fel.

— Mda.

Dallas făcu repede stânga-mprejur, ieşi din infirmerie şi se îndreptă cu paşi mari spre pasarelă. Ash îl urmări din ochi. Tot felul de gânduri i se buluceau în creier. Rămase aşa mai mult timp, nemişcat şi apatic, apoi reveni la munca lui, la analizele lui.

Muncesc prea mult, prea mult, se gândea Dallas trecându-şi o mână prin păr. Ash probabil că avea dreptate. Activităţile mele numi dau pace deloc.

Pe lângă problema creaturii, trebuia să-şi mai facă griji cu fiecare în parte. Cât timp mai putea menţine această activitate mentală! Nu era decât un pilot, la urma urmelor.

Kane ar fi fost un căpitan mai bun decât el, se gândi. Kane îşi vedea de-ale lui cu mai multă bonomie, mai multă detaşare; nu se lăsa acaparat de ele total. Dar Kane nu mai putea să-l ajute.

Pe drum, găsi un intercom pe care-l acţionă. Imediat îi răspunse o voce.

— Sala maşinilor.

— Dallas. Cum se prezintă?

— Nu prea rău, zise Parker fără să se compromită.

— Doamne, nu face pe tâmpitul! Spune clar!

— Hei! Calmează-te, Dallas. Domnule, noi muncim cât putem de repede. Într-un timp atât de scurt Brett a terminat doar circuitele. Vreţi să-ncolţiţi bestia asta şi s-o atingeţi cu un simplu tub de metal sau cu o descărcare electrică de două sute de volţi?

— Scuze, spuse el sincer. Faceţi cât mai bine.

— O facem pentru toţi. Sala maşinilor – terminat!

Intercomul ţăcăni.

N-avea nici un sens să-i ia la rost, îşi zise furios. Era jenant. Dacă nu menţinea el o anumită coeziune, atunci cine?

Pe moment, nu se simţea în stare să înfrunte nimic. În nici un caz după această tulburătoare şi puţin concludentă întâlnire cu Ash. Nu se hotărâse dacă bănuielile care-l priveau pe acesta erau fondate, sau se arătase stupid aducându-i această acuzaţie. Fără nici cea mai mică probă. Nici cel mai mic mobil. Dacă Ash minţea, o făcea foarte bine, fiindcă niciodată Dallas nu mai întâlnise un om mai stăpân pe emoţiile sale.

Era un loc pe *Nostromo* unde Dallas îşi acorda câteodată câteva clipe de singurătate completă, simţindu-se oarecum în siguranţă. Mergea abătut prin coridorul B, fără să uite să cerceteze colţurile mai întunecate unde se putea ascunde o prezenţă vicleană. Nimic nu se ivi.

Ajunse la capăt, în locul în care coca era uşor bombată înspre exterior. Acolo era un mic sas. Apăsă pe un buton. Tambuchiul blindat glisă. Cockpitul ambarcaţiunii stelare era deschis. Urcă în mica navă şi se aşeză.

Mâna-i atingea o altă manetă roşie, pe tabloul de bord, dar fără s-o apese. Deschiderea tambuchiului coridorului fusese deja înregistrată pe pasarelă. Dacă unul dintre ei remarcau manevra, nu se alarma. În schimb, închiderea cockpitului navei ar fi motiv de îngrijorare. Îl lăsă deci deschis, resimţind o anumită bunăstare fiind separat de *Nostromo* şi grozăvia care-l stăpânea acum…

CAPITOLUL 10

Se mai uită odată la nivelul oxigenului rămas în rezervoare, nădăjduind într-un miracol care să mai adauge un zero la numărul afişat.

Contorul îşi termină calculul; ultima cifră se reduse de la nouă la opt. Dinspre intrare răsună un zgomot asurzitor care-l făcu să tresară. Se destinse la vederea lui Parker şi Brett.

Inginerul lăsă să-i cadă tuburile pe care le ţinea în braţe. Fiecare era cam de două degete în diametru. Lovindu-se de podea, emiseră un sunet dogit. De fapt, nu prea arătau a arme! Brett, cu o mutră satisfăcută, se despovără de câţiva metri buni de plasă.

— Ăsta-i calabalâcul. Testat şi gata de misiune.

— Îi chem pe ceilalţi, zise Dallas dând din cap.

Lansă ordinul de adunare imediată pe pasarelă şi profită de cele câteva minute care mai rămăseseră până la reuniunea generală pentru a inspecta tuburile cu un ochi sceptic. Ash sosi ultimul, având de parcurs o distanţă mai mare.

— Vom încerca să forţăm vietatea să ne urmeze cu asta? exclamă Lambert îndreptând un deget spre tuburi. (Din glasul ei răzbătea clar părerea jalnică pe care o avea despre aceste arme rudimentare.)

— Mai întâi să vedem de ce sunt în stare, zise Dallas. Fiecare să ia câte unul.

Unul câte unul, primiră arma pe care le-o întindea Brett. Fiecare tub, de un metru şi jumătate lungime, avea o formă vagă de puşcă, cu o aparatură compactă pe crosă. Dallas îl luă pe al său şi-l cântări în mâini. Nu era greu, ceea ce nu-i displăcu. Îşi dorea să aibă o armă uşoară şi uşor de mânuit pentru a se apăra în orice moment de fiara aceea şi de inimaginabilele ei forme de apărare. Era ceva iraţional şi primitiv în senzaţia pe care o avea ţinând o armă în mână, dar în starea actuală era reconfortantă.

— Am pus încărcătoare portabile zero-trei-trei în fiecare, explică Brett. Bateriile produc o descărcare electrică apreciabilă. Rezervele sunt suficiente, numai dacă nu folosiţi armele în permanenţă. Aşa că n-aveţi nici o grijă. (Le arătă pe scurt modul de folosire): Patul este perfect izolat, tubul – parţial. În interior se află un alt canal care suportă cea mai mare parte a descărcării, adică aproape sută la sută din putere. Aşadar, fiţi atenţi să nu atingeţi extremitatea!

— Ce-aţi zice de o demonstraţie? întrebă Ripley.

— Mda, sigur.

„Tehnul" orientă capătul tubului către o conductă care se întindea pe un panou al pasarelei. Aidoma unui fulger, o lucire albăstruie ţâşni din ţeavă spre conductă. În sală se auzi un sfârâit şi un miros de ozon se răspândi imediat. Brett zâmbi.

— Ale voastre au fost testate, merg perfect. Aveţi destulă snagă în ele.

— Se poate modifica voltajul? se interesă Dallas.

— Am încercat să reglăm puterea cam cât să facă rău, dar să nu fie fatală, zise Parker. Nu ştiu nimic despre această varietate de creatură şi de altfel nici n-avem timp să instalăm nişte jucărele gingaşe, cum ar fi un regulator de curent, de exemplu. Nu facem minuni, ştiţi!

— E prima dată când recunoaşteţi, zise Ripley.

Parker îi aruncă o privire otrăvită.

— Monstrul ăsta împuţit n-o să aibă de suferit, numai dacă n-o avea un sistem nervos mai sensibil decât al nostru, explică Brett. Dar pare puţin probabil. (Îşi cântări arma cum făceau altădată gladiatorii înainte de a intra în arenă.) O să-l zgândăre, atâta tot, zise el. Fireşte, n-o să plâng dacă l-om electrocuta pe scumpul de el!

— Poate că o să meargă, totuşi, recunoscu Lambert. Iată deci o posibilă soluţie a primei probleme. Dar pentru a doua: localizarea?

— M-am ocupat eu.

Se întoarseră tresărind către Ash, care ţinea în mână un aparat

de comunicare de mici dimensiuni. Foarte destins, acesta nu se uita decât la Dallas. Incapabil să suporte privirea ofiţerului ştiinţific, căpitanul îşi mută privirea, încurcat, pe obiectul minuscul.

— Dar fiindcă este imperativă localizarea creaturii cât mai rapid cu putinţă, am pus la punct o invenţie, născocită de mine. Parker şi Brett au realizat o treabă demnă de laudă încropind un sistem pentru manipularea vietăţii. Iată sistemul pentru decelarea ei.

— Un radar miniatural? întrebă Ripley admirând instrumentul.

Era atât de bine îmbinat încât părea montat într-o uzină şi nu în laboratorul unui remorcher de comerţ.

— Îl puneţi undeva pentru a repera un obiect mobil, explică Ash. Nu are o rază prea mare, dar de cum prindeţi obiectivul, emite un semnal sonor al cărui volum creşte pe măsură ce acesta se apropie.

Ripley luă radarul din mâinile ofiţerului ştiinţific şi-l examină pe toate feţele cu un ochi profesional.

— Ce anume îl activează? Cum deosebim creatura de o fiinţă omenească?

— În două feluri, replică cu mândrie Ash. Cum am mai menţionat, raza sa de acţiune este relativ scurtă. Aceasta ar putea fi considerată ca o insuficienţă, dar în cazul de faţă, ea este în favoarea noastră dat fiindcă instrumentul permite ca doi membri ai echipajului, apropiaţi unul de celălalt să acopere un câmp apreciabil, în timp ce alt grup va căuta în altă parte. Şi încă un amănunt important, aparatul are încorporat şi un captator extrem de sensibil la dimensiunea aerului. Oricare obiect mobil îl va afecta. Citind datele instrumentului, veţi şti în ce direcţie se deplasează obiectivul. Plimbaţi-l, rogu-vă, prin faţă. Nu este un aparat destul de sofisticat pe cât mi-aş fi dorit, dar aceasta este ceea ce am putut să fac în timpul pe care l-am avut la dispoziţie.

— Ai lucrat minunat, Ash! recunoscu Dallas. (Luă radarul din mâinile lui Ripley.) Ne va fi de mare ajutor, mai mult decât trebuie

pentru a-i veni de hac monstrului. Cum l-ai asamblat?

În loc de răspuns, Ash scoase din buzunar un alt instrument, adevărată replică a primului şi i-l înmână.

— Bun. Înseamnă că putem forma două echipe. Nu am instrucţiuni foarte elaborate a vă da. Ştiţi foarte bine ce aveţi de făcut. Cel care va găsi creatura o bagă în plasă, o târăşte spre sas şi o trimite la plimbare prin Rigel cât mai iute, cât de iute pot funcţiona tambuchii. N-am nimic împotrivă dacă folosiţi zăvoarele explozive ale uşii exterioare. Vom lua combinezoanele presurizate dacă va fi cazul.

Făcu doi paşi spre coridor şi se răzgândi. Bănuitor, îşi roti privirea prin sala aglomerată. Nu părea cu putinţă ca o prezenţă să se fi strecurat înăuntru, dar cum se hotărâseră să nu neglijeze nimic, această încăpere nu va face excepţie de la regulă.

— Pentru început, să ne asigurăm că nu e nimic pe pasarelă.

Parker luă micul radar şi „mătură" toată sala, răsucindu-se în loc. Privi indicatorul rudimentar plasat în mijlocul instrumentului.

— Şase deplasări, anunţă el când reveni la punctul de plecare. Toate poziţionate aproximativ acolo unde ne aflăm noi. Locul mi se pare curat… dacă drăcovenia asta nu bate câmpii!

— Merge, zise Ash, fără să fie ofensat. Tocmai ai demonstrat-o.

Echipamentele fură distribuite la toţi, sub ochiul inchizitor al lui Dallas.

— Toată lumea e gata?

Se auziră două „nu"-uri morocănoase. Patru feţe zâmbiră simultan. Oribila amintire a lui Kane se estompase puţin. Acum erau gata să înfrunte creatura şi, cel puţin sperau, înarmaţi cum trebuia.

— Căile sunt deschise pe toate punţile, zise Dallas îndreptându-se spre ieşirea din pasarelă. Vom rămâne permanent în contact. Ash, Lambert şi cu mine plecăm de partea noastră cu un radar. Brett şi Praker vor forma ce-a de-a doua grupă, condusă de Ripley. Voi luaţi al doilea radar. La primul semn, prioritatea constă în capturarea

creaturii şi ducerea la sas. Anunţarea descoperirii la celălalt grup nu are importanţă pe moment. Haide!

Părăsiră pasarela în şir indian.

Niciodată culoarele nivelului A nu păruseră atât de lungi şi întunecate ca în aceste momente. Fiecare metru pătrat al navei era cunoscut ca-n palmă de Dallas. Dar ştiind că o bestie hidoasă putea să se ascundă pe undeva şt să-l ucidă în chip îngrozitor, înainta cu băgase de seamă, neîncrezător, în nici un ungher, pe când înainte se plimba de la un capăt la celălalt cu ochii închişi.

Toate lanternele erau aprinse. Şi cu toate acestea lumina nu ajungea să străpungă obscuritatea difuză în care era adâncită cea mai mare parte a lui *Nostromo.* Tuburile de neon nu serveau decât la întreţinerea minimală şi ocazională a acestor săli şi antrepozite. De ce să consume energie pentru luminarea unei nave funcţionând automat – *Nostromo* făcea parte din această categorie –, când echipajul ei petrecea atât de puţin timp în veghe? Era destulă electricitate pentru manevrele de plecare şi sosire şi pentru a face faţă vreunei urgenţe pe parcurs. Fericit că era ajutat de această luminare în căutările sale, chiar şi aşa salbă, Dallas regreta totuşi că nu avea valuri de lumină la dispoziţie.

Lambert apucă plasa de celălalt capăt, şi înaintară amândoi, capcana întinzându-se de la un perete la celălalt al coridorului. Dallas strânse mai tare de partea lui şi trase brusc. Luată pe nepregătite, Lambert îl privi îngrozită. Când înţelese că el dorise să-i dea curaj, oftă uşurată, dădu din cap şi-şi reluă căutarea febrilă. Dallas făcuse bine că o scuturase, fiindcă, timp de un minut, ea căzuse într-o stare de autohipnoză, creierul fierbând la ideea a ceea ce putea să-i aştepte, uitând complet de sarcina pe care o avea de îndeplinit. Dar Lambert era în aşa fel făcută că putea să facă faţă ungherelor şi nişelor obscure ale navei, în timp ce acelea ale imaginaţiei o paralizau.

Acum că însoţitoarea lui era pe fază, Dallas îşi concentră toată

atenţia asupra celei mai apropiate intersecţii.

Imediat în urma lor, Ash, cu ochii fixaţi pe ecranul radarului de buzunar, ţinând obiectul cu mâna întinsă, îi imprima o mişcare de balans regulat de la dreapta la stânga, acoperind astfel tot arcul de cerc plasat în faţa grupului. Instrumentul opera silenţios, în afară de momentele în care ofiţerul ştiinţific ajungea cu el la extremităţi, adică acolo unde se aflau Dallas şi Lambert. Atunci emitea un sunet ascuţit şi Ash apăsa pe un buton care-l anula.

Făcură o pauză în faţa unei scări în spirală care ducea la etajul inferior. Lambert se aplecă şi chemă celălalt trio.

— Nimic la voi? Aici suntem imaculaţi ca reputaţia mamei noastre!

Brett şi Parker strânseră mai tare plasa, iar Ripley, ridicându-şi ochii de pe detector, strigă:

— Absolut negativ!

Pe puntea superioară, Lambert şi Dallas îşi continuată vânătoarea, urmaţi îndeaproape de Ash. La câţiva metri mai departe, coridorul făcea un unghi drept care le punea toate simţurile la pândă. Nu le plăceau deloc coturile astea unde se putea întâmpla orice, unde orice se putea ascunde. Curajul de a arunca acolo un ochi – îndrăzneală de repetat de zece, o sută de ori – pentru a descoperi un alt culoar gol la capătul căruia se forma alt cot, îi părea lui Lambert tot atât de eroic ca şi trecerea cu succes a tuturor încercărilor care deschidea calea spre Graal.

Ţinându-l cu braţul întins, detectorul începu să atârne tot mai greu în mâna lui Ripley. Deodată, o luminiţă începu să pâlpâie la baza ecranului. Acul de nivel tremură imperceptibil. Această mişcare nu venea de la ea. Cu inima bubuind în piept văzut tresărirea acului şi fixarea lui aproape pe zeroul imprimat pe scală.

Înainte de a-şi avertiza colegii, se asigură că nici Brett şi nici Parker nu erau la originea acestei deplasări.

— Atenţie! Am o înregistrare.

Mai avansă câţiva paşi. Acul săltă în mijlocul scalei şi lumina roşie era în continuare aprinsă, ca pentru o secundă, dar aparatul nu mai transmitea nici o indicaţie de mişcare. Lumina, în schimb, rămase puternică.

Brett şi Parker, cu nervii întinşi la maxim, inspectară fiecare centimetru pătrat de perete, de la podea şi până-n tavan. Îşi aminteau cum căzuse, deşi moartă, prima creatură pe umerii lui Ripley. Niciunul nu voia să pățească la fel cu cea de-a doua. Astfel că aveau grijă să nu lase nimic în umbră.

— De unde vine? întrebă Brett cu îngrijorare.

Ripley pândea pe instrument cea mai mică tresărire a acului. Acesta, îndeplinindu-i dorinţele, tresări violent pe cadran. Numai dacă creatura o fi în stare să treacă prin pereţii de metal, altfel mişcarea acului nu aducea cu nimic cunoscut de oameni. Scutură puternic aparatul. În zadar. Lumina roşie era în continuare aprinsă, ca pentru a o sfida.

— Habar n-am. Am impresia că detectorul s-a stricat. A înnebunit de-a binelea.

Brett dădu cu piciorul în plasă, înjurând.

— Dumnezeii!… Acum şi-a găsit! Îi zic eu câteva lui Ash…

— O secundă! îl întrerupse ea. (Apucă instrumentul de cealaltă extremitate. Acul se stabiliză imediat.) Semnalul vine de jos.

Trei feţe stupefiate se înclinară. Nici o vietate, nici o fantomă nu străpunse blindajul pentru a-i ataca.

— E nivelul C, mormăi Parker. Nu sunt decât ateliere de întreţinere. O să ne vină acru căutând-o pe-acolo, plus mizeria care-i acolo!

— Vrei s-o ocoleşti?

Parker o privi cu tristeţe.

— Nu e de râs.

— Nu. Într-adevăr. Nu e de râs, zise ea cu amărăciune. Preia

conducerea grupului. Voi doi cunoaşteţi mai bine nivelul ăsta.

Cei doi ingineri, ţinând plasa desfăşurată cu grijă între ei şi gata pentru a fi utilizată, coborâră pe scara mică de serviciu care-i ducea la nivelul suspect. Jos, rămaseră nemişcaţi câteva secunde pentru a se obişnui cu lumina slabă (chiar şi în comparaţie cu normele de pe *Nostromo)* de pe această punte.

Fără să-şi dea seama, Ripley puse mâna pe peretele despărţitor şi şi-o retrase imediat, îngreţoşată de ceea ce atinsese. Panoul era acoperit cu un strat gros de unsoare. Scurgeri de lubrefianţi de când hăul, se gândi, pe jumătate calmată. O navă de linie ar fi fost trimisă imediat la revizie dacă un inspector ar fi descoperit astfel de defecţiuni. Dar nimeni nu era destul de nebun ca să se încumete să coboare în calele lui *Nostromo.* Lubrefianţii nu-i interesau pe membrii echipajului, care aveau destule pe cap. Ieşeau din pasarelă sau spaţiile de locuit numai în împrejurări cu totul excepţionale.

Când vor ajunge la capăt cu bine, Ripley îşi promise să ceară transferul într-o unitate mai decentă, altfel va demisiona pe loc. Promisiunea asta şi-o mai făcuse înainte de douăzeci de ori şi se răzgândise de fiecare dată. De-acum înainte, nu va mai da înapoi!

Îndreptă detectorul spre coridorul întunecos care se închidea în faţa lor. Nimic! Mirată, îl expuse în sus; imediat pâlpâi lumina, acul luminat înregistră o prezenţă, foarte clar.

— Bun, să mergem!

Ea o luă din loc încrezătoare în micul aparatul pentru că ştia că Ash făcuse o treabă serioasă, pentru că nu greşise până acum, şi pentru că nu avea încotro.

— În curând vom ajunge la bifurcaţie, o avertiză Brett.

Străbătură culoarul timp de mai multe minute. Ajunseră, în sfârşit la ramificaţie. Din nou, detectorul fu pus la treabă. Ripley îl întinse spre braţul coridorului care pornea, în dreapta. Lumina roşie se stinse uşor. Atunci se întoarse spre cel din stânga.

— Pe acolo!

Câteva rare tuburi de neon erau împrăştiate prin această secţiune a navei. Fâşii de întuneric restrângeau vederea în jurul lor, dându-le o senzaţie de sufocare cu toate că, antrenaţi pentru călătoria în spaţiu, nu prea ştiau ce era claustrofobia. Paşii lor răsunau pe puntea de metal, numai atunci când nu călcau în băltoacele de fluid, unsuroase şi greţoase.

— Dallas ar trebui să ceară o inspecţie, zise Parker dezgustat. O să trimită cel puţin patruzeci la sută din navă la revizie şi atunci Compania *va trebui* să plătească pentru curăţenie.

Ripley scutură din cap şi-i adresă inginerului o uitătură sceptică.

— Pui pariu? E mai ieftin pentru Companie să-l cumpere pe inspector! Şi e mult mai simplu.

Parker nu reuşea să-şi ascundă dezamăgirea. Altă idee de-a lui care nu rezista analizei, prea mult. Cel mai greu de înghiţit în povestea asta era faptul că logica lui Ripley, ca de obicei, era inatacabilă. Resentimentul şi admiraţia pentru ea crescură proporţional.

— Apropo de revizie şi de curăţenie, continuă ea, ce-au luminile astea? Am zis că nu cunoaştem prea bine această parte a navei, dar trebuie să recunoaşteţi că abia vedem pe unde călcăm. Parcă aţi aranjat modulul doisprezece?! Ar trebui să avem mai multă lumină, chiar şi aici.

— Am reglat-o convenabil, protestă Brett.

Parker se duse să verifice un panou mural.

— Sistemul de reparaţie a energiei trebuie să meargă cât de cât. Unele circuite n-au primit sarcina normală. A fost şi aşa greu să refacem fluxul de energie fără ca să explodeze fiecare conductor din interiorul navei. Când problemele devin delicate, sistemele afectate reduc automat electricitatea care le este repartizată pentru a evita suprasarcina. Dar ăsta îi dă tare înainte, e clar. Se aranjează.

Atinse unul din întrerupătoarele panoului, acţionă un cursor de stabilizare. Lumina crescu apreciabil pe coridor

Reluară explorarea prudentă până când Ripley, ridicând brusc

mâna, le spuse să se oprească.

— Aşteptaţi!

Parker era să cadă, iar Brett se încurcă în plasă. Nimeni nu se gândi să râdă, într-atât erau de încordaţi.

— Suntem pe-aproape? murmură Parker, chinuindu-şi ochii pentru a pătrunde umbrele înşelătoare dimprejur.

Ripley verifică poziţia acului pe scala fixată pe micul ecran luminat.

— După aparat, obiectivul se găseşte la mai puţin de cincisprezece metri.

Parker şi Brett strânseră din nou plasa în mâini, fără să se lase rugaţi. Ripley îşi ridică arma şi o activă. Făcu câţiva paşi înainte, cu tubul în mâna dreaptă şi cu detectorul în stânga. Era imposibil, de-a dreptul imposibil să-ţi imaginezi trei persoane făcând mai puţin zgomot decât Brett, Parker şi Ripley care progresau tiptil în penumbră. Până şi palpitaţiile dezordonate ale inimilor tăcuseră parcă.

Parcurseră astfel cinci metri, apoi zece. Un muşchi tresărea la încheietura mâinii lui Ripley, provocându-i o durere pe care se hotărî să n-o ia în seamă. Îşi confirmară vânătoarea, reducând puţin câte puţin distanţa care-i separa de necunoscut.

Cu tot corpul încordat, Ripley avansa pe jumătate aplecată, gata să sară înapoi la cea mai mică mişcare suspectă care ar simţi-o în penumbră. Detectorul căruia îi întrerupsese semnalul sonor cu bună ştiinţă, o determină să facă o oprire după cincisprezece metri. Lumina era tot slabă, dar suficientă totuşi pentru a-şi putea da seama de starea de lucruri: nu era nici o creatură pitită în pasajul urât mirositor.

Măturând lent spaţiul cu detectorul, încerca să fixeze şi acul şi culoarul. Acul înregistra cu minuţiozitate fiecare deplasare a lui Ripley cu o măsură corespunzătoare distanţei de parcurs. Ridică ochii şi remarcă un mic tambuchi în perete, uşor întredeschis…

Parker şi Brett îi observară încordarea. Se mişcară astfel încât să acopere cea mai mare parte a punţii situate în faţa canalului. Ripley dădu din cap când se aflară în poziţie. Faţa-i lucea de sudoare. Respiră adânc şi puse jos detectorul. Cu mâna liberă, prinse mânerul tambuchiului. Era rece şi lipicios pe palma udă.

Rezemându-se pe peretele opus al coridorului, orientă tubul spre gura căscată şi apăsă pe trăgaci. Un urlet foarte ascuţit sfâşie tăcerea. O mică creatură, cu ghearele scoase, ţâşni de sus. Căzu exact în mijlocul plasei, pe care cei doi ingineri săriră imediat s-o strângă în jurul prăzii. Trebuia neapărat prinsă bine în reţeaua deasă a capcanei.

— Ţine bine, ţine bine! strigă Parker triumfător. Am prins-o, jigodia, am…!

Ripley observă animalul prins. Apoi blestemă, şi de necaz şi de frică totodată. Dădu drumul trăgaciului şi luă de jos detectorul.

— Fir-ar să fie! oftă ea, obosită şi înciudată. Liniştiţi-vă, prieteni, ia uitaţi-vă!

Parker lăsă plasa odată cu Brett. Amândoi recunoscură ceea ce prinseseră şi nu puteau să-şi înfrângă deznădejdea. O pisică, vizibil contrariată, se zbătea în împletitură şi, înainte ca Ripley să apuce să protesteze, pieri în fundul pasajului.

— Nu, nu, nu-l lăsaţi să scape!

Avertismentul veni prea târziu. Ghemotocul de păr dispăruse.

— Mda, ai dreptate, mormăi Parker. Trebuia să-l omorâm. S-ar putea să mai alergăm după el în loc să hărţuim fiara!

Ripley îl privi mânioasă dar nu scoase o vorbă. Se întoarse spre Brett al cărui temperament agresiv era mai puţin afişat.

— Brett, te ocupi de motan. După aia discutăm ce facem cu el, dar ar fi bine să-l păstrăm cu noi sau să-l închidem undeva ca să nu deruteze aparatul… sau pe noi.

— Just, fu de părere Brett.

Plecă pe unde veniseră. Ripley şi Parker îşi reluară încet progre-

sia în direcţia opusă. Încărcată cu arma şi detectorul, Ripley ştia că le va fi mai greu să pună mâna pe creatură. Deoarece trebuia să-l ajute pe Parker să ţină plasa bine întinsă.

În faţa lui Brett, o uşă crăpată dădea într-un mare atelier ticsit cu maşini. Nici urmă de motan pe culoar. În schimb, îşi zise el, atelierul ăsta era o ascunzătoare ideală.

Dacă motanul nu era acolo, se va întoarce la colegii săi. Jones, în momentul ăsta, putea fi ascuns oriunde în navă dar la urma urmei se prea poate să fie aici.

Câteva tuburi de neon revărsau o lumină palidă şi tremurătoare pe o învălmăşeală de maşini şi lăzi claie peste grămadă. Brett ignoră rândurile de containere şi instrumentele de reparare, fiindcă nişte panouri luminoase le identificau conţinutul.

Se gândi brusc că nu mai putea fi auzit de ceilalţi doi. Se cutremură. Cu cât punea mai repede mâna pe mârtanul ăla, cu atât mai bine.

— Jones… hai, motănel, vino. Vino la nenea Brett. Pis! pis! pis!

Se aplecă pentru a se uita într-un pasaj îngust situat între două enorme lăzi şi care era cufundat în beznă. Nu era nimic. Îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte care începuseră să i se prelingă pe pleoape.

— Da' unde dracu' te-ai băgat?

Din fundul antrepozitului răzbătură nişte râcâituri. Fură urmate de un sfios dar liniştitor mieunat. Era neîndoios un vaiet de origine felină. Brett oftă şi porni într-acolo.

Ripley făcu o pauză şi privi detectorul cu resemnare. Lumina roşie pierise demult, acul rămase nemişcat, iar semnalul sonor nu-i mai alarma. În ciuda eforturilor lor aparatul tăcea în continuare.

— Nu-i nimic prin locurile astea, îi zise coechipierului. Dacă o fi fost vreodată ceva, în afară de noi şi de Jones! (Se uită la Parker.)

Primesc orice sugestie.

— Să ne întoarcem! Am putea măcar să-l ajutăm pe Brett să prindă cotoiul ăla afurisit.

— Nu-ţi vărsa focul pe Jones! răbufni Ripley. E şi el înspăimântat ca şi noi.

Când era vorba să-şi apere motanul, lui Ripley nu trebuia să-i mai zică încă o dată.

Făcură cale întoarsă, prin coridorul urât mirositor. Ripley mergea în faţă, cu instrumentul gata de funcţionare, în caz că…

Brett dăduse ocol unei stive de piese detaşate. Nu putea să meargă mai departe. Antretoaze şi grinzi, care susţineau superstructura superioară a lui *Nostromo,* formau o încâlceală de metal împrejur. Ceva de nedescris.

Descurajat, înfrânt de oboseală şi de zădărnicia acestei căutări, tocmai se hotărâse să plece când un alt miorlăit familiar îi ajunse la urechi. Scrută întunericul dindărătul unui pilon masiv şi zări două pupile galbene lucind în negură. Şovăi o clipă… Jones era cam de mărimea bestiei care ţâşnise din pieptul sărmanului Kane. Dar când auzi un alt miorlăit, al treilea, se simţi mult mai bine. Numai o mâţă putea scoate un asemenea sunet.

Se cocârjă pe sub o grindă şi se uită la ceea ce era pitit acolo într-o scobitură. Păr din plin şi o mustaţă: Jones!

— Vino, pisoiaş… ce bine-mi pare că te văd, stârpitură! (Întinse mâna spre animal. Acesta căscă gura şi urlă înspăimântat. Se vârî şi mai adânc.) Hai, vino, motanule. Vino la Brett. N-avem timp de joacă, astăzi.

Ceva… aproape tot atât de gros ca bârna pe sub care trecuse „tehul", se lăsă fără zgomot din plafon. Din această apariţie emana o puternică impresie de energie conţinută. Nişte degete… sau nişte falange hidoase se răşchirară, apoi se chirciră, acoperind cu totul gâtul lui Brett aidoma unor tentacule. Strigătul de groază al ingine-

rului se curmă. Cu un gest reflex, îşi duse mâinile la gât. Zbaterea lui n-avea sorţi de izbândă. Ceea ce-i încolăcise gâtul era deosebit de tenace. Luat în sus de acest braţ colosal, curând se legăna în aer, pierzând contactul cu solul. Jones, o zbughi afară pe sub picioarele Brett.

Zburlit de frică, se fofilă printre Ripley şi Parker care alergaseră auzind urletul. Dădură buzna în antrepozit fără să mai stea de gânduri şi văzură picioarele lui Brett cum se zbăteau în gol. Ridicând ochii avură o ultimă viziune fugitivă a două tălpi înghiţite de întuneric. Deasupra formei neputincioase şi chinuite a inginerului, zăriră o siluetă vag umană, dar care, cu siguranţă, nu era a unui om. O masă gigantică şi duşmănoasă. Într-o fracţiune de secundă, o străfulgerare se oglindi în nişte ochi enormi, mult prea mari pentru o ţeastă ca aceea. Apoi făptura de coşmar şi prada ei se topiră în întinderile de negură ale lui *Nostromo.*

— Isuse! murmură Parker.

— A crescut! (Consternată, Ripley consideră arma sa electrică, comparându-i micimea cu imensitatea masei care fugise înspre plafon.) A crescu *rapid!* Noi căutam o creatură cât Jones de mare şi ea a ajuns atâta!

Deodată, o teamă iraţională puse stăpânire pe ea. Teamă de spaţiu strâmt, de întunericul ameninţător, de lăzile îngrămădite şi grinzile metalice care puteau tăinui dumnezeu ştie câte alte primejdii.

— Ce facem proţăpiţi aici? Aia poate să se întoarcă?

Îşi luă arma cu amândouă mâinile şi făcu cale-ntoarsă, întrebându-se prin ce minune o chestie atât de mică putea să ajungă un monstru de mărimea asta.

Fugiră din atelier, ecoul ultimului urlet al colegului lor răsunându-le încă în urechi, definitiv imprimat în memoria lor. Parker îl cunoştea pe Brett de atâta amar de vreme, dar strigătul de groază pe care-l scosese îl îndemna să nu-şi menajeze picioarele. Să alerge, cât

Ripley de tare, fără a privi în urmă spre prietenul lui care…

CAPITOLUL 11

Nu încrederea se putea citi de feţele personajelor adunate în jurul mesei de la popotă. Niciunul nu încerca să se amăgească, să-şi ascundă frica. Mai ales Parker şi Ripley. Având ocazia să zărească întrucâtva vietatea pe care urma să o înfrunte, acum, pentru ei orice speranţă de a se redresa situaţia, pierise.

Dallas examina cu scrupulozitate un plan recent al lui *Nostromo.* Parker, în picioare, de pază la uşă, arunca din când în când o privire neliniştită în fundul coridorului.

— Nu ştiu să vă spun acum cum de-a ajuns aşa, dar e nemaipomenit de mare! zise inginerul în tăcere totală. A coborât pe Brett legănându-se ca un liliac uriaş.

Dallas îşi ridică ochii din desen.

— Sunteţi absolut siguri că l-a luat pe Brett într-un orificiu?

— A dispărut într-un canal de aerisire, replică Ripley care-şi scărpina nervoasă o mână. Sunt sigură că l-am văzut acolo. Oricum, creatura n-avea cum să se ducă prin altă parte.

— Aicea-i treaba clară! adăugă Parker. Ea se foloseşte de canalele de ventilaţie şi de condiţionare pentru deplasare. De-aia nu putem s-o reperăm cu detectorul.

— Canalele de ventilaţie, zise Dallas absorbit. Pare logic. Jones face la fel.

Lambert se juca cu cafeaua. Băgă un deget în lichidul negricios şi-l duse la buze.

— Brett s-ar putea să trăiască.

— Nu e nici o şansă, zise Ripley, care nu era fatalistă ci doar logică. L-a înhăţat şi l-a tras în sus ca pe o cârpă.

— Dar ce voia de la el, la urma urmelor? întrebă Lambert. De ce nu l-a omorât pe loc?

— Poate că şi ea are nevoie de un incubator, cum s-a folosit pri-

ma de Kane, sugeră Ash.

— Sau de hrană, zise Ripley dintr-o suflare.

Tresări. Lambert îşi abandonă cafeaua. Începea să-i fie rău.

— Oricum ar fi, doi sunt terminaţi şi mai rămân cinci de răpus, din punctul de vedere al creaturii, se-nţelege.

Parker strângea în mâini arma. Şi brusc, furios, o izbi cu toată puterea de zid. Datorită şocului, tubul se îndoi şi căzu cu zgomot. Urmară câteva pârâituri, apoi – liniştea.

— Eu zic că trebuie să ardem dihania asta cu laserul, să terminăm odată! Dacă o ţinem aşa, nu mai avem nici o şansă.

— Te-nţeleg foarte bine, Parker, zise Dallas compătimitor. Noi îl iubeam pe Brett. Dar nu trebuie să ne pierdem capul. Dacă creatura este acum atât de mare cum spui, transportă destul acid în corpul ei ca să facă o gaură în cocă mare cât sala asta. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla cu circuitele de control care sunt integrate în ea. Nu ne putem permite această nesăbuinţă. Nu încă.

— Nu încă? se miră Parker. (Sentimentul de neputinţă îl făcu să-şi uite o clipă mânia.) Câţi dintre noi mai trebuie să moară ca să vă daţi seama? Ca să pricepeţi că numai aşa îi venim de hac bestiei?

— Oricum, nu va merge, Parker.

Inginerul se răsuci spre figura impasibilă a lui Ash şi făcu o grimasă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ar trebui să-i atingem un organ vital din primul foc. Conform descrierii pe care aţi făcut-o, ea este acum şi rapidă şi voluminoasă şi deosebit de puternică. Cred că nu greşim estimând că ea şi-a păstrat capacităţile de regenerare rapidă care ne-au surprins la forma „palmată". Aşadar nu avem de ales. Ori o ucizi instantaneu, ori va fi pe tine cât ai clipi! Ceea ce îmi pare deja greu de realizat dacă adversarul ar fi un om, dar în faţa acestei creaturi, este virtual imposibil pentru că nu cunoaştem unde se găseşte punctul vital. Înţelegi? (Ash vorbea încet, încercând să fie tot atât de bi-

nevoitor cum fusese cu Dallas. Ştiau cu toţii cât de apropiaţi erau cei doi ingineri.) Nu-ţi dai seama ce s-ar întâmpla? Să presupunem că doi dintre noi reuşesc să înfrunte creatura într-un spaţiu destul de deschis şi degajat pentru a-i aplica lovitura fatală, să zicem. Bun, o ardem cu laserul, de vreo şase ori până să mai apuce să ne facă bucăţi. După aceea, cele şase răni se cicatrizează suficient de repede pentru a salva viaţa monstrului, dar nu pentru a împiedica supurarea. Ce fel de supurare? Acidul ar putea face în navă numeroase găuri, să roadă din nefericire circuitul de reglare a aerului, sau ştiu eu, generatorul care aprovizionează toate motoarele navei… Nu consider scenariul ca fiind fantezist, ţinând seama de ceea ce ştim despre creatură. Şi care ar fi rezultatul? Am pierde doi membrii ai echipajului, sau mai mulţi, iar *Nostromo* ar suferii avarii poate iremediabile.

Parker, pământiu, tăcea cu încăpăţânare. Până la urmă, mormăi:

— Dar, Dumnezeule, ce-o să facem?

— Singurul plan care are sorţi de izbândă este cel de care vorbeam mai înainte, răspunse Dallas. (Dădu un bobârnac în schemă.) Să reperăm canalul în care se ascunde vietatea! Apoi să încercăm s-o ducem până la un sas şi s-o ejectăm în spaţiu.

— S-o ducem? (Parker izbucni în râs. Timbrul cavernos nu-i trăda veselia ci îngrijorarea.) Eu mă omor să vă spun că drăcia asta e *colosală!* (Scuipă cu dispreţ pe arma pe care o sfărâmase.) N-o s-o ducem nicăieri cu asta!

— Ai şi tu dreptate, zise Lambert. Trebuie s-o dirijăm spre un sas. *Cum* facem asta?

Ripley îi privi pe fiecare în parte.

— Cred că este timpul ca departamentul ştiinţific să ne împărtăşească ultimele descoperiri privitoare la musafirul nostru. N-ai nici o idee, Ash?

Ofiţerul ştiinţific medită câteva secunde.

— Mai întâi, pare că s-a adaptat bine unei atmosfere bogate în

oxigen. Aceasta s-ar putea să aibă o legătură cu surprinzătoarea creştere de care a dat dovadă în acest stadiu.

— Acest stadiu? se interesă Lambert, îndoindu-se de ceea ce auzise. Vrei să spui că se metamorfozează în continuare?

— Ştim atât de puţine lucruri despre ea, spuse el punându-şi palmele pe masă. Ar trebui să ne aşteptăm la orice din partea ei. În trei rânduri s-a metamorfozat. Din ou la forma „palmată", din vietatea „palmată" la cea care a ieşit din pieptul lui Kane, şi în sfârşit această masă enormă. Nu aveam nici un motiv să sperăm că această formă este faza finală dintr-o serie a dezvoltării sale. (Se opri o secundă, apoi reluă ipoteza.) Este posibil ca următoarea creatură să atingă dimensiuni încă şi mai fantastice şi o putere fenomenală.

— E încurajator, murmură Ripley. Altceva?

— În afară de noua ei atmosferă, s-a adaptat cu siguranţă foarte bine la nevoile ei de hrană. Ştim aşadar că poate să trăiască cu un nimic, în atmosfere diferite şi chiar fără nici o atmosferă pe o perioadă nedeterminată. Singurul element pe care-l ignorăm este capacitatea de a suporta schimbările bruşte de temperatură. Căldura este confortabilă la bordul lui *Nostromo.* Dată fiind temperatura scăzută de pe planetă pe care am descoperit-o, cred că putem elimina definitiv ideea frigului ca armă de convingere, deşi oul primordial a fost cu siguranţă mai rezistent în această privinţă decât forma precedentă.

— De acord, zise Ripley. Şi ce s-a întâmplat dacă am mări temperatura?

— Să facem o încercare, zise Ash. Nu putem ridica temperatura în toată nava din aceeaşi pricină din care nu puteam scoate tot aerul. Insuficiente provizii de aer în combinezoanele noastre, mobilitate redusă, imobilitate când stăm închişi în congelatoare şi aşa mai departe. Este adevărat că majoritatea creaturilor se retrag din faţa focului. Nu este nevoie să supraîncălzim întreaga navă.

— Am putea întinde un cablu de înaltă tensiune de-a

curmezişul, prin nişte coridoare şi pasaje, pentru a-l atrage acolo. Se va prăji ca lumea, propuse Lambert.

— Nu avem de-a face cu un animal, spuse Ash. Sau dacă este, este cât se poate de abil şi specializat. Cu siguranţă că nu se va năpusti orbeşte şi nu va veni să se electrocuteze dând într-un fir metalic sau orice altceva care ar bloca o cale de trecere evidentă cum ar fi un coridor. A demonstrat-o deja, preferând să se deplaseze prin canalele de aerisire decât pe culoare.

— Pe de altă parte, anumite specii ne-evoluate, ca rechinii, detectează câmpurile electrice. Am cântărit bine. Nu e o idee bună, zise Dallas.

— Creatura este poate capabilă să detecteze şi câmpurile electrice generate de corpurile noastre, supralicită Ripley. Aşa s-ar putea să ne depisteze.

Parker se strâmbă.

— În orice caz, pun pariu că nu se bazează numai pe ochii ei. Dacă ăia sunt ochi ce-am văzut eu.

— Aşa este.

— O creatură care dispune de o asemenea putere de adaptare trebuie să aibă mai multe simţuri de depistare, adăugă Ash cu convingere.

— Mie oricum nu-mi place ideea cu cablul, zise Parker, cu faţa congestionată. Nu-mi place să mă joc de-a şoarecele şi pisica la nesfârşit. Când o s-o ejectăm prin sas, vreau să fiu de faţă. Vreau să văd cum moare. (Tăcu un moment, apoi zise mai puţin emoţionat:) Vreau s-o aud cum urlă ca Brett.

— În cât timp asamblăm trei sau patru unităţi de incinerare? întrebă Dallas.

— Daţi-mi douăzeci de minute. Avem deja în stoc aparatele de bază. E de-ajuns să le modific pentru folosirea manuală.

— Încearcă să dotezi aceste aruncătoare de flăcări cu o putere mare. Nu vreau să ne trezim în situaţia pe care a descris-o Ash

aproape de lasere. Pe scurt, ceva care s-o oprească instantaneu.

— Nici o problemă. (Vocea lui Parker era glacială.) Vă fabric eu un aparat care-o va prăji pe loc.

— Asta pare cea mai mare şansă a noastră. (Căpitanul îşi privi colegii reuniţi în jurul mesei.) Are cineva altă idee?

Nu răspunse nimeni.

— Bun, reluă Dallas ridicându-se în picioare. După ce asamblează Parker aruncătoarele de flăcări, plecăm imediat cu toţii la nivelul C, în antrepozitul în care a dispărut Brett, şi de acolo pornim lupta.

Parker zise sceptic:

— Creatura l-a înşfăcat pe Brett şi s-a cocoţat până la canalul de aerisire. Eu nu-s maimuţă să mă urc acolo după ea.

O privi pe Ripley cu coada ochiului, dar aceasta nu comentă.

— Preferi să stai aici cuminte până vine ea după tine? întrebă Dallas. Cu cât o ţinem mai mult timp în defensivă cu atât mai bine pentru noi.

— Dar mai e ceva, zise Ripley.

— Ce?

— A fost ea vreodată în defensivă?

Ea-i înfruntă privirea.

Odată asamblate aruncătoarele de flăcări, fiind ceva mai grele, dădeau impresia unei mari eficacităţi. Tuburile funcţionaseră totuşi, iar Parker îi asigură că aşa va fi şi cu acestea. Refuză să le facă o demonstraţie, pentru că, explică el, jetul ar fi destul de puternic ca să ardă puntea.

Faptul că-şi punea viaţa în joc în schimbul acestei promisiuni îl linişti pe colegii lui, cu excepţia lui Ripley. Aceasta începea să suspecteze pe toată lumea şi nu avea încredere în nimeni. Ea dintotdeauna fusese puţin cam paranoică, iar turnura dramatică pe care o luau evenimentele agravau această tendinţă. Era îngrijorată acum şi

de şubrezirea ei psihică cât şi de ameninţarea reprezentată de această vietate, aproape în aceeaşi măsură.

Evident, când aceasta va fi neutralizată, vor dispărea şi problemele ei psihice. Nu-i aşa?

Micul grup de oameni porni la drum cu prudenţă, de la popotă până la nivelul B. Când urmau să intre în pasajul care ducea la puntea inferioară, detectoarele începură să emită un sunet foarte puternic. Ash şi Ripley, care aveau unul, diminuară rapid volumul. Îşi continuară drumul pe încă vreo zece metri, dirijaţi de acul instrumentului, când un zgomot mai şi dur, cu totul diferit, se făcu auzit: un vaier metalic, o sfâşiere în metal.

— Uşor, murmură Dallas.

Aprinse aruncătorul lui de flăcări şi se strecură prin ambranșamentul coridorului următor. Izbiturile se înteţeau. Ştiu imediat de unde vine zgomotul.

— Magazia de provizii, şuşoti către grup. E înăuntru!

— Ia ascultaţi! murmură Lambert, înfricoşată. Doamne, trebuie să fie enormă.

— Destul de mare, în orice caz, consimţi Parker. Am văzut şi ştiu. E şi puternică. L-a ridicat pe Brett ca pe…

Tăcu, amintirea sărmanului Brett îi tăia pofta de conversaţie.

Dallas ridică ţeava aruncătorului de flăcări.

— O conductă se deschide în spatele magaziei. Aşa a ajuns acolo. (Aruncă o privire lui Parker.) Eşti sigur că merg astea?

— Le-am fabricat eu, nu?

— Asta-i problema, zise Ripley.

Înaintară cu precauţie în timp ce zgomotele nu conteneau. Când ajunseră la uşa magaziei, Dallas se uită la Parker, apoi la clanţă. Fără tragere de inimă, inginerul o apucă. Dallas, bine înfipt pe picioare, luă poziţie.

— Acum!

Parker deschise uşa cu o smucitură şi se dădu la o parte din ca-

lea lui Dallas. Acesta apăsă pe trăgaci. Un fulger urmat de o flacără oranj brăzdă spaţiul dinspre intrare până la peretele opus. Cu excepţia lui Dallas, toţi bătură în retragere în faţa căldurii intense. Fără să şovăie, căpitanul intră, ignorând senzaţia de arsură pe care o resimţea în gât şi mai trase odată în interior. Apoi încă o dată. Se retrase în sfârşit.

Aşteptară cu nervozitate câteva minute în exterior ca fumul şi căldura să se disipeze înainte de a vedea de aproape rezultatele ataculuilor. Cu toată aşteptarea lor, căldura degajată de metalul în fuziune era atât de intensă încât intrară încet, atenţi să nu dea peste vreo fisură sfârâitoare.

Frigoriferele erau într-o stare jalnică. Ceea ce începuse monstrul, aruncătorul de flăcări desăvârşise. Pereţii sălii erau tapisaţi cu dâre negre, mărturii ale energiei ultraconcentrate a armei. Duhoarea alimentelor artificiale amestecată cu cea a cutiilor de ambalaj carbonizate era insuportabilă în această atmosferă stătută.

În ciuda ravagiilor provocate de aruncătorul de flăcări, nu fusese distrus totul. Resturi de cutii spintecate, dovezi evidente ale trecerii creaturii, erau risipite pe jos, cruţate ca prin minune de foc. Pachete şi baloturi de toate mărimile, aruncate claie peste grămadă, purtau semne ciudate de forţare. Lăzi de oţel fuseseră efectiv spintecate. După câte reuşiră să vadă, creatura lăsase puţine lucruri intacte.

Păstrând aruncătorul de flăcări şi detectoarele în mână, echipajul scotocea printre resturi. Gâtul şi ochii le erau chinuiţi de rotocoalele de fum înţepător.

Inspecţia proviziilor nu dezvălui nici o urmă a vietăţii căutate.

Dar fiind că toate alimentele stocate la bordul lui *Nostromo* erau artificiale şi de compoziţie omogenă, osemintele ce le-ar putea descoperi ar aparţine neapărat entităţii. Dar oseminte – ioc.

Ripley şi Lambert, în mod evident uşurate, erau cât pe-aci să se rezeme de un perete încă fierbinte când îşi amintiră brusc că ar fi

mai bine să fie prudente.

— N-am avut-o, murmură ofiţerul principal.

— Dar unde-o fi atunci? îl întrebă Lambert.

— Colo sus.

Se întoarseră spre Dallas care stătea în picioare lângă peretele opus intrării. Arăta cu arma spre o despicătură făcută la semiînălţime.

— A fugit pe-acolo.

Atunci văzură, Ripley şi ceilalţi, că era deschis canalul de ventilaţie. Grilajul de protecţie, care în mod normal acoperea gura de aerisire, fusese ciopârţit.

Luându-şi lanterna electrică, Dallas îndreptă fascicolul în canalul întunecos. Când se întoarse cu faţa la colegii lui, părea tulburat.

— A venit timpul să ne mai tragem sufletul.

— Ai înnebunit? exclamă Lambert.

— Nu înţelegi? replică Dallas. Asta ne uşurează treaba. Canalul duce la sasul principal. Pe la jumătate nu e decât o singură deschizătură destul de largă ca să scape dincolo, şi-i putem bloca trecerea cu aruncătorul de flăcări. O obligăm să se ducă spre sas şi-apoi… Hop! În spaţiu!

— Hm! (Se vedea cât de colo că Lambert nu împărtăşea entuziasmul căpitanului.) Uite-aşa! N-ai decât să mergi în patru labe prin canale, o căutaţi prin labirintul ăsta până vă treziţi cu ea în faţă şi atunci vă rugaţi să-i fie frică de foc.

Zâmbetul lui Dallas se şterse.

— Ar trebui să meargă, fiindcă-i e frică de foc. Asta-i şansa noastră. Astfel că nu mai e nevoie s-o înghesuim într-o fundătură sperând că flăcările îi vor veni de hac la timp. E de-ajuns să dea înapoi… drept în sas.

— Planul pare perfect. Dar întrebarea e: cine intră acolo?

Dallas îşi privi colegii unul câte unul, aşteptând ca unul dintre ei să se ofere voluntar. Din tot grupul, Ash avea nervii cei mai tari, dar

Dallas mai aven unele bănuieli în privinţa lui. Oricum, ofiţerul ştiinţific lucra asupra proiectului de anihilare a acidului, ceea ce elimina eventuala lui candidatură.

Lambert înţepeni, dar de fapt era cea mai aproape de leşin. La fel ca şi Ripley, se ţinuse tare până acum. Dallas nu ştia dacă ea nu va paraliza de groază în faţa creaturii. Nu credea, dar putea fi sigur? Doar n-o să-i rişte viaţa pe o astfel de eventualitate.

Parker… Parker se lăuda mereu că avea pielea tare. Se văita întruna, dar când era de lucru, apoi, punea osul la treabă. Dovadă, tuburile electrice şi aruncătoarele de flăcări. Pe de altă parte, monstrul îi răpise prietenul apropiat. Şi cunoştea posibilităţile armei cel mai bine.

— Parker ţi-ai dorit întotdeauna o primă substanţială la sfârşitul călătoriei, dacă-mi aduc bine aminte.

— Şi? răspunse inginerul, nelinişti.

— Intră-n gaură.

— De ce eu?

Dallas se gândi să-i înşire mai multe motive, dar preferă să se limiteze la cele mai simplu.

— Vreau neapărat să te văd cum îţi câştigi cinstit pâinea.

Parker scutură din cap şi făcu un pas înapoi.

— Nici vorbă. Poţi să păstrezi partea mea. Poţi să păstrezi tot salariul meu. (Arătă cu bărbia în direcţia gurii de aerisire.) Eu nu mă duc înăuntru.

— Mă duc eu.

Dallas se uită în ochii lui Ripley. Mai devreme sau mai târziu, se gândi că se va oferi voluntară. Teribilă femeie, îşi zise Dallas. O subestimase mereu, ca toată lumea.

— Nici pomeneală.

— De ce? întrebă ea cu încăpăţânare.

— Aşa, de ce? se băgă Parker. Dacă ea e pregătită, de ce să nu-i dai voie?

— Aşa am hotărât! se mulţumi să zică el.

O privi, remarcând amestecul de sentiment şi confuzie pe care-l exprima faţa ei. Era evident că ea nu înţelesese din ce pricină îi respinsese candidatura. Eh! nu contează. Într-o zi, poate, îi va spune…

— Te ocupi de sas, îi ordonă. Ash, rămâi aici şi acoperi această extremitate în caz să monstrul mă doboară. Parker, tu şi Lambert acoperiţi ieşirea a doua de care ţi-am spus.

Îi privi în linişte.

Ripley parcurse în goană vestibulul până la sasul tribord. O scurtă privire pe detector o linişti. Nimic de semnalat primprejur. Apăsă pe un buton roşu de pe panou. Un uşor zumzet umplu această secţiune a coridorului. Tambuchiul masiv al sasului se urni. Când totul fu aranjat, aprinse intercomul.

— Sas tribord – pregătit.

Parker şi Lambert ajunseră în locul desemnat de Dallas. Gura de aerisire, acoperită de grilaj şi aparent inofensivă, se afla puţin deasupra capetelor lor.

— Pe aici o să iasă dacă o ia pe-aici, observă Parker.

Lambert aprobă din cap şi raportă poziţia lor prin intercom.

În magazia de aprovizionare, Dallas ascultă cu atenţie rapoartele lui Ripley şi apoi ale lui Lambert. Puse o serie de întrebări, confirmă recepţia răspunsurilor şi stinse intercomul. Ash îi înmână aruncătorul de flăcări. Reglă puterea şi apăsă uşor pe trăgaci.

— Merge. Parker e un mecanic mai bun decât se crede. (Notă expresia lui Ash.) Te frământă ceva?

— Ai luat o hotărâre. Nu sunt în măsură să comentez.

— Eşti ofiţerul ştiinţific. Hai comentează!

— Nu are legătură cu ştiinţa.

— Nu-i momentul să te codeşti. Spune-mi ce ai pe suflet.

Ash îl privi cu o sinceră curiozitate.

— De ce te duci? De ce n-ai trimis-o pe Ripley? S-a oferit şi este competentă!

— Nici n-ar fi trebuit să pun pe altcineva, zise verificând nivelul benzinei din armă. A fost o greşeală. Este sarcina mea. L-am lăsat pe Kane să coboare în nava străină. E rândul meu acum. Au riscat destul ceilalţi în locul meu. Lucrurile se vor schimba.

— Eşti căpitanul, replică Ash. Nu este timp să te joci de-a eroii ci să fii practic. Ai făcut bine că l-ai trimis pe Kane. De ce să schimbi metoda acum?

Dallas se strâmbă. Era greu să-l surprinzi pe Ash contrazicându-se. Logica era trăsătura dominantă a caracterului său.

— Tu trebuie să-mi spui ce e bine de făcut. Tu ai deschis sasul şi ne-ai lăsat să pătrundem în navă, îţi aminteşti? (Ofiţerul ştiinţific nu răspunse.) Aşa că nu-mi vorbi mie despre ce trebuie să fac eu!

— Sarcina noastră va fi încă şi mai dificilă dacă te pierdem. Mai ales acum.

— Ai recunoscut că Ripley este competentă. Asta-i şi părerea mea. După mine, ea este ofiţerul cel mai gradat. Dacă nu mai revin, nu văd ce n-ar putea să facă tot aşa de bine ca şi mine.

— Nu sunt de acord.

Pierdeau timpul. Iar creatura putea fi departe acum. Dallas se săturase de palavre.

— Ajunge. Am luat o hotărâre, este irevocabilă.

Îi întoarse spatele, se ridică până la conductă, apoi îşi luă arma.

— Aşa n-o să meargă, mormăi scrutând în umbră. Nu e loc destul. Trebuie să mergi ori aplecat, ori să te târăşti.

Se aplecă şi intră. Ţeava era mai strâmtă decât nădăjduise. Cum reuşise monstrul pe care-l descriseseră Parker şi Ripley să se fofileze înăuntru, nu-şi putea închipui. Deh, viitorul va lămuri acest lucru! Tare ar fi vrut ca ţeava să fie din ce în ce mai îngustă. Poate că în graba de a scăpa, creatura s-o fi înţepenit pe undeva. Ar fi mult mai simplu.

— Cum este? întrebă Ash.

— Nu prea bine, răspunse Dallas, glasul fiindu-i îngânat de ecou. (Se foia să-şi găsească poziţia corectă.) E cam cât să nu te simţi bine!

Îşi aprinse lanterna, pipăi după emiţătorul miniatural. Văzu o conductă sumbră şi goală, uşor înclinată. Panta se va accentua, ştia acest lucru. Va avea un etaj întreg de coborât până va ajunge în spatele vietăţii, la intrarea în sasul de la tribord.

— Ripley, Parker, Lambert… mă recepţionezi? Mă găsesc în ţeavă acum, gata să cobor.

La nivelul inferior, Lambert deschise imediat intercomul.

— Te recepţionăm perfect. Vom încerca să-ţi urmărim deplasarea pe detector, când vei ajunge în raza noastră.

— Parker, îşi comunică Dallas răspicat instrucţiunile, dacă vine pe partea ta, respinge-o cu orice preţ. Ori fă-o să se ducă spre sas.

— Înţeles.

— Sunt lângă sas, declară Ripley. Tambuchiul este deschis şi-şi aşteaptă musafirul.

— Va veni.

Dallas începu să se târască, cu ochii ţintă spre fundul conductei, cu degetul pe trăgaciul aruncătorului de flăcări. Tunelul avea mai puţin de un metru în diametru. Metalul îi zgâria genunchii. Ar fi fost bine să mai fi luat o pereche de pantaloni. Prea târziu acum, îşi zise. Trebuia să continue.

— Cum te simiţi? se interesă o voce prin difuzoarele sale.

— Merge, Ash, răspunse el cu o voce anxioasă. Nu-ţi face probleme pentru mine. Atenţie la gura de aerisire în caz că izbuteşte să-mi scape.

Trecu de prima curbă a conductei, încercând să rememoreze planul exact al sistemului de ventilaţie al lui *Nostromo.* Schema pe care o studiase în popotă devenea neclară, se înceţoşa în capul său. Ieşirile erau printre cele mai delicate sisteme ale astronavei. Fie ce-o

fi!

Înainte erau alte coturi. Se opri gâfâind şi ridică vârful lansatorului. Nu era nici un semn al existenţei vietăţii dincolo de aceste coturi, dar era mai bine să-şi încerce norocul. Rezervorul armei era practic plin, iar creatura va da înapoi de frică, fiindcă făcuse deja cunoştinţă cu focul. O uşoară apăsare pe butonul roşu aruncă o limbă arzătoare pe lângă pereţii, departe în faţă. Să ia o gustare! Flacăra tună în ţeava îngustă şi căldura îi arse pielea.

Înaintă, având grijă să nu pună mâinile pe metalul încins. Îmbrăcămintea, din fericire era făcută dintr-o fibră extrem de rezistentă. Cu toate simţurile în alertă, cu toţi nervii la pândă, încercă să prindă o mişcare, un miros neobişnuit.

În secţia echipamente, Lambert, îngândurată, era cu ochii pe deschiderea cu grilaj. Merse la un panou şi apăsă pe un buton. Grilajul de metal se înfundă în ţeavă şi dispăru cu un bâzâit continuu.

— Eşti nebună? strigă Parker.

— Dacă creatura iese din conducta principală, nu poate să vină decât pe aici, răspunse ea. S-o lăsăm deschisă. Nu se vedea nimic dincolo de grilaj. Eu vreau s-o văd când se apropie.

Parker vru să dea replica, dar îşi zise că mai bine supraveghea cu atenţie gaura, cu sau fără grilaj. Oricum, Lambert îl enerva mereu.

Picuri de sudoare îi înţepau ochii, iar Dallas se opri pentru a-şi şterge faţa leoarcă. Înainte, conducta se curba uşor în jos. Se aşteptase să dea aici peste această înclinare, iar faptul că memoria nu-l înşelase îi dădu curaj. Trebuia totuşi să aibă grijă să nu-şi piardă echilibrul pe această pantă.

Mai aruncă un jet de foc înainte. Nu urmară nici urlete, nici miros de carne calcinată. Creatura se ascundea, deci, foarte departe. Se întrebă dacă se târa spre o altă ieşire, poate înfuriată, poate înfri-

coşată. Şi dacă îl aştepta la următorul colţ, hotărâtă să se debaraseze de acest urmăritor iritant şi protejat de nemaipomenite metode de apărare.

Era cald, oribil de cald în ţeava de metal, iar Dallas resimţea primele semne ale oboselii. Creatura avea o biologie atât de misterioasă – ceea ce o făcea terifiantă – încât poate că va găsi un alt mijloc de a scăpa. Atunci înseamnă că Dallas a întreprins această expediţie epuizantă degeaba. Porni coborârea cu infinite precauţii. Să meargă cu capul înainte, aşa rezolva toate problemele.

Lambert observă, prima, tresărirea acului detectorului. Trăi un minut de emoţie intensă până să-şi dea seama că „agăţase" un obiect cunoscut.

— Te-am prins pe cadranul meu, îl informă ea pe Dallas.

— Bine! Fii cu ochii pe mine.

Era mai încrezător acum ştiind că era urmărit pas cu pas.

Conductele se curbau din nou. Nu-şi amintea de toate aceste devieri, dar era sigur că se află încă în canalul principal. Din aceasta porneau multe conducte anexe, dar diametrul era mai mare decât cel al lui Jones. Cu toată aptitudinea creaturii de a se furişa prin locurile care păreau impracticabile, nu şi-o putea imagina strecurându-se ca o reptilă prin conducta de ventilaţie de doisprezece centimetri.

Cotul era foarte periculos. Arma, greoaie şi inflexibilă, nu-i prea era de folos. Respirând greu, se opri din nou şi cugetă.

— Ripley!

Ea tresări la auzul glasului şi se precipită spre intercom.

— Sunt aici. Te aud clar. S-a-ntâmplat ceva? Pari…

Dar se opri la timp. Puteau să pară altminteri decât nervos?

— Merge, zise el. Cam ostenit. Mi-am pierdut forma. Prea multe săptămâni în hipersomn. La trezire tonusul muscular nu mai e acelaşi, orice ar face congelatoarele. Nu cred că mai e mult. Pe aici e foarte cald! (Trebuia să se fi gândit. Termostatele au avut de suferit

de pe urma descărcărilor repetate ale aruncătorului de flăcări.) Ripley, mergi mai departe!

Ieşi în sfârşit din tunelul îngust într-unul din conductele principale de aerisire ale lui *Nostromo.* Se ridică în picioare cu cea mai mare plăcere şi se întinse.

O inspecţie rapidă nu-i aduse nimic deosebit. Numai mormăitul maşinăriei de aer condiţionat îi ajungea la ureche.

În mijlocul pasajului se întindeau nişte lamele de metal, care formau astfel un fel de cale pietonală. La câţiva metri de el, sub lamele, se găsea o vastă excavaţie. Era o sală de reparaţii. Se apropie încet şi-şi reluă inspecţia. Încăperea părea goală.

Nu se putea apropia de el târâş nimic, fără să-şi dea seama, stând în mijlocul pasajului. Era un loc tocmai bun pentru câteva minute de odihnă. Se aşeză pe lamele, examinând la întâmplare nivelul inferior care se vedea dedesubt. Apoi acţionă microfonul.

— Lambert, ce citire ai? Mă aflu într-una din sălile centrale. În mijloc e o staţie de reparaţii. Numai eu sunt pe aici.

Ea-şi privi detectorul şi păru dezorientată. Se întoarse spre Parker şi-i puse micul radar sub ochi.

— Înţelegi ceva?

Parker studie poziţia acului.

— Eu nu. Nu e invenţia mea, e a lui Ash. Dar pare ciudat.

— Lambert?

Era Dallas.

— Da. Nu ştiu exact ce văd.

Scutură aparatul, dar după câteva tresăriri acul îşi reluă poziţia iniţială, de neînţeles.

— Obţin un fel de semnal dublu!

— E o aiureală! Recepţionezi două citiri separate şi distincte de mine?

— Nu. Numai una. Una singură şi imposibilă!

— Trebuie să fie o interferenţă, îşi zise el. După curenţii de aer

de aici nu-i de mirare. O să fac câţiva paşi. O să se aranjeze.

Se ridică neştiind nimic de masiva tentaculă cu gheare care ieşea încet de sub calea pietonală. Enorma labă căutând într-o linişte incredibilă îi rată piciorul. Se vârî la locul ei, fără să fie observată de Dallas care după câţiva metri, se opri.

— Acum e mai bine, Lambert? M-am deplasat. Mă prinzi mai clar acuma?

— E clar, da, răspunse ea, foarte neliniştită. Dar obţin tot un semnal dublu. Cred că sunt distincte. Nu ştiu care este al tău.

Dallas se răsuci, explorând întregul tunel, plafon şi pereţi, planşeu şi conducte. Apoi se uită în jos la calea pietonală şi sala de întreţinere, fixând locul în care se aşezase cu puţin timp în urmă. Înclină aruncătorul de flăcări. Dacă el reprezenta acum semnalul mobil, iar dacă înainte cele două semnale erau suprapuse, înseamnă că…

Un braţ cu gheare se ridică înapoia lui, spre gleznă.

Celălalt semnal era monstrul.

La doi paşi de sas, Ripley aştepta, singură, momentul confruntării cu creatura. Auzi un vag clinchet îndepărtat. Îşi zise că-şi închipuise numai. Apoi zgomotul se repetă, răsunând, urmat de un ecou puternic. Parcă venea din măruntaiele navei, din străfundul ţevii. Degetele îi fremătară şi se chirciră cu disperare pe patul armei.

Loviturile surde se opriră brusc. Cu toată frica şi sfaturile de prudenţă pe care nu înceta să şi le spună, ea înaintă spre gura căscată în gol cu aruncătorul de flăcări îndreptat spre negură.

De acolo răzbătu un sunet pe care-l recunoscu imediat. Un strigăt! Vocea lui Dallas!

Pierzându-şi orice control, intră cu tot trunchiul în interiorul conductei.

— Dallas! Dallas!

Alte strigăte nu se mai auziră. Doar zgomotele unor lovituri îi

mai ajungeau la urechi, aducându-i în valuri din ce în ce mai istovite ştirea morţii lui… În pragul isteriei, jenată de instrumentele pe care le ţinea în mână şi statul în faţa gurii negre a conductei, îşi privi detectorul. Pe micul ecran, era un singur punct roşu pierzându-şi intensitatea. Precum strigătul.

— Dumnezeule! Parker, Lambert! urlă ea în interfon.

— Aici suntem, Ripley, răspunse Lambert. Dar ce se întâmplă? Am pierdut semnalul!

Ripley era pe punctul de a începe o frază, dar se abţinu la timp. De-acum înainte, îi reveneau noi responsabilităţi. Inconştient, se crispă şi-şi înăspri glasul.

— L-am pierdut pe Dallas…

CAPITOLUL 12

Cei patru membri supravieţuitori ai echipajului lui *Nostromo* se adunară la popotă. Cele trei decese făceau ca suprafaţa sălii, altădată insuficientă, să pară mai mare, iar vidul astfel creat apăsa greu asupra fiecăruia.

Parker, ţinând în mâini două aruncătoare de flăcări, aruncă unul pe masa centrală.

— Unde era? întrebă Ripley răvăşită.

— Am găsit-o acolo jos. În sala mare de repartiţie a aerului sub calea pietonală, răspunse inginerul pe un ton melancolic. Nici urmă de el, nici sânge. Nimic!

— Dar creatura?

— La fel. Absolut nimic. Doar o gaură exact în complexul central de ventilaţie. Prin metal! Nu m-aş fi gândit niciodată că ar fi atât de puternică.

— Niciunul nu-şi putea închipui, nici Dallas. Am subestimat această creatură de când am adus la bord forma „palmată". Această situaţie iresponsabilă trebuie să ia sfârşit. De-acum încolo o vom crede în stare de orice şi vom acţiona în consecinţă. Inclusiv invizibilitatea.

— Nici o creatură cunoscută nu este invizibilă în mod natural, interveni Ash.

— Nici o creatură nu poate încă să găurească o placă de metal de trei centimetri grosime. (Ash nu găsi nimic de spus la această replică usturătoare.) A venit vremea să realizăm cu cine ne batem!

Urmă o scurtă tăcere.

— Ripley, preiei acum comanda.

Parker o privi cu răceală.

— N-am nimic împotrivă.

— Bine.

Ea îl studie câteva secunde. Vorbele şi atitudinea lui Parker erau lipsite de sarcasm. Renunţase şi el o dată la morga obişnuită.

Şi acum, Ripley? se interogă ea. Trei feţe în espectativă o urmăreau curioase. Căuta o idee strălucitoare, o hotărâre solidă şi raţională. Dar în mintea ei nu găsi decât incertitudine, frică şi confuzie; aceleaşi sentimente, desigur, care-i paralizau şi pe colegii ei. Resimţi brusc un val de tandreţe faţă de Dallas tunând şi fulgerând împotriva responsabilităţilor sale. Dar era prea târziu să se înece în melancolie.

— Deci asta e clar. Până când cineva găseşte o soluţie mai bună în privinţa Străinului, vom proceda conform planului precedent.

— Şi murim la fel! (Lambert scutură din cap.) Nu, mersi.

— Ai altă idee?

— Da! Să abandonăm nava. Să luăm naveta spaţială şi să ne cărăbănim. Să ne încercăm norocul călătorind până pe orbita terestră, de unde o să ne salveze. Ajunşi pe rutele comerciale frecventate, cineva o să ne audă SOS-ul.

Ash vorbi calm, dar cu intensitate. Fiindcă propunerea lui Lambert nu putea fi luată în considerare.

— Uiţi un amănunt. Dallas şi Brett s-ar putea să nu fie morţi. Această ipoteză este puţin probabilă, de acord, dar nu se poate elimina. Nu putem să-l abandonăm pe *Nostromo* atâta timp cât nu suntem siguri.

— Ash are dreptate, zise Ripley. Trebuie să mai încercăm o dată. Ştiu că ea foloseşte conductele de aerisire. O s-o vânăm nivel după nivel. De data asta, vom sonda fiecare panou etanş şi fiecare canal, până când o vom încolţi.

— Sunt de acord cu acest plan, zise Parker, aruncând o privire lui Lambert.

Ea nu spuse nimic şi părea abătută.

— În ce stare se află armele? întrebă Ripley.

Inginerul verifică nivelul de benzină al aruncătoarelor de flăcări.

— Ţeava şi gura sunt corecte. După câte îmi dau seama, funcţionează foarte bine. (Arătă spre arma defunctului Dallas.) Am putea folosi şi carburantul care a rămas în asta. (Faţa i se-ntunecă.) A fost arsă doar o cantitate mică.

— Ar fi bine s-o realimentaţi. Ash, du-te cu el.

Parker îl privea pe ofiţerul ştiinţific, a cărui mână rămăsese impasibilă.

— Mă duc şi singur.

Ash dădu din cap. Inginerul îşi luă arma şi se duse.

Cei trei păstrară o linişte morocănoasă în aşteptarea lui Parker. Nefiind în stare să suporte pasivitatea impusă, Ripley, i se adresă lui Ash.

— Nici o idee nouă? Sugestii, păreri? De la tine sau de la Mama?

— Nimic nou, murmură el, parcă scuzându-se. Strânge în continuare informaţii.

— Nu-mi vine să cred! izbucni ea. Vrei să spui că nu putem, cu tot ce avem la bord în materie de informaţii să descoperim o armă mai eficace împotriva chestiei ăleia?

— Totuşi aceasta este realitatea. Aminteşte-ţi că ea posedă o structură absolut incredibilă. Ai spus că este în stare de orice. Ea are o capacitate mentală de defensivă destul de ridicată, cel puţin cât un câine şi probabil mai mult decât un cimpanzeu. Ea a demonstrat şi abilitatea de a învăţa. Deşi total străină de inteligenţa care l-a construit pe *Nostromo,* ea a ajuns într-un timp record să ştie exact cum să se orienteze prin navă fără să fie detectată. Face dovada promptitudinii, puterii şi vicleniei. Un asemenea prădător, noi nu am mai întâlnit până acum. Aşadar nu este deloc surprinzător că am eşuat în încercările noastre!

— Se pare că vrei să abandonezi!

— Constat numai evidenţa.

— Aceasta este o astronavă modernă, bine echipată, aptă de a călători în hiperspaţiu, de a îndeplini o gamă foarte variată de

funcţiuni complexe. Şi insinuezi că toate aceste resurse sunt inadecvate pentru a-i veni de hac unui singur animal uriaş?

— Îmi pare rău, căpitane. V-am împărtăşit evaluarea situaţiei aşa cum o văd eu. Dorinţele cele mai calde nu au cum să schimbe faptele. Un om înarmat cu un revolver poate, ziua, să urmărească un tigru cu câteva şanse de reuşită. Inversaţi datele de bază, acum. Puneţi-l pe acest om într-o junglă, noaptea, în plin necunoscut şi toate aceste spaime primitive vor răbufni. În avantajul tigrului.

— Plutim în negura ignoranţei!

— Foarte poetic, dar nu prea practic.

— Îmi pare rău. (Nu prea arăta.) Ce aşteptaţi de la mine?

— Încearcă să schimbi câteva din faptele acestea care ţi se par atât de evidente. Du-te înapoi, îi ordonă ea, şi pune-i Mamei întrebări până obţii răspunsuri mai elaborate.

— De acord. Voi încerca. Deşi nu ştiu ce speraţi. Mama nu poate ascunde informaţiile.

— Programează întrebări diferite. Dacă-ţi aminteşti, această tehnică a fost rodnică atunci când am operat prin ECIU. Faimosul apel de naufragiu care nu prea era aşa ceva.

— Îmi amintesc, zise el, respectuos. Poate că ai dreptate.

Plecă. Lambert făcea o mutră de îngropăciune. Ripley veni şi se aşeză lângă ea.

— Mai rezistă. Ştii că Dallas ar fi hotărât la fel. Cu siguranţă că n-ar fi abandonat nava fără să fie sigur că am murit cu toţii.

Lambert nu dădu semne de înseninare dintr-atât.

— Ce ştiu eu e că ne ceri să rămânem aici, să fim căsăpiţi.

— Îţi promit că dacă tactica asta nu reuşeşte, voi fi de acord cu o plecare urgentă. Voi fi prima care voi încerca să scap.

Un gând i se înfiripă în minte pe neaşteptate. Un gând foarte ciudat şi cu totul deplasat şi totuşi, curios, înglobând toate preocupările actuale. Se pomeni iscodind-o pe colega ei. Ar trebui să spună adevărul, altfel n-ar avea rost întrebarea. Totuşi, deşi Lambert era

uneori foarte evazivă în răspunsuri, se gândi că asupra acestui subiect putea să se bizuie pe ea.

Acest răspuns evident nu avea o prea mare însemnătate. Dar Ripley ştia că mica bulă perversă care creştea în mintea ei în curând îi va stăpâni întreaga gândire dacă nu va rezolva această problemă.

— Lambert, te-ai culcat cu Ash?

— Nu. (Replica veni imediat. Fără ezitare şi nici o amânare.) Tu?

— Nici eu.

Tăcură câtva timp, până când Lambert vru să mai spună ceva în această chestiune.

— N-am avut niciodată impresia… cum să-ţi explic… că era interesant.

După aceea se închise într-o tăcere obstinată. La fel şi Ripley, dar mintea-i mergea cu hărnicie. Nu-şi putea explica de ce întorcea pe toate părţile această idee bizara care o obseda, o chinuia…

Parker verifică nivelul primului cilindru de metan; asigurându-se că butelia de gaz supracomprimat era plină. Făcu acelaşi lucru şi cu cea de-a doua. Mulţumit, ridică cu greu cele două containere şi plecă prin acelaşi pasaj prin care venise.

Pe puntea B, izolarea era totală, iar drumul părea lung până la popotă. Cu cât ar parcurge această distanţă mai repede cu atât s-ar simţi mai bine. De fapt, se dojenea că refuzase să fie însoţit de Ash. Ce tâmpit fusese, mai ales că acum era nevoit să care singur aceşti cilindri! Până acum, Străinul făcuse în aşa fel încât să-i atace unul câte unul. Mai întâi Kane, apoi Brett, apoi Dallas. Grăbi pasul.

Trecu de prima curbă de coridoare, se opri, puse jos unul dintre containere. Înainte, avea, nu departe sasul principal. Dincolo se mişcase ceva. Era doar o iluzie? Poate imaginaţia îi juca vreo festă. Închise ochii, îi deschise iar.

Nu, visase. Frica şi izolarea totală erau de vină. Luă containerul, făcu un pas şi înlemni. Umbra se mişcă din nou. Era vorba de o ma-

să impozantă şi greoaie. Parker se uită cu disperare în jur. Localiză repede unul din numeroasele intercomuri murale, Ripley şi Lambert se mai găseau, neapărat, pe pasarelă.

Apăsă pe butonul de apel.

Pe consola lui Ripley se auzi un sfârâit. Se gândi mai întâi că nu era decât energie statică, dar ciulind urechile recunoscu o voce umană.

— Aici Ripley.

— Vorbeşte-ncet! murmură de îndată inginerul în microfon.

În faţa lui, mişcarea umbrei încetinise brusc. Dacă-l auzise creatura…

— Nu te-nţeleg. (Ripley schimbă o privire intrigată cu Lambert care se albise la faţă. Dar când vorbi din nou, şuşoti aşa cum îi ceruse:) Repetă… De ce vorbeşti încet?

— Creatura, răspunse Parker, ferindu-se să nu ridice tonul. Se află în faţa sasului tribord. Da, în acest moment! Deschise tambuchiul uşor. Când îţi dau semnalul, închide-l repede şi ejectează tambuchiul exterior.

— Eşti nebun?…

Parker o întrerupse cu brutalitate.

— Fă ce-ţi spun! O avem acuma. Hai, deschide încet.

Ripley ezită, se gândi să spună ceva, dar o văzu pe Lambert dând energic din cap. Chiar dacă Parker se înşela, ce aveau de pierdut? Doar puţin aer. Pe de altă parte, dacă ştia ce făcea… ea coborî o manetă.

Pe puntea inferioară, un vaiet, ca un geamăt, ajunse la urechile lui Parker, care se lipi de perete. Tambuchiul inferior al sasului luneca într-o parte. Creatura se ivi dintre dârele de umbră şi se apropie. În sas clipeau mai multe semnalizatoare dintre care unul verde smarald, deosebit de luminos. Bestia părea hipnotizată de lumina aceea, se apropie până-n prag.

Hai, spurcăciune! gândi inginerul, în culmea nervozităţii. Pri-

veşte mai de aproape luminiţa aia verde! Da, aşa… Vrei să fie numai a ta? Da, bine-nţeles! Aşa că mai fă un pas şi ia-o! Doar un pas, doi înăuntru şi va fi a ta pe veşnicie. Dumnezeule, numai doi paşi…

Fascinat de clipirea regulată a indicatorului, Străinul trecu peste prag. Intră cu totul în sas. Nu era decât la un metru de intrare, dar dacă bănuia ceva? Sau se răzgândea?

— Acum, urlă. *Acum!*

Ripley, pregătită să acţioneze închiderea tambuchiului, era pe punctul de a coborî maneta când soneria de alertă a lui *Nostromo* răsună în cursive. Ea şi Lambert tresăriră. Se priviră şocate. Ripley împinse maneta.

Creatura auzi şi ea soneria. Muşchii se contractară şi sări înapoi, ţâşnind peste prag într-un salt incredibil. Unul din apendicele lui, fu prins în închizătura porţii blindate.

Din rană izbucni un lichid care începu să fiarbă. Străinul emise un fel de geamăt, parcă de pe fundul unei ape. Fără să-i pese de membrul prins în capcană, între tambuchi şi perete, se dădu înapoi, se răsuci, şi o porni în viteză pe coridor, suferind vizibil, şi-l aruncă pe inginer într-o parte, după care dispăru după prima turnantă. Deasupra lui Parker ameţit, se aprinse un indicator şi cuvintele. *TAMBUCHI INTERIOR ÎNCHIS* apărură pe un ecran.

Metalul sasului continua să fiarbă şi să fie mâncat de acidul împroşcat când tambuchiul exterior se deschise brusc. Atmosfera înmagazinată în interior năvăli în spaţiu.

— Parker, chemă Ripley, îngrijorată. (Mări volumul microfonului.) Parker! Ce se întâmplă acolo?

Pe pupitru apărea şi dispărea o lumină verde.

— Ce e? întrebă Lambert ridicându-se de pe locul ei. A mers?

— Nu sunt sigură. Tambuchiul interior este închis şi cel exterior a sărit.

— Deci a reuşit treaba. Şi Parker?

— Nu ştiu. Nu obţin nici un răspuns de la el. Dacă a mers, acum

ar trebui să urle în microfon. (Se hotărî:) Cobor să văd. Preia comenzile.

Îşi părăsi locul şi se precipită spre puntea B.

În graba ei, era să cadă de două, trei ori. Reuşi totuşi să-şi păstreze echilibrul şi să-şi continue cursa nebună. Ca printr-o minune, creatura nu-i domina gândurile în acest timp, iar Parker, omul era, în centrul fricii ei. Şi la bordul lui *Nostromo,* oamenii cădeau ca popicele.

Străbătu în fugă coridorul B şi se uită prin hublou în interiorul sasului. Era gol. Apoi zări forma căzută pe punte: era Parker.

Se aplecă peste el. Era groggy şi pe jumătate inconştient.

— Ce s-a întâmplat? Pari terorizat! Ai…?

Inginerul bălmăji ceva, se ridică cu greu şi arătă spre sas.

Ripley privi în direcţia indicată şi văzu o gaură, încă sfârâind, în tambuchi. Sasul căscat, deschis spre infinit, după ejectarea creaturii. Ea se îndreptă. Acidul traversase peretele de metal. Avu loc o mică explozie. Aerul aspirat forma un mic vârtej în jurul lor şi şuiera pătrunzând în falie. Se aprinseră imediat nişte cadrane în mai multe ambrazuri ale cursivei: DEPRESURIZARE CRITICĂ! Soneria se auzi iară şi mai stridentă, şi mai motivată decât prima dată. Prin navă toate uşile blindate se închiseră imediat, prezervând la maxim etanşeitatea navei, începând cu secţiunea unde se găsea breşa. Parker şi Ripley ar fi trebuit să se adăpostească în spatele unei uşi ferecate… Din nefericire, cea care îi separa de vestibulul sasului era blocată de unul din containerele de metan.

Vârtejul de aer continua s-o aspire spre sas în timp ce ea se străduia să se opună. Nu avea la dispoziţie decât cel de-al doilea cilindru pe care-l ridică, hotărâtă să se folosească de el pentru a-l lovi pe celălalt. Dacă unul din cele două recipiente se fisura sau se producea vreo scânteie, conţinutul celor două butelii exploda. Era totuşi singura soluţie şi trebuia să încerce fiindcă, oricum, depresurizarea completă îi va omorî în mod sigur. Deja lipsa de aer îi îngreuna

mişcările. Scăderea presiunii făcea, ca rănile lui Parker să sângereze abundent.

Ea izbi o ultimă dată cilindrul care bloca trecerea. Ca, printr-o minune, acesta se deplasă şi eliberă uşa care se închise cu zgomot. Vârtejurile se potoliră.

Pe pasarelă, Lambert, neîncrezătoare, citea datele imprimate de lectori. *COCĂ AVARIATĂ – PANOURILE ETANŞE DE ALERTĂ ÎNCHISE!* Activă intercomul:

— Ash, adu oxigen şi vino la sasul principal prin ultima uşă ferecată.

— Bine. Vin imediat.

Ripley înainta clătinându-se, căutând să respire aerul rarefiat şi puse mâna pe maneta care deschidea uşa blindată care dădea în secţiunea următoare, acolo unde aerul era prezervat.

În ultimul moment, chiar înainte de a acţiona butonul îşi dădu seama că era vorba de cloazonul ce dădea în sas.

Îngrozită, îşi retrase mâna, făcu drumul înapoi şi, gata să se prăbuşească, porni bâjbâind spre coridorul B. Pierdu câteva minute bune până să localizeze panoul. Ripley pierdea treptat legătura cu realitatea. Cu ultimele puteri apăsă pe clapă.

Uşa nu se deschise. Văzu că nu acţionase comanda bună. Rezemată de perete, cu picioarele tremurând istovite, mai făcu o încercare, cu plămânii aproape goliţi de aer.

În hubloul uşii apăru o figură. Era distorsionată, umflată şi totuşi, vag familiară. Ripley parcă o cunoscuse cu mult timp în urmă. Cineva, care, dacă-şi aduce bine aminte, se chema Lambert. După care, epuizată, alunecă uşor.

Un gând scurt şi vag de amărăciune şi de furie… Să eşueze atât de aproape de capăt… Uşa glisă şi capul îi căzu pe puntea metalică. Un curent de aer răcoros pe faţă, dulce şi curat. O mângâiere binecuvântată. Ceaţa i se risipea din faţa ochilor, cu toate că mintea nu-i

era încă limpede.

O goarnă sună restabilirea presurizării exact când Ash şi Lambert trecură pragul. Ofiţerul ştiinţific se grăbi să-i acorde lui Parker primul ajutor. Inginerul leşinase de mai multe minute şi îşi venea în fire cu greutate.

Ripley avea ochii deschişi dar restul capului rămânea flasc şi ca dezarticulat; aspira nesăţioasă aerul.

Lambert puse una dintre buteliile de oxigen lângă prietena ei. Îi puse masca transparentă pe gură şi nas şi deschise valva. Ripley inhală profund. Plămânii i se umplură cu o minunată aromă. Închise ochii, lăsând valurile răcoroase, nespus de plăcute, să-i redea viaţa. Nu făcu nici o mişcare în timpul operaţiei, savurând unda binefăcătoare.

La urmă, îndepărtă masca şi respiră normal. Se gândi mai întâi la presurizare. Cloazonurile de etanşeizare se redeschiseseră automat, salutând în acest mod reinstaurarea atmosferei. Se punea o nouă problemă totuşi. Fiindcă pentru a înlocui aerul pierdut nava pompase din rezerve.

Va trebui să se ocupe de aceasta cât de curând, se gândi, prea fericită să profite de acest răgaz.

— Cum te simţi, îl întrebă Ash pe Parker. Ce anume s-a întâmplat aici?

Parker îşi şterse o crustă de sânge de pe buza superioară, îşi apăsă tâmplele de câteva ori, după care articulă stins:

— N-o să mor.

Nu luase în seamă întrebarea ofiţerului ştiinţific.

— Ce s-a întâmplat cu creatura? insistă Ash.

Parker tresări, apoi scutură din cap, profund îndurerat.

— Am ratat-o. A pornit semnalul de alertă şi bestia a dat înapoi şi a luat-o prin coridor. Unul din braţe, sau apendice, a fost smuls de tambuchiul interior, la închidere. S-a eliberat în mare viteză, cum îşi lasă şopârla coada.

— De ce nu? comentă Ash. Ea posedă o asemenea putere de regenerare.

Inginerul îşi continuă relatarea, tot mai necăjit.

— O *aveam!* Când a scăpat de membrul rănit, a sângerat abundent, pe loc. Presupun că s-a cicatrizat repede ciotul, spre binele nostru. Acidul a ros aşadar panoul care comunică direct cu sasul. Asta a cauzat depresurizarea. (Ridică o mână spre uşa blindată care separa vestibulul sasului de restul lui *Nostromo.)* Poţi vedea gaura de aici.

— Nu are importanţă deocamdată. (Ash se ridică, îngândurat.) Cine a acţionat semnalul de alarmă?

Ripley îl privi drept în ochi.

— Pe mine mă-ntrebi?

— Ce vrei să spui?

Ea-şi şterse sângele scurs din nări, apoi suflă.

— Presupun că alarma s-a declanşat singură… Ar fi explicaţia cea mai logică nu-i aşa? O funcţionare proastă, accidentală, şi coincidenţă – din întâmplare. Înţelegi ce vreau să spun…

Ofiţerul ştiinţific miji ochii, o privi intens. Înainte de a vorbi, Ripley avu grijă ca butelia de metan să fie cât mai departe. Dar Ash nu schiţă nici un gest agresiv. Iar nu-i putuse ghici gândurile, să pătrundă dincolo de masca rece.

Dacă era vinovat, trebuia să încerce să se debaraseze de ea, când era lipsită de putere, iar Parker într-o stare mai rea. Da, dar dacă era nevinovat, ar fi trebuit să fie la fel de rănit ca să aibă aceeaşi reacţie. Nu făcu nimic, iar Ripley se minună.

Cel puţin, primele cuvinte fură previzibile atunci când se hotărî să protesteze:

— Dacă ai ceva pe suflet, spune. Încep să nu mai suport veşnicele insinuări ipocrite. M-am săturat să tot fiu acuzat.

— Nimeni nu te-a acuzat.

— Nu mai spune!

Apoi tăcu. Ripley nu mai scoase nici un cuvânt o vreme. I-l arătă cu degetul pe Parker.

— Du-l la infirmerie şi pune-l pe picioare. Om vedea după aceea dacă „autodocul" poate să-l ia în primire.

Ash îi dădu o mână lui Parker, îşi trecu unul din braţele inginerului după umeri şi-l ajută să parcurgă drumul la laborator. Când Ash trecu prin faţa lui Ripley, nu-i acordă nici o atenţie.

După ce dispărură amândoi după prima turnantă a cursivei, Ripley se ridică, clătinându-se niţel. Lambert vru s-o susţină, dar Ripley zâmbi şi-i refuză ajutorul.

— Merge. (Îşi scutură hainele.) Cam cât oxigen ne-a costat acest mic episod? Îmi trebuie o cifră exactă.

Lambert continua s-o fixeze cu mirare, fără să răspundă.

— Nu merge ceva? reluă Ripley. De ce te uiţi aşa la mine? Consumul de oxigen nu mai face parte din domeniul public?

— Mai slăbeşte-mă! replică Lambert fără să fie cu adevărat mânioasă. (Părea stupefiată.) L-ai acuzat. L-ai acuzat realmente că a dat alarma pentru a salva creatura! (Clătină lent din cap.) De ce?

— Pentru că eu cred că minte. Iar dacă voi găsi înregistrările, o voi dovedi!

— Ce să dovedeşti? Vei ajunge poate să dovedeşti că a fost răspunzător de punerea în funcționare a sirenei de alarmă, dar nu şi că n-a fost un accident.

— Un moment potrivit pentru un asemenea accident! Nu? (o privi ţintă pe Lambert.) Tot mai crezi că mă înşel, aşa e?

— Nu ştiu, răspunse Lambert, istovită şi depăşită de evenimente. Nu mai înţeleg de fapt nimic. Dar cred că trebuie să-ţi spun că tenşeli. Sau că ai înnebunit. Din ce motiv Ash, sau oricine altcineva, ar vrea să-l protejeze pe Străin? Îl va omorî tot aşa cum l-a omorât pe Dallas şi Brett. Dacă i-a omorât!

— Mulţumesc. Întotdeauna e bine de ştiut pe cine te bazezi.

Ea-i întoarse spatele colegei sale şi plecă numaidecât.

Lambert o urmări, dădu din umeri şi se ocupă de cilindri. Ridică butelia de metan la fel de precaut ca şi pe cea umplută cu oxigen. Amândouă erau esenţiale în lupta lor pentru supravieţuire…

— Ash? Eşti înăuntru? Parker!

Cum nu primi nici un răspuns, Ripley intră cu prudenţă în anexa ordinatorului central. Pentru o perioadă de timp nedeterminată, va dispune cum va dori de întregul creier al lui *Nostromo.*

Aşezându-se în faţa pupitrului principal acţionă toate panourile, împinse cu insistenţă o tastă de pe tabloul de identificare. Ecranele se aprinseră.

Până în prezent, fusese un joc de copil. Acum începea treaba serioasă. Medită un minut, programă pe tabulator un cod de cinci cifre care, gândi ea, îi va furniza răspunsurile pe care le căuta. Ecranele rămaseră goale, aşteptând o cerere mai potrivită. Încercă o nouă combinaţie, puţin utilizată, cu acelaşi rezultat.

Blestemă. Dacă ar fi să încerce combinaţii la întâmplare, ar rămâne aici până la sfârşitul lumii. După cum bestia omora pe membrii echipajului, acesta nu prea părea departe pentru ea.

Programă o grilă terţiară şi fu uluită când se lumină cadranul principal, gata să primească şi să disemineze. Dar nu apăru nimic. Ceea ce însemnă că nu era decât pe jumătate convenabil codul de acces. Ce era de făcut?

Se uită la cea de-a doua consolă. Aceasta era accesibilă pentru tot echipajul dar nu conţinea informaţii confidenţiale sau de comandament. Dacă Ripley ar putea să-şi aducă aminte de cheia sa specifică, s-ar folosi de ea pentru a pune întrebările prin intermediul băncii memoriale.

Schimbă repede locul, programă codul de deschidere al sistemului şi formulă prima întrebare. Grila de intrare fu acceptată fără probleme. Aceasta se traduse prin apariţia întrebării ei pe ecran.

Nişte culori se plimbară de ici colo şi se stabilizară. Ecranul se

aprinse:

CINE A ACŢIONAT ALARMA PE SASUL NUMĂRUL DOI?

Răspunsul se înscrise dedesubt:

ASH.

A avut nevoie de câteva secunde de a digera ştirea. Dovada pe care şi-o dorise atâta se desfăşura sub ochii ei, dar impersonalitatea rece a cuvintelor imprimate, depozitare impasibile ale unui secret atât de greu, îi apăsa pe umeri. Aşadar Ash era. Întrebarea următoare, delicată, se impunea de la sine: Lăsând la o parte creatura, era Ash la originea tuturor necazurilor lor? Programă întrebarea:

ASH PROTEJEAZĂ CREATURA?

Răspunsurile Mamei erau deosebit de succinte astăzi.

DA.

Îşi putea şi ea permite să fie scurtă. Degetele alergară pe claviatură.

DE CE?

Se aplecă, cu toţi nervii încordaţi. Dacă ordinatorul considera că nu mai era cazul să dezvăluie alte informaţii, ea nu mai cunoştea alte coduri susceptibile de a-i mai sustrage răspunsuri. Iar ordinatorul nu putea bănui motivele comportamentului incredibil al ofiţerului ştiinţific.

Răspunse:

ORDIN SPECIAL 937 PERSONAL ŞTIINŢĂ URMEAZĂ NUMAI INFORMAŢII RESTRÂNSE.

Bun, de aici se va descurca ea. Putea să încerce să afle mai mult. Voia să continue, dar o mână căzu lângă a sa, intrând până la cot în terminalul ordinatorului. Ţintuită de spaimă, cu inima zbătându-i-se în piept, văzu nu creatura ci o formă şi o figură care deveniră în ochii ei la fel de străine ca şi entitatea.

Ash schiţă un zâmbet. Şi totuşi pe buzele lui răsfrânte nu era nici o urmă de umor.

— Sarcina comandamentului îmi pare că-ţi depăşeşte capaci-

tăţile. Dar înţeleg că stăpânirea de sine este dificilă în asemenea împrejurări. Îmi închipui că nu poţi fi blamată nicicum.

Încet, Ripley se ridică din fotoliu, astfel încât acesta să rămână ca o barieră între ei. Vorbele lui Ash puteau să pară liniştitoare şi chiar amabile. Dar desigur nu şi acţiunile lui.

— Nu este o problemă de comandament, Ash. Este o chestiune de loialitate.

Tot cu spatele la perete, ea începu să se răsucească în direcţia uşii. Zâmbind mereu, el o urmărea cu privirea.

— Loialitate? Nu lipseşte! (Era numai miere, acum.) Cred că am făcut tot ce am putut. Lambert devine un pic pesimistă, dar noi am ştiut că aparţinea genului emotiv. Ea este foarte competentă pentru a dirija o navă printre stele, mai puţin bună pentru a-şi planifica viaţa.

Ripley îşi continuă arcul de cerc, forţându-şi buzele să surâdă.

— Pe moment nu Lambert mă îngrijorează. Ci dumneata.

Se întoarse către uşă, simţind muşchii stomacului cum se contractau deja.

— Iată cum revine paranoia, zise el cu tristeţe. Ai nevoie numai de un pic de odihnă.

Făcu câţiva paşi în direcţia ei, cu mâna întinsă.

Ea sări, evitând de puţin căuşul mâinilor lui. Într-o clipă ajunse în coridor, alergând către pasarelă. Abia mai respira ca să mai poată striga după ajutor şi parcă nu avea suficient aer.

Nu era nimeni pe pasarelă. Înfricoşată, se văzu într-o fracţiune de secundă în cursive fugind de Ash care o urmărea îndeaproape. De câte ori trecea prin faţa unei ambrazuri acţiona butonul de închidere a fiecărui cloazon etanş. Acestea se supuneau comenzii, dar întotdeauna prea târziu pentru a-i tăia trecerea lui Ash.

O ajunse în final la popotă unde, după două secunde, veniră Parker şi Lambert. Semnalele succesive indicând închiderea cloazo-

nurilor etanşe îi alertase. Îşi închipuiseră că se întâmpla ceva bizar în preajma pasarelei şi ajungând aici îi găsiră pe urmăritor şi urmărită gata de bătaie.

Nu era absolut de loc tipul de urgenţă la care se aşteptaseră dar reacţionară prompt şi viguros. Fiind prima sosită, Lambert sări numaidecât în spinarea lui Ash. Inoportunat de acest atac, o lăsă pe Ripley, o apucă pe Lambert şi ca şi cum ar fi fost vorba de o simplă păpuşă o aruncă în celălalt capăt al încăperii. Reveni la prima lui grijă, adică omorârea lui Ripley. Reacţia lui Parker fu mai lentă, dar mai eficace. Ash ar fi apreciat fără îndoială raţionamentul inginerului. Parker luă unul dintre detectoarele compacte şi luă poziţie îndărătul lui Ash, care, indiferent la această manevră, continua să o strângă pe Ripley de gât. Inginerul izbi cu detectorul în ceafa lui Ash.

Se auzi un trosnet sinistru. Detectorul îşi continuă arcul de cerc timp în care capul ofiţerului ştiinţific urmă alt drum.

Nu ţâşni nici o picătură de sânge! Doar sârme de toate culorile şi circuite electronice sparte ieşiră din gâtul lui Ash. Acesta o lăsă pe Ripley, care se prăbuşi, aspirând aerul prin gâtul dureros. Braţele lui Ash realizară o pantomimă macabră pe deasupra trunchiului, căutând ţeasta care dispăruse. Apoi el, sau mai exact acest lucru, se împiedică, se reechilibră şi porni să-şi caute pe punte capul smuls…

CAPITOLUL 13

— Robot!… un robot împuţit! murmură Parker, cu detectorul în mâini.

Trunchiul conţinea, se vede treaba, şi el *urechi* electronice ultrasensibile fiindcă masa decapitată şi extrem de robustă se întoarse în direcţia glasului şi avansă ca o păpuşă mecanică spre Parker. Ridică detectorul şi inginerul trase una, două, trei lovituri în umărul robotului… fără nici un efect. Acesta desfăcu braţele puternice şi-l prinse pe Parker într-o îmbrăţişare care în nici un caz nu era pătimaşă.

Ripley, între timp, revenindu-şi, căută disperată un obiect până descoperi unul din tuburile electronice pe care încercaseră să le folosească împotriva creaturii. Verifică rapid arma, observând că mai conţinea o şarjă.

Lambert, agăţată de picioarele lui Ash încerca în van să-l doboare. Din ceafa robotului ieşeau de-a valma cabluri rupte şi plachete de metal. Ripley ochi această parte. Deja Parker îşi pierdea cunoştinţa, cu ochii daţi peste cap, cu gâtul strâns în pumnii lui Ash.

Descoperind în ceafa vraişte un asamblaj de circuite imprimate, Ripley aşează ţeava armei acolo şi trase. Strânsoarea ex-ofiţerului ştiinţific părea să slăbească uşor. Ea mută arma şi mai trimise un jet de electricitate.

Ciotul fu cuprins de fulgere albastre. Ripley îşi continua neabătută ofensiva. De această dată se produse o flacără strălucitoare urmată de un miros de metal ars. Ash se prăbuşi.

Pieptul se ridica şi cobora cu dificultate şi Parker se răsturnă într-o parte, încercând să ia o gură de aer.

În sfârşit, clipi din ochi, oarecum mirat că mai era încă viu apoi se uită la forma întinsă pe jos.

— Robot împuţit! Maşină împuţită a Companiei!

Dădu cu piciorul în metal. Robotul rămase întins, cuminte, pe

punte.

Lambert se uita când la Ripley când la Parker.

— Vrea cineva să-mi explice şi mie ce se întâmplă?

— Există un singur mijloc de a afla, zise Ripley.

Îşi puse arma nu prea departe, în caz că va mai avea nevoie de ea. Şi se apropie de corp.

— Ce-i? se interesă Lambert.

Ripley îi făcu un semn lui Parker care-şi masa gâtul.

— Adu ţeasta. Cred că am ars sistemul de locomoţie situat pe piept, dar capul şi memoria ar trebui să funcţioneze dacă le activăm. (Se adresă lui Lambert.) Îl proteja pe Străin de la început! Asta încercam să spun. (Arătă corpul chircit.) Era fireşte dificil să-ţi imaginezi că un membru al echipajului nu era decât o parte a aparaturii. Amintiţi-vă, el a fost cel care a lăsat vietatea să urce la bord, încălcând astfel regulamentul. Viaţa lui Kane era o scuză doar, nu-l interesa deloc. A lăsat cu bună ştiinţă chestia aia să crească în el, ştia de la bun început, până la sfârşit, ce se va întâmpla. Şi a acţionat semnalul de alarmă pentru a o salva!

— Dar de ce? întrebă Lambert care nu putea pune totul cap la cap.

— Nu e decât o supoziţie, dar singurul motiv valabil, după părerea mea, care explică de ce a fost pus un robot la bord fără ştiinţa noastră este că era nevoie de un observator sârguincios pentru a raporta cuiva toate cele întâmplate. (O privi pe Lambert în ochi.) Cine repartizează personalul navelor, efectuează schimbări în ultima clipă, cum ar fi înlocuirea unui ofiţer ştiinţific cu altul, şi e în stare să infiltreze în secret un robot la bord? Oricare i-ar fi fost intenţiile?

Lambert nu întârzie cu răspunsul.

— Compania.

— Exact! zise Ripley zâmbind ironic. Mahării de la Companie or fi interceptat transmisia epavei. Întâmplarea a făcut ca *Nostromo* să

fie prima navă a Companiei care trecea prin acest cuadrant spaţial. L-au plasat pe Ash în rândul nostru pentru a supraveghea derularea operaţiunilor şi pentru a se asigura că urmăm exact ceea ce Mama numeşte Ordin Special 937. Dacă obiectivul se dovedea fără vreo valoare deosebită, Ash putea să le comunice fără ca noi să ştim. Dar, dimpotrivă, dacă obiectivul merita osteneala, Compania afla de la intermediarul ei toate amănuntele de care avea nevoie fără să piardă timp şi bani cu trimiterea la faţa locului a unui echipaj de explorare. Este o simplă chestiune de profit maximal şi de pierdere minimală. Profitul lor, pierderea noastră!

— Minunat, mormăi Parker. După explicaţiile astea, nu cred că mai e nevoie să ne mai faci un desen! Acuma, spune-mi şi mie de ce să-l punem la loc pe nemernicul ăsta?!

Dădu cu piciorul în Ash.

Ripley pusese deja capul lui Ash pe colţul mesei; branşă un cablu la priza din perete şi reveni cu cealaltă extremitate în mână.

— Nu ne mai rămâne decât să cunoaştem toate informaţiile pe care le-ar mai putea deţine. De acord?

Parker dădu din cap, apropiindu-se.

— De acord! Lasă-mă pe mine.

Inginerul conectă câteva circuite în partea dinapoi a capului şi făcu conexiunile necesare sub părul artificial. Când pleoapele ofiţerului ştiinţific începură să clipească, Parker mormăi satisfăcut şi se dădu la o parte.

Ripley se apropie.

— Ash, mă auzi?

Nici un răspuns. Ea făcu un semn lui Parker.

— Conexiunile sunt corect realizate. Nivelul de energie este ajustat automat. Dacă nu s-a spart vreun circuit mai delicat când capul s-a izbit de podea, atunci ar trebui în mod normal să răspundă. Celulele memoriale componentele vedere-vorbire sunt solid prinse în aceste modele sofisticate. Mă aşteptam să vorbească.

Ea mai încearcă o dată.

— Ash, mă auzi?

O voce familiară, deloc distantă, răsună în popotă.

— Da, te aud.

Îi era foarte greu să se adreseze unui corp dezarticulat care, până la proba contrarie, nu era decât o maşină, ca detectorul sau arma electrică. Pe de altă parte, petrecuse atâtea ore la bordul lui *Nostromo* în prezenţa sa.

— Care… care era acest Ordin Special 937?

— Întrebarea vine împotriva programării mele interne. Ştii că nu pot să-ţi spun.

— În cazul ăsta, nu e necesar să continuăm experienţa. Parker, scoate-l din priză!

Când inginerul urma să execute ordinul, capul începu să vorbească, dovedind că circuitele cognitive ale lux Ash erau în perfectă stare.

— În mod esenţial, ordinele mele erau după cum urmează…

Parker îşi retrase brusc mâna.

— Ordinele mele constau în devierea lui *Nostromo* sau în determinarea echipajului navei să-şi modifice cursa iniţială în aşa fel încât să întâlnească semnalul, programarea Mamei pentru a vă extrage la timp din hipersomn şi, în sfârşit, programarea memoriei sale în aşa fel încât să vă relateze un apel de naufragiu. Specialiştii Companiei ştiau deja, bineînţeles, că era vorba de un avertisment şi nu de un SOS.

Falangele lui Parker, chircite, se albiră.

— La originea semnalului, continuă Ash, trebuie să căutăm o formă de viaţă, aproape cu siguranţă ostilă, după examenele făcute de către experţi în transmisiuni şi s-o aducem în Companie pentru a fi observată şi evaluată în privinţa aplicaţiilor comerciale potenţiale. Totul – cu discreţie, desigur.

— Desigur! repetă Ripley imitând tonul impersonal al robotului.

Iată cum se explică faptul că am fost aleşi noi în locul unei veritabile expediţii de explorare, evident, prea anevoioasă. (Îi făcea o deosebită plăcere să citească printre rânduri în cuvintele lui Ash.) Importarea provenind dintr-o lume locuită, în afară de pământ, a vreunei entităţi necunoscute şi pe deasupra, şi periculoase, este strict interzisă. Făcându-ne să dăm ca din întâmplare peste acest semnal, Compania avea acoperire legală, dat fiind că întoarcerea noastră cu vietatea nu era „intenţionată"… Iar în timp ce noi zăceam în puşcărie, autorităţile se întrebau: ce facem cu creatura? Şi atunci specialiştii Companiei îşi ofereau cu generozitate serviciile, însoţite, se înţelege, de câteva plocoane judicios distribuite! Şi dacă aveam noroc, Compania ne plătea o cauţiune pentru a ne scoate din puşcărie şi avea grijă de soarta noastră când ieşeam la judecată şi nevinovaţi şi proşti. Ceea ce suntem!

— De ce? întrebă Lambert. De ce nu ne-au avertizat? De ce nu trebuia să ştim adevărul despre operaţia asta?

— Pentru că v-aţi fi putut opune, explică Ash cu răceală. Compania insistă asupra necesităţii totalei voastre ignoranţe. Ceea ce a spus Ripley despre nevinovăţia voastră la trecerea prin vamă, dacă scenariul se derula astfel, era destul de aproape de adevăr.

— Tu şi Compania asta blestemată! scrâşni Parker. Şi viaţa noastră, gagiule?

— Nu gagiule! făcu Ash corecţia cu blândeţe. În privinţa vieţii voastre, tare mi-e teamă că nu le-a acordat Compania decât prea puţină importanţă. Forma de viaţă străină îi interesa, mult mai mult. Speram să o apărăm şi să supravieţuiţi pentru a vă lua salariile, dar era, trebuie s-o mărturisesc, o consideraţie secundară.

— Ce reconfortant! zise Ripley. (Se gândi un moment, apoi zise:) Ai declarat că scopul devierii noastre pe această planetă era „căutarea unei forme de viaţă, aproape ostilă cu siguranţă". Şi că experţii Companiei ştiau de la început că era vorba de un avertisment şi nu de un SOS.

— Da, răspunse Ash. După câte au putut să determine experţii, era prea târziu ca un semnal de naufragiu să mai fie de vreun folos pentru cei care-l trimiteau. În el era frică. Epava pe care am descoperit-o pe planetă aterizase, după toate probabilităţile, în cursul unei simple misiuni de explorare. Ca şi Kane, echipajul astronavei străine a întâlnit unul sau mai mulţi din acei spori. Transmisia nu lămurea, în schimb, dacă formele ovoide erau originare de pe planetă sau dacă emigraseră din alt sector al universului. Înainte de a muri cu toţii, au aranjat semnalul pentru a preveni pe eventualii pasageri de nave de a nu comite aceeaşi greşeală ca ei. De unde ar fi venit, sunt demni de admiraţie. Trebuie să sperăm că omenirea îi va întâlni, sub auspicii mai bune.

— Erau mai cumsecade decât anumite persoane la care mă gândesc acum, zise Ripley. Străinul care este la bord… cum să-l omorâm?

— Exploratorii care pilotau epava erau cu certitudine mai mari şi mai evoluaţi decât specia umană. Nu cred că veţi putea ucide creatura. Eu însă aş putea fi în stare. Dat fiind că nu sunt organic în alcătuire, nu mă consideră ca un pericol potenţial. Şi nici ca sursă de hrană. Sunt mai puternic ca oricare dintre voi. Aş putea să mă măsor cu entitatea. Însă nu mă bucur de cea mai bună formă, în acest moment. Dacă ai vrea să repui…

— Bine jucat, Ash! îl întrerupse Ripley, scuturând din cap. Dar nici vorbă.

— Eşti stupidă! Tot nu-ţi dai seama cu cine ai de-a face! Entitatea este un organism perfect organizat. Superb structurată, vicleană, esenţialmente violentă. Cu capacităţile dumitale limitate, nu ai nici o şansă.

— Dumnezeule mare! exclamă Lambert holbându-se la capul de pe masă. Tu admiri mizeria aia!

— Cum să nu admiri simpla simetrie pe care o prezintă? Un parazit interspecii, capabil să devoreze orice formă de viaţă care respi-

ră, fără să se sinchisească de compoziţia atmosferică. Capabilă să hiberneze un timp nedeterminat în condiţiile cele mai inospitaliere. Singurul ei scop era reproducerea propriei specii, o sarcină de care se achită cu cea mai mare eficacitate! Nu se compară cu nimic din experienţa umană. Paraziţii pe care oamenii sunt obişnuiţi să-i combată sunt esenţialmente ţânţari şi artropode minuscule. În privinţa sălbăticiei şi eficienţei, creatura este, faţă de acestea, aşa cum sunt oamenii faţă de omidă în privinţa inteligenţei. Nici măcar nu aţi început să vă închipuiţi cum aţi putea să o combateţi.

— Am ascultat destule tâmpenii! zise Parker întinzând braţul spre cablul electric.

Ripley ridică mâna pentru a-l opri.

— Să presupunem că faci parte din echipajul nostru, Ash. Eşti ofiţerul nostru ştiinţific şi în acelaşi timp instrumentul Companiei.

— Mi-aţi acordat inteligenţa. Cu inteligenţa vine inevitabil şi alegerea. Rămâi loial atât cât este vorba de descoperirea adevărului. Adevărul ştiinţific cere frumuseţe, armonie şi mai presus de toate simplitate. În ceea ce priveşte problema voastră, creatura va produce o soluţie simplă şi elegantă. Numai unul dintre voi va supravieţui.

— Şi iată-ne aşezaţi pe noi, oamenii, la locul nostru, aşa-i? Spune-mi un lucru, Ash. Compania dorea să-l vadă pe *Nostromo* ajungând la staţia Pământ numai cu tine şi vietatea la bord?

— Nu. Ei nădăjduiau într-adevăr că veţi supravieţui. Pur şi simplu oficialităţile Companiei nu-şi imaginau că vietatea era atât de periculoasă şi indestructibilă.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă nava va ajunge pe Pământ, presupunând că vom fi morţi cu toţii şi că creatura va fi singura supravieţuitoare?

— Nu pot să spun… Există o posibilitate ca Străinul să infecteze echipajul de la bord şi pe toţi cei care vor intra în contact cu el, până ca autorităţile să realizeze amploarea pericolului şi să ia măsuri de

apărare. Dar atunci poate că va fi prea târziu. Mii de ani de eforturi intense din partea omului nu au fost de ajuns pentru a se debarasa de miliardele de ţânţari trăind în bună înţelegere şi împreună! Genul uman ar mai avea vreo şansă? Evident, dacă voi fi prezent şi în stare de funcţionare la sosire, voi putea informa autorităţile la debarcare despre ceea ce-i aşteaptă şi cum să procedeze împotriva acesteia. Distrugându-mă, riscaţi să duceţi pe Pământ un flagel teribil.

Se lăsă o linişte adâncă după aceste cuvinte funebre. În fine, Parker, primul, se încumetă să o întrerupă.

— Genul uman, în persoana Companiei, nu prea s-a sinchisit de noi. Noi ne vom încerca norocul împotriva entităţii. Noi ştim cel puţin de ce parte este *ea.* (Se uită la Ripley.) Nici o nenorocire nu mă sperie dacă nu văd cu ochii mei. Zic: deconectează-l!

— Sunt de acord, interveni Lambert.

Ripley dădu ocol mesei şi se duse să debranşeze…

— O ultimă vorbă, adăugă repede Ash. Un testament dacă vreţi.

— Da, zise Ripley, uşor mirată.

— Poate că vietatea posedă realmente o anumită inteligenţă. De ce nu încercaţi să comunicaţi cu ea?

— Ai făcut-o?

— Te rog, lasă-mă să duc cu mine câteva secrete.

Ripley scoase cablul.

— Salut, Ash! (Se adresă colegilor.) Când e să aleg între mai mulţi paraziţi, prefer să-mi încerc şansa cu unul care nu minte! Acestea fiind zise, dacă nu izbutim să gonim creatura asta, vom avea măcar satisfacţia de a muri ştiind că se va duce să le facă o vizită unora dintre experţii Companiei…

Era aşezată în faţa pupitrului ordinatorului central când Parker şi Lambert o găsiră. Abandonă momentan cadranele. Era deznădejde în glasul ei şi tristeţe în ochi.

— Ash avea dreptate asupra unui punct. Nu avem nici o şansă. (Indică un cadran luminat.) Ne mai rămân mai puţin de douăsprezece ore de oxigen.

— Atunci s-a sfârşit totul! (Parker îşi lăsă ochii în podea.) Reconectarea lui Ash ar fi o formă mai expeditivă de sinucidere. O, dar sunt sigur că o aibă grijă de creatură, sigur că da. Dar pe noi n-o să ne lase să trăim. Ăsta-i un ordin imperios al Companiei pe care nu putea să ni-l împărtăşească. Ştiind că ştiam noi, nu putea să ne permită să mergem să povestim autorităţilor noastre despre rolul jucat de Companie. (Se strâmbă.) Ash era unealta Companiei.

— Nu ştiu ce crezi, spuse Lambert fără să zâmbească, dar cred că aş prefera să am o moarte uşoară şi fără suferinţă oricare ar fi alternativele.

— N-am ajuns încă acolo.

Lambert deschise palma. Trei capsule. Ripley le recunoscu instantaneu. Culoare roşie, marcate cu două oase încrucişate şi cu un craniu. Cianură.

Ripley se foia pe scaun.

— Ţi-am spus că n-am ajuns încă acolo! Ai fost amăgită de vorbele lui Ash. A afirmat că este singurul care poate să-i vină de hac bestiei. Dar e singurul deconectat şi neputincios! Noi – nu! Noi avem altă alternativă, altă variantă. Să aruncăm nava în aer!

— Asta-i alternativa ta? întrebă Lambert. Eu rămân cu capsula, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— Nu, nu! Îţi aminteşti ce spuneai, Lambert? Ne salvăm cu ajutorul navetei şi după aceea provocăm explozia navei. Luăm cât mai mult aer în containerele portabile. Naveta are propria ei rezervă de oxigen. Datorită suplimentului, poate că vom avea norocul să atingem un cuadrant spaţial mai frecventat şi să fim salvaţi. Se poate şi să nu ajungem vii, dar ăsta-i un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Şi am terminat cu bestia!

Tustrei tăcură. Într-un târziu Parker dădu din cap de acord.

— Îmi place mai mult decât capsulele. Să nu mai vorbesc de plăcerea de a vedea dezintegrându-se materialul Companiei. (Se îndreptă spre ieşire.) Ar trebui să începem imediat să transvazăm aerul în containere.

Inginerul supervizează transferul în butelii a aerului comprimat care se găsea în rezervorul principal a lui *Nostromo.*

— E tot? întrebă Ripley când Parker se ridică, obosit, cu dureri de şale.

— Tot ce vom putea transborda! (Arătă cu degetul rândurile de rezervoare.) Nu pare enorm, dar e oxigen extrem de comprimat. Iată un supliment de aer de care ne vom bucura la o adică!

— Bravo! Să nu uităm să încărcăm şi câteva pachete de alimente sintetice şi să ne luăm tălpăşiţa. (Deodată, un gând îi trecu prin minte, stopându-i pornirea.) Jones! Unde e Jones?

— Cine ştie?

Parker, evident, nu se sinchisea de soarta mascotei.

— Ultima oară când l-am văzut era în popotă, dădea târcoale capului lui Ash, zise Lambert.

— Du-te şi vezi. N-o să-l lăsăm aici. Ne mai rămâne destulă omenire.

— Nici vorbă! răspunse Lambert, întunecându-se. Nu mă duc nicăieri singură.

— N-am putut să-l sufăr niciodată pe motanul ăsta, mârâi Parker.

— Nu-i nimic, le zise Ripley. Mă duc eu. Voi doi ocupaţi-vă de aer şi de provizii.

— De acord, zise Lambert.

Ridică două containere şi, însoţită de Parker, se îndreptă spre secţia navetei. Ripley alergă spre popotă.

Nu căută mult. După ce se asigură că motanul nu se găsea în popotă şi că nu se atinsese de forma decapitată, o zbughi spre pasa-

relă. Îl reperă imediat. Era aşezat cu nonşalanţă pe pupitrul lui Dallas, lingându-şi cu grijă blăniţa.

— Jones, eşti norocos, zise ea surâzând.

Aparent, el nu era de aceeaşi părere. Când ea întinse braţele să-l prindă, el sări vioi şi dispăru în spatele panoului. Ea se duse de grabă după el.

— Hai, Jones! Lasă joaca… nu acum. Toată lumea te aşteaptă.

— Crezi că o să avem nevoie de toate astea? zise Lambert lăsând jos povara pentru a-şi ridica o meşă de păr.

— Cât putem duce. N-am chef să fac două drumuri!

— Bine-nţeles.

Îşi ridică iarăşi povara. În intercomul lăsat deschis se auzi o voce.

— Fir-ar să fie, Jones! Vino, motănel, vino… vino la mama, pisoi.

Tonul se voia liniştitor şi alintător, dar Lambert sesiza perfect exasperarea lui Ripley.

Împleticindu-se din cauza istovirii, Parker ajunse în faţa cutiei de provizii 2. Lambert îi puse în braţe cutiile cu hrană pe care le scosese din frigider. Pe cât îi stătea în putinţă, ea alegea cutiile de conserve. Gândul că va trebui să înghită aceste alimente nu-i ajuta cu nimic la ridicarea moralului, iar pe navetă nu era nici un „autobucătar". Materiile astea crude îi vor menţine în viaţă. Atât. Aşadar se străduia să facă o selecţie rapidă.

Nu remarcă, preocupată fiind, că pe detectorul ei cadranul se luminează uşor…

În sfârşit! Un Jones indignat mai opunea încă rezistenţă, dar Ripley îl ţinea bine de pielea gâtului. Degeaba se zbătea, fiindcă ea îl şi puse în cutia presurizată şi activă motorul electric.

— Aşa! Respiră şi tu o dată propriul tău aer reciclat.

Cele două aruncătoare de flăcări erau puse pe jos, în exteriorul sălii frigiderelor. Ieşind, Parker îngenunche şi vru să-l ia pe al său. Se dezechilibră şi câteva cutii se prăbuşiră.

— Dumnezeule!

Lambert, oprindu-se o clipă din lucru, încercă să vadă ce se întâmpla la uşa ce dădea în coridor.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Am vrut să duc prea multe lucruri de-odată. Hai, grăbeşte-te, n-avem timp de pierdut!

— Vin. Fii calm.

Lumina roşiatică a detectorului deveni sângerie şi semnalul sonor porni în acelaşi timp. Parker aruncă totul, cu privirea fixată pe aparat şi-şi luă degrabă arma. O chemă pe Lambert.

— Hai, s-o ştergem de aici!

— Imediat! zise Lambert, care auzise de asemenea sunetul.

Zgomot bizar în spate. Se răsuci şi urlă când apendicele colţos o înşfăcă. Entitatea îşi revărsă masa care ieşea din conducta de aerisire.

Ripley auzi strigătul prin intercomul deschis pe pasarelă şi se îngrozi.

Aruncând o privire în interiorul sălii, Parker se făcu alb la faţă când văzu ce făcea bestia. Nu putea să folosească arma fără să o rănească pe Lambert. Ridicând aruncătorul de flăcări ca pe o măciucă, se năpusti asupră-i.

Creatura o lăsă pe Lambert care se prăvăli pe podea inconştientă. Inginerul îi trase o lovitură zdravănă bestiei, care o simţi ca pe o înţepătură de ţânţar. Parker ar fi putut sparge un zid…

Încercă să eschiveze contraatacul, rată mişcarea. Apendicele tăie aerul, îi zdrobi ceafa omorându-l pe loc. Aceea reveni la Lambert

care nu se clintise.

Ripley nu se mişcase în acest timp. Din intercom străbăteau strigăte slabe. Lambert. Pieriră în depărtare. Reveni liniştea.

— Parker… Lambert!

Aşteptă răspuns, fără speranţă. Tăcerea şi vidul se instalară în jurul ei.

Era singură. Pe navă mai erau trei fiinţe vii. Entitatea, Jones şi ea însăşi. Dar trebuia să se asigure mai întâi. Trebuia aşadar să-l părăsească pe Jones un moment. Nu-i era uşor, dar motanul auzise urletele şi mieuna şi zgâria pereţii habitaclului său. Putea în orice moment să alerteze creatura, ceea ce Ripley nu-şi dorea în nici un caz.

Ajunse la nivelul B fără să dea peste nimic, strângând tare aruncătorul de flăcări. Antrepozitul de alimente se găsea exact în faţa ei. Exista o mică şansă ca creatura să fi lăsat în urmă pe una din victime, fiind incapabilă să se mişte prin conducte cu o greutate suplimentară. O mică şansă ca unul dintre colegii ei să mai fie în viaţă.

Din prag, aruncă o privire rapidă în interior. Creatura izbutise să-i ia pe amândoi.

O luă la fugă, orbeşte, fără să ia în seamă loviturile pricinuite de izbiturile în pereţi. Zbura de-a dreptul prin cursive. Alergă până când plămânii începură să o doară. Îşi aduse aminte de sărmanul Kane şi de bestia care creştea în el aproape de plămâni. O cuprinse greaţa.

Gâfâind, se opri să se localizeze. Traversase nava dintr-o parte în cealaltă. Era exact în mijlocul sălii de propulsie.

Auzi un zgomot uşor şi-şi opri respiraţia. Se repetă. Dădu drumul aerului din plămâni. Sunetul era omenesc, familiar. Gemete.

Strângând aruncătorul de flăcări cât mai aproape de ea, gata să-l declanşeze, făcu turul încăperii mari şi supraîncălzite, în căutarea sursei zgomotului. Venea dintr-un fel de suflătoare al cărei orificiu era astupat cu un disc de metal. Aruncând din timp câte o privire

împrejur, îngenunche şi ridică piesa rotundă. O scară se afunda în întuneric.

Coborî, progresând prin beznă, până când simţi sub tălpi solul tare. Acţionă lanterna. Se afla într-un antrepozit. Cercul de lumină îi dezvăluia cutiile de plastic, nişte instrumente şi unelte care păreau nefolosite… şi de-asemenea nişte oase de care atârnau zdrenţe de carne. I se făcu pielea de găină când descoperi bucăţile de îmbrăcăminte, urmele de sânge uscat, un pantof sfâşiat. Din zid ieşeau nişte excrescenţe bizare.

În întuneric ceva se mişca ritmic. Se răsuci iute ridicând ţeava armei. Sursa zgomotului se legăna în faţa ei.

Din plafon atârna un imens cocon. Semăna cu un hamac închis, tanslucid, urzit dintr-un fel de fibră albă foarte fină şi foarte solidă.

Degetele-i accentuară involuntar apăsarea pe trăgaciul armei.

Înaintă. Lumina lanternei traversă învelişul coconului. Un corp înăuntru… Dallas!

Terorizată, Ripley îi văzu ochii deschizându-se şi privind-o ţintă. Buzele se dezlipiră, conturând cuvinte. Ea se apropie mai mult şi scârbită şi fascinată.

— Ucide-mă, se rugă vocea.

— Ce… ce ţi-a făcut?

Dallas încercă încă o dată să articuleze sunete, dar în van. Îşi întoarse atunci încet capul spre dreapta. Ripley orientă raza luminii în direcţia aceea. Un al doilea cocon atârna din plafon, diferit de cel al lui Dallas în privinţa culorii şi texturii. Era mai mare şi mai întunecat.

Era Brett! Se întoarse spre nefericitul prizonier.

— Vă scot eu de aici! (Ea murmură aceste cuvinte, cu faţa scăldată în lacrimi.) Repunem „autodocul" în funcţiune şi…

Nu putut spune mai mult din cauza emoţiei care o gâtuia. Îşi aminti analogia pe care o făcuse Ash între creatură şi un păianjen. Oul crescând în vintrele păianjenului paralizat, conştient de ceea ce

se întâmplă…

Reuşi ca prin minune să-şi alunge acest oribil gând.

— Ce pot face?

— Să mă omori, zise aceeaşi voce agonizantă.

Îşi privi deznădăjduită vechiul ei coleg, căpitanul ei. Acesta îşi coborî pleoapele. Buzele-i tremurară un moment de parcă se pregăteau să slobozească un strigăt de oroare şi suferinţă. Nu ar fi avut curajul să-l suporte.

Ţeava lansatorului de flăcări îşi îndreptă gura spre cocon. Ripley apăsă pe trăgaci, convulsiv; curând corpul celui care fusese Dallas dispăru în vâlvătaie. Arse fără nici un vaiet. Cu sălbăticie apăsă pe trăgaci de mai multe ori, în toate direcţiile, carbonizând totalitatea antrepozitului. Focul vuia sub ea când escaladă barele scării.

Aruncă o privire prudentă în sala maşinilor. Pustie. Învăluită de fum, puse iar discul la loc. Apoi, se precipită cu hotărâre spre habitaclul de control al maşinilor.

Totul funcţiona normal, regulat, în aşteptarea unui stăpân care să le arate ce aveau de făcut. Prin puzderia de cadrane, se afla tabloul de control, deosebit, de culoare roşie. Îl parcurse cu privirea, citi instrucţiunile scrise deasupra, apoi coborî manetele într-o ordine precisă.

Un întrerupător dublu era acoperit de apărătoare de plastic. Cercetă aparatul, făcu doi paşi înapoi şi-l lovi cu toată puterea. Aşteptă o veşnicie până când sirenele de alertă intrară în funcţiune. Prin intercom răzbiră nişte pârâituri. Recunoscu vocea alterată a Mamei.

— Atenţie, Atenţie! Unităţile de răcire a sistemului de hiperpropulsie sunt dezactivate. Motoarele vor fi supraîncălzite în exact patru minute, cincizeci de secunde.

Trecu de mijlocul punţii B când îşi aduse aminte de Jones.

Nu plecase din cutia lui presurizată. O luă cu ea, cutiuţa urmând să-i mai întârzie sosirea la navetă.

Ajunse la ultimul cot al cursivei care conducea la ambarcaţiune când, deodată, Jones se zbârli. Ripley se opri, cu ochii căscaţi spre tambuchiul deschis. Răzbăteau zgomote neobişnuite. Bestia pusese stăpânire pe navetă.

Lăsându-l pe Jones în siguranţă pe un culoar al punţii B, refăcu în sens invers parcursul până la sala maşinilor.

Cum pătrunse în habitaclul de control, o voce impersonală, de o infinită răbdare umplu spaţiul.

— Atenţie! Motoarele vor fi supraîncălzite în trei minute, douăzeci de secunde.

O înconjura un zid de căldură, fumul domnea în habitaclu şi maşinăria îşi manifesta morocănos suferinţa. Îşi trecu mâna peste fruntea asudată. Reuşi să ajungă la tabloul de control şi ridică manetele în ordinea în care le coborâse cu câteva minute mai devreme. Sirenele îşi continuau lamentaţia acută.

— Atenţie! Motoarele vor fi supraîncălzite în trei minute! Suprasarcină critică a motoarelor în trei minute!

Cu faţa aprinsă, respirând din greu, Ripley acţionă microfonul intercomului.

— Mamă, am pus toate unităţile de răcire!

— Prea târziu pentru remediere. Miezul a început deja să se topească. În acest punct reacţia este ireversibilă. Mai întâi o implozie, urmată de o suprasarcină imposibil de stăpânit şi de explozia subsecventă. Suprasarcină critică în două minute şi cincizeci şi cinci de secunde.

Lui Ripley, Mama i se păruse întotdeauna reconfortantă.

Ieşi din habitaclu cu gâtul încins, sirenele sunându-i întruna în urechi. Mama anunţă un nou decont fatidic:

— Atenţie! Suprasarcină critică în două minute.

Jones o aştepta cuminte în cursivă. Reluă drumul spre navetă, ţinând într-o mână aruncătorul de flăcări şi în cealaltă cutia lui Jones. O umbră se profilă în urma ei. Urlă de groază. Nu era decât o

umbră.

În ultimul tronson al coridorului, şovăi, epuizată, neştiind ce să facă. Dar vocea Mamei nu-i dădea pace şi nici de ales.

— Atenţie! Motoarele vor exploda în nouăzeci de secunde.

Punând jos cutia lui Jones, luă cu amândouă mâinile aruncătorul de flăcări şi se îndreptă spre tambuchiul navetei.

Goală.

Se precipită spre cutia lui Jones, o luă şi se întoarse în mica ambarcaţie. Nici o entitate malefică nu se materializă.

— Atenţie! Motoarele vor exploda în şaizeci de secunde! număra Mama fără descumpănire.

Instală cutia lui Jones lângă tabloul de bord şi se aşeză la comenzi. Timpul o presa. Nu era momentul să programeze o anumită traiectorie. Un singur buton o interesa, cel care purta indicaţia:

LANSARE

Zăvoarele săriră. Motoarele propulsară naveta în afara lui *Nostromo.*

Forţele gravitaţionale o turtiră pe scaun, ca rezultat al plecării precipitate din nava-mamă. Ştia că aceste chinuri nu aveau să dureze mult timp.

Termină cu ataşarea chingilor şi-şi acordă o inspiraţie profundă de aer proaspăt. Din locul ei abia putea atinge cutia lui Jones. Se aplecă peste braţul fotoliului cu ochii înecaţi în lacrimi şi trase cutia mai aproape.

Fixă ecranul agăţat în faţa ei. În centrul dreptunghiului, un punct luminos deveni un măreţ foc de artificii proiectând în spaţiu maldăre de metal îndoit, topit, de plastic sfâşiat. Această primă explozie se istovi, apoi urmă o iluminare incandescentă când rafinăria se dezintegră. Două miliarde de tone de gaz şi maşini se vaporizară în spaţiu, eclipsând-o, apoi dispărând.

Unda de şoc îmbrânci năprasnic naveta spaţială. Când mica navă se stabiliză, Ripley îşi desfăcu chingile şi se ridică.

Nostromo şi colegii săi încetaseră de a mai exista. Nu mai erau. Gândul acesta o bruscă şi o izolă mai mult decât îşi imaginase. Îi era greu să accepte că nu mai trăiau ca nişte componente ale universului.

Nu văzu apendicele enorm care ieşea din umbră şi se unduia spre ea. Jones îl văzu. Se zbârli şi zgârie cu frenezie capacul cutiei.

Ripley tresări. Creatura era acolo, în faţa ei. Nu ieşise din mica ambarcaţiune.

Se gândi mai întâi la aruncătorul de flăcări. Se afla pe punte, de cealaltă parte a bestiei. Terorizată, Ripley căută un loc unde să se adăpostească. Un sas! Al cărui tambuchi se deschisese în timpul exploziei lui *Nostromo.* Bătu în retragere şi se vârî într-un ungher.

Cum se mişcă, creatura ieşi din umbră şi înaintă. Când Ripley intră cu totul în sas, tambuchiul se închise automat. Deasupra se găsea o lucarnă blindată îşi lipi nasul de geam. Creatura făcu la fel de partea cealaltă. Ripley vru să urle. Strigătul rămase în gât. Din cuşca ei nu putea să facă altceva decât să se uite.

O tânguială se ridică din spatele creaturii. Deranjată de acest zgomot, aceasta căută sursa. Se înclină deasupra cutiei şi deschise capacul.

Ripley bătu de mai multe ori în tambuchi pentru a-i atrage atenţia. Degeaba. Căută atunci o unealtă sau o armă oarecare, dar nu descoperi decât un combinezon presurizat. Deşi îi tremurau mâinile, îl îmbrăcă în viteză.

În exterior, bestia scutura cutia lui Jones care vedea că-i sunase ceasul. Cutia se prăbuşi. Şocul răsună lugubru, dar cuşca nu se sparse. Apendicele o ridică şi o lovi de perete. Jones era în culmea disperării.

Ripley îşi puse în sfârşit casca şi o închise. Nu era nimeni care să-i verifice ţinuta. Oricum, dacă nu era bine închis, va afla cât de curând. Activă rezervorul de aer. Oxigenul îi umplu plămânii.

În această situaţie demenţială nici un laser nu ar ajuta-o. Ar fi

fost o nebunie să-l folosească.

Trase aer în piept ca pentru a-şi da curaj şi deschise încet tambuchiul sasului. Înarmată cu o bucată metalică, se năpusti cu toată puterea asupra entităţii şi i-o înfipse în corp. Creatura intră repede în conducta în care se refugiase mai devreme, cu rana sângerândă. Fluidul curgea din abundenţă din plagă şi mânca metalul.

Ripley dădu înapoi, apucă un suport metalic bine prins în structura navei, iar cu cealaltă mână apăsă pe butonul de deschidere a sasului care dădea în exterior. Instantaneu, tot aerul conţinut în ambarcaţiunea stelară precum şi diverse instrumente nefixate fură aspirate în vid. Creatura urmă mişcarea şi, în violenţa vârtejului, unul din apendice agăţă piciorul lui Ripley… care se clătină în gol. Aproape de ea, maneta de închidere a sasului părea să o sfideze… Doamne, fă să o ajung. Cu un efort disperat, trase de manetă. Uşa blindată a sasului se închise, scăpând de strânsoarea entităţii care astfel fu aruncată în exterior.

Acidul începea să roadă metalul sasului. Ea ajunse la consola tabloului de bord şi activă motoarele.

Pupa navei luă foc. Carbonizată, creatura se învârtea în spaţiu şi se pierdea în depărtări.

Din moment ce apendicele fu separat de corpul Străinului, acidul nu mai roase metalul.

Ripley programă pe tabulatorul ordinatorului un chestionar asupra stării navetei.

SAS POSTERIOR DETERIORAT; VERIFICARE ANALIZĂ: REDUCERE MINORĂ A COCĂI! INTEGRITATE A NAVEI NECOMPROMISĂ, CAPACITATE ATMOSFERICĂ ÎNTREAGĂ. COMPENSAŢIE POSIBILĂ PRIN MATERIAL DE SUDURĂ. OBSERVAŢIE: REPARARE SECŢIE DETERIORATĂ IMEDIAT LA DESTINAŢIE.

NECESITATE ABSOLUTĂ A UNEI INSPECŢII A COCĂI.

Oftă uşurată, apoi contemplă imensitatea stelară printr-o lucarnă. O formă zdrenţuită se rotea încet la câteva sute de metrii de ambarcaţiune.

Brusc, acest organism incredibil de rezistent, pieri sub acţiunea legilor presiunilor diferenţiale şi creatura explodă, proiectând în toate părţile particule din carnea sa.

Nu se putea spune că nu avusese noroc. Ripley va păstra pentru totdeauna urmele acestei experienţe de negândit, în fizionomie şi în inimă. Dar avea destulă stăpânire de sine pentru a se controla.

Represuriză cabina şi-l eliberă pe Jones din cuşcă. Acesta, cu o fantastică uşurinţă, comună tuturor pisicilor, uitase tot.

Ea apăsă pe clapa magnetofonului şi începu să dicteze:

— Ar trebui să ating frontiera în aproximativ patru luni. Cu puţin noroc, reţeaua de supraveghere va intercepta SOS-ul meu şi se va organiza salvarea. Am o declaraţie importantă de făcut pentru media. Un dublu al mesajului se găseşte consemnat în jurnalul de bord. Inclusiv câteva comentarii de interes vital pentru autorităţi, privitoare la practicile comerciale şi umane ale Companiei. Aici Ripley, număr de identitate W 5645022460 H, master principal, ultimul supravieţuitor al remorcherului spaţial *Nostromo,* semnând aceste cuvinte.

Opri înregistrarea. Cabina era liniştită. Ripley se destinse pentru prima oară de atâta timp. Venise şi pentru ea vremea repaosului. Dar de n-ar visa!

Trecu o mână prin blana galben-portocalie a lui Jones.

— Vino, motane… Hai să tragem un pui de somn.

Sfârşit